

împănate cu vampiri. Aceștia atacă omul și-i scot atâtea cantități de sânge încât îl lasă în agonie. Colonelul Fawcett spune că el a încercat efectele adormitoare produse de aripile lor: abia s'a putut apăra cu niște perdele de fer.

Și toate acestea nu sunt decât o parte neînsemnată din primejdii ce pândesc omul într-una din regiunile cele mai frumoase și mai puțin cunoscute din lume, regiune asupra căreia apăsă temutul climat tropical cu căldura lui umedă și exalarea ucigătoare a pădurii milenare ajunsă în stare de putrefacție; adăugați apoi cruzimea primitivilor moștenitori ai urei strămoșești împotriva omului de rasă albă. Fără Matto Grosso sălbatecul și-a dat seama că nu se poate măsura, pe față, cu el. De aceea, așteaptă momentul prielnic când acesta, învins de climatul hain, de foame sau de sete, îi cade — vrând-nevrând — în ghiață. Atunci, el îl omoară sau și-l păstrează ca rob. Iar această ultimă eventualitate va fi și mai cumplită pentru acela care n'a știut să se împotrivescă ispitei de a-și îndruma pașii spre Matto Grosso.

Astfel este țara către care, în 1925, aveau să plece colonelul Fawcett, fiul lui și camaradul *Raleigh Rummer*, unul în vârstă de 22 ani, iar altul de 29, într-o expediție pusă sub înaltul patronaj al *Soc. Regale de Geografie din Londra*.

Cei trei bărbați părăsiau Anglia în Februarie 1925, luând drumul Americii de Sud. Prin Bolivia, țară pe care Fawcett o cunoaște destul de bine, ei coborîră spre Matto Grosso, tăind cruciș versantul Anzilor Cordilieri. Drumul acest a fost făcut fără niciun incident.

La *Villa Cuyaba*, ultimul punct locuit la frontiera lui Matto Grosso, ei își lăură adio dela civilizație. Incepând de-acolo, se afundară în inima junglei. Numai un mic aparat de T. F. F. avea să le îngăduie, din când în când, să dea știri despre soarta lor.

În Decembrie 1925, ajunseseră la 1600 kilometri de coasta Atlanticului, între *Bahia* și *Rio de Janeiro*.

În epoca aceasta, colonelul arăta prin radio greutățile întâmpinate la indigeni. „Nu vreau să mă fac răspunzător de tragedia care ar putea să fie o expediție de ajutor“, zicea el. „Să nu prea vă faceți iluzii: nimeni nu s'ar aventura într-o întreprindere ca a noastră fără să meargă de-a dreptul la o catastrofă sigură“.

Puțin după aceea, o altă comunicare: „Nu mai contați pe știri din partea noastră; într-o bună zi, poate veți avea cheia întregii afaceri. Situația noastră se face din zi în zi mai anevoioasă“.

Acesta trebuia să fie ultimul mesaj al expediției Fawcett. După el, urmară doi ani de tăcere. De multă vreme misiunea era socotită ca pierdută, când o știre începu să circule — și încă ce știre! „Fawcett trăește! a fost văzut la *Diamantino* de persoane demne de încredere“. Apoi știrea a fost confirmată de alții, tot atât de categoric.

Acum, unii pretind că Fawcett a înnebunit, că răătăcește prin pădure asemenea unei fiare sălbatice. Alții, găsesc explicații și mai fantastice. Într-un astfel de caz, orice șovăială constituie o crimă de neiertat. Chiar dacă n'ar fi decât o șansă la o mie de reușită, el trebuie căutat cu orice preț și prin orice mijloace.

Așa s'a făcut că doi Englezi, *Luxmoore* și *Loche*, au plecat pe urmele compatriotului lor, dar în curând au fost nevoiți să se înapoieze, fără să fi adus cea mai mică lumină. Svonurile continuă să circule, așa că în 1929, un american *Georges Dyott*, pornește la rândul lui cu patru însoțitori. După câteva luni de mers eroic prin savană, ajunse în mijlocul tribului *Ananques*, al cărui șef — se spune abia acum — l-a omorât pe Fawcett spre a-l jefui. Aceasta însă fără vreo dovadă temeinică.

Apoi, un german stabilit de multă vreme în Brazilia, fără să ție seamă de presupunerile lui *Dyott*, plecă la rândul lui pe urmele lui Fawcett. Se înapoiază la câțva timp după aceea și, prin declarațiile lui impresionante, întărește spusele americanului. *Koch Grumberg* susține că văzuse mormântul în care Indienii, respectuoși față de moarte, îngropaseră pe cei trei Englezi. Era un mormânt monumental, la intrarea unui sat indian. Ceea ce nu-l scutește pe *Koch Grumberg* să fie luat drept vizionar. Iar în 1930, englezul *Robert Chuchward* pleacă să înfrunte savana. Curând se întoarce și el. Și problema existenței colonelului e pusă din nou pe tapet. Aceasta din cauza că *Robert Chuchward* povestește cum a întâlnit pe marele explorator, în viață și bucuros de-a fi scăpat de civilizație, fericit să trăiască printre sălbatici și ne mai dorind altceva decât să fie uitat... Cam în același timp, artistul de cinema *A. de Winton*, părăsește Hollywoodul, cu speranța de a realiza un mare film dintr'un anumit scenariu; dar indigenii îl fac prizonier și nu scapă decât cu mare greutate, lăsând aparatul de înregistrat vederi în mâinile lor.

Un explorator elvețian, d-l *Battin* istorisește cum, fără să se gândească a-l căuta pe Fawcett, l-a întâlnit — în viață și liber — în mijlocul unui trib de indieni. Amănuntele date de *Battin* asupra persoanei însăși a dispărutului păreau vrednice de crezare. El afirmă, spre exemplu, că omului întâlnit la sălbatici îi lipseau doi dinți din față, fapt confirmat numai decât de d-na Fawcett: într'adevăr în tinerețe, jucând foot-ball,

Fawcett își rupsesese doi dinți. *Battin* nici nu s'a gândit să-l aducă cu sine pe Fawcett: așa ceva era cu neputință. Preferase să ajungă cât mai de grabă la *Sao-Paulo* și să înștiințeze autoritățile. Imediat, o expediție condusă de elvețian plecă spre *Rio do Norte*. Drumul a fost refăcut în sens invers, dar tribul n'a mai putut fi găsit, afară de urmele de cenușe ale jocurilor unei tabere. De altfel, în răstimpul acesta, un italian *Michel-Angelo Trucchi*, aventurier cu mii de aventuri la activul lui, plecă în taină cu un camarad spre a ajunge la *Bananal*, faimoasa insulă a comorilor aflate în centrul masivului Matto Grosso. Și acolo, întâmplător, el s'a întâlnit față'n față cu colonelul dispărut! Acest capitol de roman-foleton al vieții lui Fawcett merită să fie cunoscut în amănunțime.

FAWCETT SALVEAZĂ DELA MOARTE PE MICHEL-ANGELO TRUCCHI

Michel-Angelo Trucchi figurează în această afacere ca tipul clasic al aventurierului, cucerit de magia junglei și neadaptabil de-acum încolo lumii civilizate. De cincisprezece ani el face trafic în America de Sud, după ce activase ațiva ani în Legiune, vânase lei în *Atlas* și tigri în *Java*. Ar fi voit să se statornicească negustor la *Buenos Aires*, dar i-a fost deajuns ca într-o zi să facă o raită, călare, până la *Cuyaba*, spre a se îndrăgosti de mediul sălbatec în care mișunau căutătorii de aur, vânătorii de fiare, căutătorii de gumă și alte tipuri de aceeași teapă.

În această atmosferă de „desperados“, Trucchi suferă mirajul comun: acela al insulei *Bananal*, unde apele torentelor târăsc cu ele aur și platină, unde diamantele se culeg de pe jos ca pietrele.

De jur-împrejurul insulei *Bananal* trăiesc săngeroșii „chavantes“, de tristă celebritate pentru masacrarea unor misionari catolici. Michel-Angelo Trucchi își alătură un tovarăș, anume *Boratti*, italian de origine austriacă și cei doi prieteni pleacă să înfrunte necunoscutul. Dacă în cursul primelor două luni, călătoria a fost lipsită de incidente, lucrurile s'au preschimbat în rău atunci când, apropiindu-se de insula *Bananal*, înconjurată de numeroase cursuri, de apă, ei pătrunseră în regatul „chavanților“.

„Îndoiesem precauțiunile, ne iușisem mersul, căutând să ne pierdem urmele cu orice preț: trudă zadarnică. Într-o noapte, în ciuda armelor noastre de foc, am fost atacați pe nepusă masă de vreo 30 de chavanți, ieșiți din întunericul pădurii. Căinii noștri au fost măcelăriți din capul locului. Camaradul meu căzu lângă mine, străpuns de o săgeată; eu însumi, lovit în creștetul capului cu o măciucă, mă prăbușii năucit; dușmanii m'au ridicat numai decât. Când mi-am revenit în simțiri, mă văzui înconjurat de o ceată numeroasă de chavanți cari mă priveau curioși, însă fără

prea multă dușmănie: o tânără indiană îmi dădu de băut. Ei mi-arătară apoi o colibă de unde mi se porunci să nu mă mișc și astfel am stat vreme de aproape o săptămână. Păreau încă nehotărâți în privința soartei mele. Dar care nu-mi fuse mirarea când, într-o dimineață, un alb întovărășit de alți chavanți se apropie de mine. Albul acesta era pe jumătate gol; nu purta decât un șorț de piele și sandale de lemn; dar în părul lui fâlfaiau patru mari pene arara emblema unei înalte demnități: era Fawcett!

Mulțumită lui, mi s'au dat cele mai bune îngrijiri. Și m'am tămăduit. Într-o zi, m'am simțit înzdrăvenit de-a binelea, astfel că am pornit la drum. Insuși Fawcett m'a călăuzit. Dar, în clipa când să ne despărțim, îmi spuse: „Ți-am salvat viața și nu trebuie să-mi mulțumești. Jură-mi însă că nu vei vorbi nimănui despre cele ce ai văzut aci!“.

Trucchi a jurat... dar nu și-a ținut jurământul. De ce nu s'a întors Fawcett cu el, lăsându-l dimpotrivă să plece singur? Dece i-a pretins să păstreze secretul întrevederii cu el? Era nebun? Cu toate acestea, Michel-Angelo Trucchi ne asigură că nimic în atitudinea sau vorba colonelului nu-l îndreptăția să bănuiască nebunia. Nutria oare gândul evadării, sau planul de a explora în tihnă ultimele rezerve ale misterului din continentul Lumei Noi, chit ca mai târziu să se reîntoarcă în sânul civilizației, stăpân pe o experiență nouă?

În orice caz, toate aceste întâmplări au fost relatate, de-a fir a păr, autorităților braziliene cari au întocmit un raport, trimis de urgență lui „Foreign office“ și lui *Sir Percy Cox*, președintele Societății Regale de Geografie din Londra. Dar, contrariu oricărei așteptări, s'a păstrat tăcerea cea mai deplină în privința acestui document. Să fie cumva, în tăcerea aceasta, cheia misterului „Fawcett“?

Cine știe! Am ținut să dăm ca încheiere părerea câtorva călători, a câtorva exploratori cunoscuți.

Că Fawcett ar fi în viață — spune *Sir Alfred Powell*, faimosul vânător de tigri — nu e de mirare. Dar cu siguranță că nu oameni ca *Battin* sau de *Winton* sunt în măsură să spună un cuvânt asupra acestui subiect. Negreșit, îi prețuiesc ca oameni de treabă, însă observațiunile lor sunt lipsite de orice bază științifică. Într'un cuvânt, sunt simpli călători, mânăți de întâmplare pe acele meleaguri ale misterului și aventurii, cari au găsit în această „afacere“ material zilnic pentru istorisirile lor fantastice. Mulți dintre ei nici nu cunosc regiunile despre care vorbesc. Toți acei cari se întorc din Matto Grosso țin să spună câte ceva despre colonel. E un mijloc elegant de a face să se vorbească mai mult despre ei înșiși...

— Așa dar, credeți că Fawcett a murit?

— Nici decum, v'am mai spus-o. Mă gândesc numai că ar trebui să se sfârșească odată cu această istorie; să se găsească dovada neîndoioasă a morții, sau să nu se mai vorbească. Cam aceeași părere exprimă și rusul *Alexander Siemel*, aviator și geograf, care odinioară comandase „*Matto-Grosso Expedition*“ cu misiunea de-a ridica topografia acelei imense regiuni.

— Toate expedițiile organizate până în prezent — spune el — au fost lipsite de seriozitate. Adesea, ele n'au avut decât un pretext: acela de a stoarce bani. Susțin cu toată tăria că nimeni n'a putut să aibă noutăți despre Fawcett, după doi ani de lipsă. Când cineva a avut nenorocul să se piardă în acele pustietăți, înseamnă că-l așteaptă o moarte aproape sigură. Mi s'a întâmplat să mă răătăcesc, singur, timp de patru zile — și să scap. Dar patru zile nu sunt 730. Cazul Fawcett e mai turburător, deoarece el s'a produs în niște regiuni unde canibalismul n'a dispărut încă și unde tradiția a așezat comori și rămășițe ale civilizațiilor stinse. De bună seamă, Fawcett era un tip bizar; prin urmare, se poate ca el să nu mai vrea să revie în sânul civilizației și să prefere viața sălbatecă. Dar, cu toată atracția pe care mediul tropical și viața simplă a primitivilor o exercită asupra individului de rasă albă, un ofițer englez mai cu seamă, n'ar fi putut să ajungă la un asemenea grad de decădere!

Poate că pe colonel l-a reținut acolo interesul științific. Alți savanți, ca germanul *Koch*, au rămas ani de-a rândul printre barbarii din *Guyana*, spre a învăța dialectul, moravurile lor... În fond, totul e cu puțință.

Astfel stând lucrurile, e foarte puțin probabil ca cei doi șomeri elvețieni din *Zurich*, chiar plecând într'acolo cu tancul lor amfibian, să poată limpezi misterul Fawcett. De azi înainte mitul lui Matto Grosso s'a creat! „Omul alb, invizibil“ își trăește existența nouă în imaginația sălbatecilor de acolo, iar „Expediția-fantomă“ cu care venise printre ei a intrat în ciclul legendelor. Legende pe cari familiile „*Gauchos*“ și-le povestesc în jurul focurilor, în liniștea încremenită a nopților braziliene.

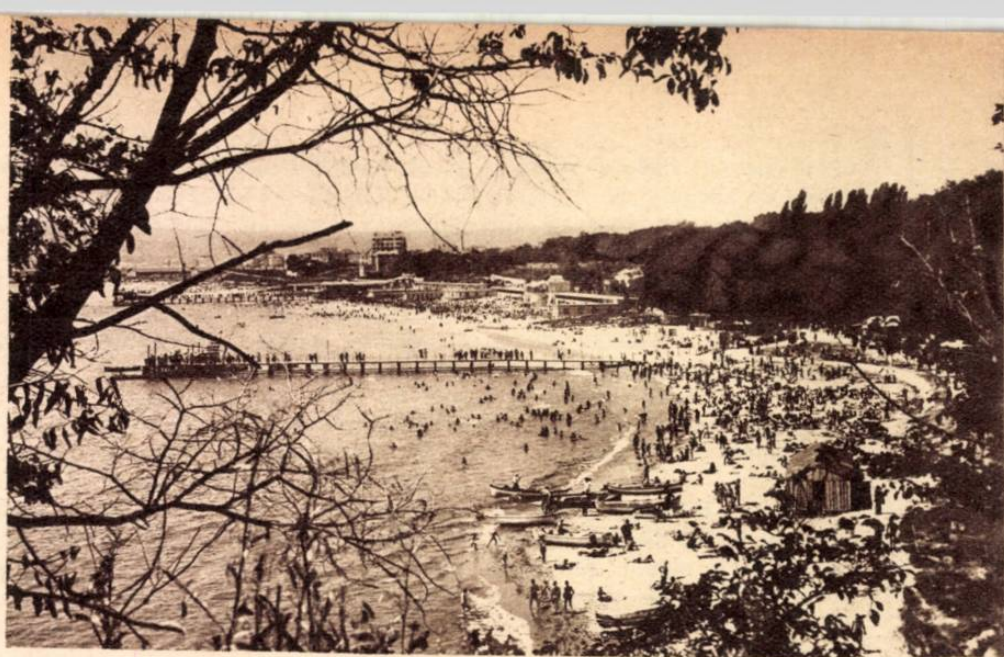
FERDINAND REYNA

IMPARATIA MĂRII

Pescuitul maritim. — Piscicultura în râurile de munte. — Inapoi la iazuri

Este Marea Neagră o mare săracă? Ce fac Elvețienii pentru progresul pisciculturii? Ascensoare speciale pentru somoni.

In regiunea Varnei se pescuiește mult mai mult decât pe litoralul Mării Negre. →

SPECIILE DE PEȘTE ALE MĂRII NEGRE

CUM SE PRACTICĂ PESCUITUL LA NOI ȘI LA BULGARI

MAREA NEAGRĂ a fost un adevărat lac moldovenesc pe timpul lui Ștefan cel Mare. Stăpânirile străine ce s'au perindat pe pământul Dobrogei ne-au îndepărtat de țărâmul mării și de folosința bogățiilor ei. Astăzi „marea cea mare” cum este numită Marea Neagră, în hrisovul din 10 Iunie 1415, al lui *Mircea cel Bătrân*, este iarăși în bună parte o mare românească. După „împărăția bălții”, un rol important în economia noastră națională ar putea să-l aibă și „împărăția mării”, dacă am organiza, cu metode și mijloace moderne, pescuitul maritim. Astăzi suntem în această privință cu mult în urma Bulgariei, al cărei litoral este de numai 120 km., față de 440 km., lungimea litoralului românesc. La un litoral mai mic de-o treime decât cel românesc, Bulgarii pescuiesc circa 4.000.000—5.000.000 kg. pește anual, adică de două ori și jumătate mai mult decât maximum înregistrat într'un an de pescuitul nostru maritim. După datele statistice, prezentate de d. *Alex. Daia*, de-alungul litoralului dela *Constanța* la *Ecrene*, lung de 120 km., s'a pescuit în 1936, numai 33.000 kg. pește. Bulgarii, la aceeași lungime de litoral, au pescuit 4.000.000 kg. pește, adică de 12 ori mai mult.

Germania ca și Anglia, n'are o producție suficientă pentru acoperirea consumului ei intern. Tendința de autarhie economică a Germaniei se manifestă astăzi și în direcția producției și industriei pescuitului maritim.

România ar putea cu mai puține eforturi să-și acopere consumul intern, cu o producție proprie. Importanța Mării Negre în economia noastră națională a fost subevaluată. Marea Neagră nu este într'adevăr tot atât de bogată ca mările Mediterană, Azov și Caspică, dar prin raționalizarea pescuitului, ea ne-ar putea aduce mult mai multe foloase decât acum.

Din 350 de specii de pește mediteraneni, există în Marea Neagră 74 specii. Dintre acestea, numai unele sunt bine adaptate condițiilor de viață specifice ale Mării Negre, celelalte fiind specii pasagere.

Dela 18 metri în jos, temperatura Mării Negre este atât de urcată, încât nicio ființă nu poate trăi la această adâncime. Speciile de pești mediteraneni cari trăiesc în Marea Neagră sunt: calcanii, stavrizii, hamisii, guvizii, aterinele, chefalii, etc. Dintre speciile autohtone, cele mai cunoscute sunt: sturionii (moruni, nisetru, somnul și păstruga) și heringii de Marea Neagră, cari se mai numesc scrumbii de Dunăre. Sturionii vin în migrație continuă pe Dunăre în sus, în tot cursul anului, iar scrumbiile vin în călduri, în căutarea locurilor prielnice pentru reproducție, în migrațiuni sezonale, adică primăvara rătăcind dacă găsesc hrană, luni de zile în apele fluviului.

Pescuitul maritim se practică în general, la noi, cu mijloace rudimentare, lângă coastă sau până la maximum 1 km. depărtare de țărm.

Pescuitul în larg este aproape inexistent. În general, se pescuiește în mare, cu cârligele și set-cile, sturionii și speciile de pește citate mai sus. În condițiile rudimentare în care pescarii își exercită eroica lor îndelețnicire, nu este de mirare că pescuitul maritim este atât de sărac. Până în anul 1932, când s'a înființat la Constanța, Institutul de bi-oceanografie, n'am avut nici un fel de studii amănunțite asupra migrațiunii peștilor de mare, a cărei cunoaștere este necesară pentru fixarea bazelor științifice și tehnice a pescuitului maritim. Suntem apoi foarte săraci în unelte de pescuit, și cu desăvârșire lipsiți de vase motorizate de pescuit, spre deosebire de Bulgarii, cari au 120 de asemenea vase. Bulgarii au dat o deosebită atenție pescuitului maritim, înființând o școală pentru pescuitul maritim la *Sezopol*, lângă Varna, dând credite și ajutoare absolvenților școlii pe cari i-a și colonizat dealungul țărmului. La Varna au și o stație maritimă și un aquarium.

Până în 1921, Bulgarii n'aveau un pescar pe litoralul lor. Astăzi, ei ne sunt superiori și în oameni și mai ales, în utilaj. Iată, după d. *Alex. Daia*, câteva interesante date, în această privință: *România*, pe un litoral de 120 km. în lungime, dela *Constanța* la *Ecrene*, dispune de 236 pescari eterogeni și 44 lotci cu rame și pânză triunghiulară, pentru coastă.

Bulgaria, pe aceeași lungime de litoral, dispune de 900 pescari naționali și 120 vase motorizate. *România* n'are nicio școală oficială de pescărie. (Există una, la Giurgiu, înființată de inițiativa particulară).

Bulgaria are o școală de stat la *Sezopol*. *Germania* are 34 școale. *Anglia*, *Franța*

Un grup de pescari ridicându-și prada.

PRODUCȚIA DE PEȘTE LA HECTAR

Producția Mării Negre, după datele d-lui Bușniță, director al pescăriilor statului, este evaluată la 2,5 kg. la ha., față de 264 kg. la ha. a mării de Azov și de 15 kg. la ha. a mării Caspice.

România, deși stăpână pe cea mai bogată parte a Mării Negre, nu pescuiește nici un kg. la ha.

Pescuitul nostru maritim pe o suprafață de 225.000 ha. reprezintă mai puțin de 10% din totalul producției de pește a țării.

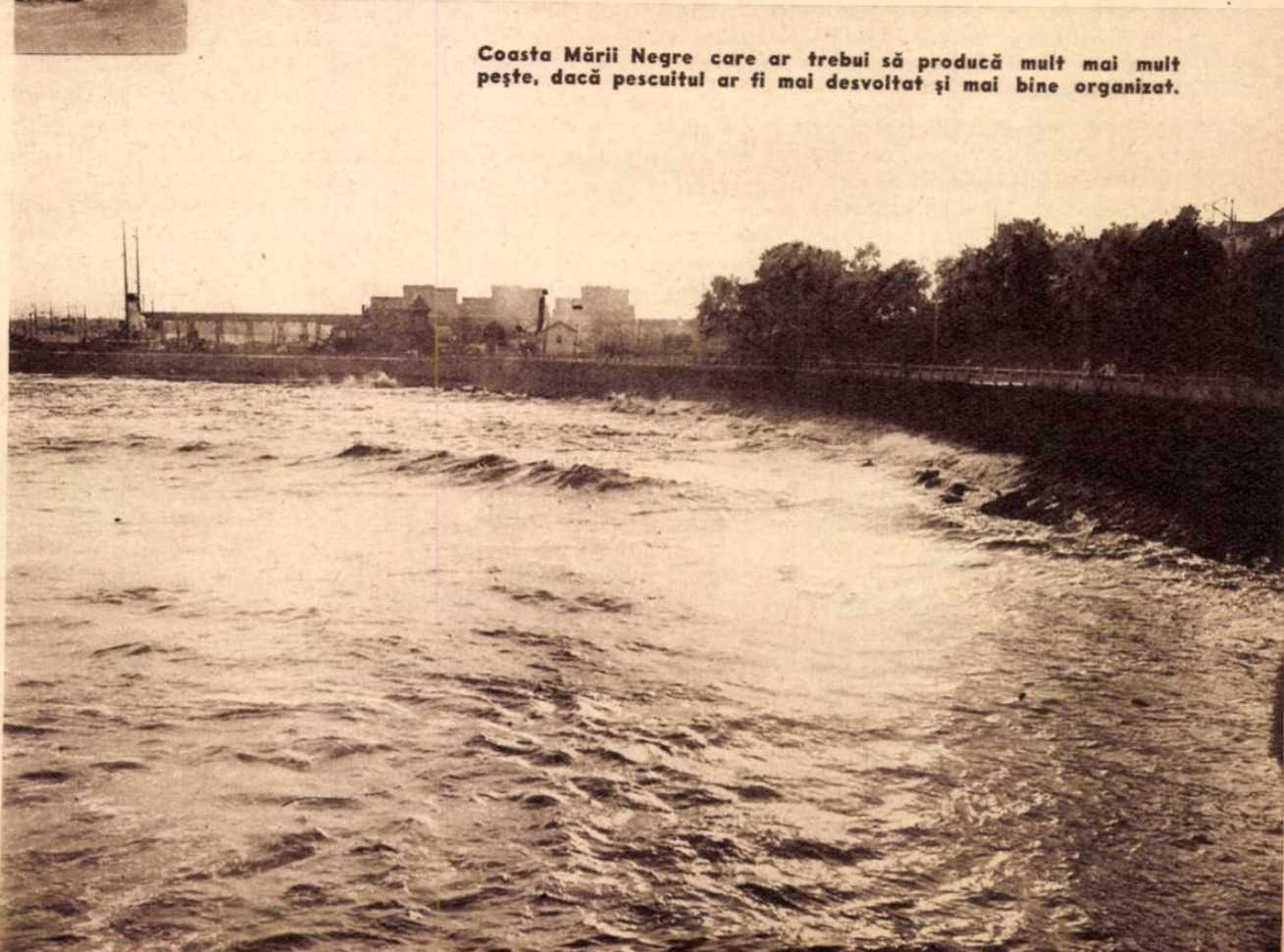
În 1921, la o producție totală de 18.000.00 kg. pește, am avut o producție maritimă de 1.355.000 kg.

În 1922, producția maritimă a crescut la 1.878.0000 kg., în 1924, la 2.000.000 kg. pentru ca să scadă în 1932, la 1.770.000 kg., iar în 1933 la 1.257.000 kg., față de 17.482.724 kg. producție totală.

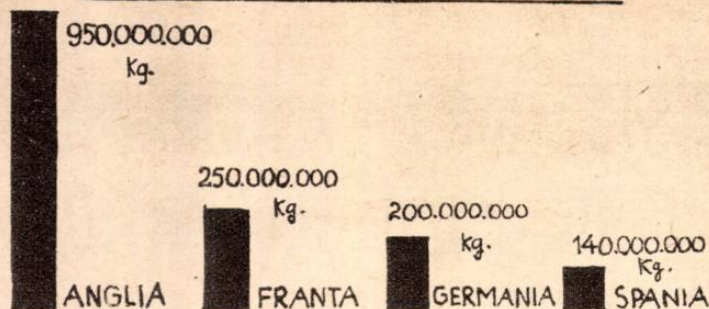
Pe an, se pescuiesc:

Anglia	950.000.000 kg.
Franța	250.000.000 "
Germania	200.000.000 "
Spania	140.000.000 "

Coasta Mării Negre care ar trebui să producă mult mai mult pește, dacă pescuitul ar fi mai dezvoltat și mai bine organizat.

PRODUCȚIA ANUALĂ DE PEȘTE:

Spania, Italia, Rusia, Canada și Statele Unite au câte o școală în fiecare port principal, de pescărie. În Canada și Statele Unite există și universități speciale pentru studiul pisciculturii.

LA CÂT AR PUTEA SPORI PRODUCȚIA DE PEȘTE

În condițiile de inferioritate în care ne aflăm, este explicabil de ce producția de pește maritim este atât de săracă. Dacă am avea pescari mai mulți și mai bine pregătiți din punct de vedere tehnic, înzestrați cu un utilaj modern, care să le permită și pescuitul în larg, atunci desigur că și producția de pește maritim ar crește, putând ajunge, după unele calcule până la o producție de 8—10 milioane kg. anual.

REPOPULAREA RÂURILOR DE ȘES ȘI DE MUNTE

Alte surse bogate de pește ar putea fi râurile noastre. Din cauza exploatării barbare a pescuitului în râuri, cele mai multe din ele produc astăzi foarte puțin. Prin crearea de crescătorii artificiale de pești, am putea asigura nu numai sporirea producției și selecționarea peștelui, ci și repopularea râurilor sărace în pește.

În ultima vreme, râurile de șes din Ardeal și multe din vechiul regat, au fost arendate de P. A. R. I. D., societăților de pescuit create în mai fiecare județ. Aceste societăți au în grija lor supravegherea și repopularea râurilor ce le sunt arendate. În timp ce la noi s'a pus abia acum problema organizării crescătoriilor pentru cultura crapului și șalăului — specii nobile, azi în continuă descreștere — în Elveția și în Canada, unde piscicultura este o veche și importantă preocupare a statului, clocitoriile de pește sunt în plină dezvoltare.

Elveția dispune astăzi de un număr considerabil de clocitorii, aproape fiecare pâreu mai mare având clocitoria lui. Puii de știucă, cu cari se populează lacurile și râurile din Elveția sunt clociți în sticle speciale, denumite după cantonul Zug, sticle sistem Zug.

Există, în total, în Elveția 260 instalațiuni piscicole cari în 1932, au avut o producție de 202.458.000 icre — circa 20.000 — 5.000.000 icre de unitate.

PĂSTRĂVUL DE MUNTE

De o deosebită atenție se bucură păstrăvul de munte. Piscicultorii elvețieni au reușit să repopuleze apele statului, cu 14.000.000 alevini (pueți) de păstrăvi. La noi, deși avem o lege a pescuitului, care prevede sancțiuni contra braconajului, apele de munte au fost în bună parte depopulate de păstrăvi. Din această cauză suntem nevoiți a importa din străinătate pentru prăsilă. În România nu există decât 15 instalațiuni de păstrăvărie, din cari sunt în funcție numai șapte și nici acestea nu lucrează pentru repopularea apelor de munte într-o măsură cât de puțin satisfăcătoare.

Anual, Uniunea Societăților de pescuit din Elveția, repopulează apele de munte cu 13—14.000.000 păstrăvi. Noi n'am putut realiza — după cum ne spune d. dr. I. Rummel, șeful stațiunii piscicole din Făgăraș — nici ceeace au făcut piscicultorii elvețieni în 1890, când au populat apele de munte cu 1.800.000 alevini de păstrăvi.

În Canada, agenții serviciului culturii apelor din Ministerul federal al pescăriilor, au aruncat în 1933, pentru perpetuarea somonilor, peste 92.000.000 de ouă, de alevini și de pui mai mari de somoni. Numai pentru îmbunătățirea și înmulțirea rezorvelor de pescuit cu undița, în folosul sportivilor, adică a amatorilor pescari, s'au aruncat în același an, în apele Canadei, 17.000.000 de ouă, alevini și pui mai mari.

Preocuparea de sportul amatorilor pescari pare ridicolă pentru mentalitatea noastră, lucru de altfel explicabil, căci la noi numărul sportivilor pescari este foarte redus. Am putea cita dintre puținii și pasionații noștri pescari amatori, pe marele romancier d. Mihail Sadoveanu.

Pentru progresul pisciculturii, Elvețienii și Canadieni nu crută niciun sacrificiu. Un exemplu este concludent. Una din speciile nobile de pește, somonul, amenință să dispară din apele elvețiene, din cauza construirii de stăvilare enorme pentru turbine, în albia Rinului. Aceste stăvilare împiedică somonii, cari sunt pești migratori, să urce către izvoarele râului, unde își depun icrele. Pentru a evita dispariția acestei interesante specii,

Elvețienii proiectează construcția unor trepte și ascensoare speciale, cari să permită somonilor să treacă stăvilarele.

IAZURILE

În economia noastră veche, un rol important aveau iazurile, astăzi neproductive sau transformate în islazuri. Iazurile de altă dată, exploatate de boieri sau de arendașii lor, dădeau un randament mare. Odată cu extinderea culturii agricole în paguba creșterii vitelor cornute și a oilor, iazurile au început a fi lăsate în părăsire. Astăzi, când cultura agricolă nu mai este la preț, ca

altădată, promovarea pisciculturii artificiale, mai ales în regiunile de lângă râuri și pârauri, ar contribui la salvarea multor gospodării țărănești și, mai ales, la rezolvarea problemei producției peștelui, din punct de vedere cantitativ și calitativ.

Eleșteele, iazurile și crescătoriile speciale ale statului, vor putea fi organizate pentru cultura crapului și a șalăului, specii azi în continuă descreștere.

În Ungaria și Cehoslovacia, piscicultura e foarte dezvoltată, grație sprijinului larg pe care statele respective l-au dat pescarilor și mai ales crescătoriilor artificiale de pește.

În Austria și Germania, multe terenuri agricole au fost transformate în eleștee, pentru cultura crapului, piscicultura fiind socotită mai rentabilă decât agricultura.

Și la noi piscicultura ar fi de preferat, în unele locuri, agriculturii. Multe terenuri de lângă râuri, supuse aproape periodic revărsărilor, ar putea fi transformate în iazuri. În felul acesta s'ar contribui la sporirea producției de pește și, totodată, a veniturilor de stat și particulare, precum și la ieftinirea peștelui, astfel ca el să redevină alimentul săracului.

S. SEMILIAN

Catifelat ca o persică — e și tenul dvoastră?

Un ten fin e atât de delicat! Frumusețea sa poate suferi mult din cauza unui săpun de proastă calitate... Baza elementară a oricărei îngrijiri a tenului trebuie să fie un săpun de calitate: Elida Lilas Grand Luxe. Spuma sa fină desprinde din porii epidermei orice murdărie ce ar periclită tenul; îngrijește pielea, conservându-i finețea și frăgezimea.

ȘI NU UITAȚI:
Pentru protecția și înfrumusețarea tenului în timpul zilei:
Elida Ideal Creme

Pentru curățirea și alimentarea pielei în timpul nopții:
Elida Cold Cream cu Citron

ELIDA
Lilas Grand Luxe

Cine dorește frumusețe

ia pudra Mystikum, fină ca atomul, invizibilă și splendid parfumată.

Alegeți însă pudra Mystikum și Compactul Mystikum (Fard) după tabe-

la Scherk. Veți radia frumusețe și încântare, întotdeauna și pretutindeni.

Cereți tabela Scherk în orice magazin de specialitate.

pudra
Mystikum
Compactul Mystikum (Fard)

Dinți scilpitori ...un zâmbet atrăgător

Crema Dentară Antiseptică care redă strălucirea dinților
îngălbeniți și decolorați

KOLYNOS-ul se bazează pe formula științifică a unui dentist cu reputație mondială. Ea realizează aseptia integrală a dinților și a gurei distrugând, milioane de bacterii, cauza decolorării și cariei.

Kolynos diferă de alte preparate dentare pentru că el conține substanțe cari în pastele ordinare nu se găsesc. Acționează asupra dinților,

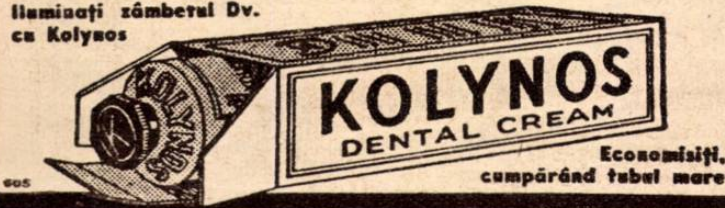
intocmai ca polisorul bijutierului asupra argintăriei mate.

Kolynos durează de două ori atâta, cât pastele ordinare, căci nu puneți decât jumătate din cantitatea obișnuită. Kolynos este atât de concentrat încât un singur centimetru asupra periei uscate, este suficient.

Incercați Kolynos, chiar azi.

Iluminați zâmbetul Dv.
cu Kolynos

Economisiți,
cumpărând tubul mare

IUBIREA, MIJLOCUL DE LUPTĂ AL INDIENILOR.

din convorbirea avută cu prietenul lui Gandhi.

Piestany, începutul lunii Mai. — De câteva zile se află în stațiunea balneară cehoslovacă Piestany, profesorul univ. dr. Madan Mahon Atal din Lucknow (Mysore), un bun prieten al șefului indian, Gandhi. — Colaboratorul ns. a avut ocazia de a se întâlni cu prof. Atal și l-a rugat să-i povestească ceva de prietenul său.

— „Nu, Gandhi nu e prietenul meu, ne spune prof. Atal, el este profesorul și conducătorul meu ca și al celor 380 milioane Indieni. Noi Indienii suntem, în ciuda ghinionului care ne urmărește necontenit, un popor foarte fericit că avem un om de talia lui Gandhi în fruntea noastră. El va fi salvatorul Indiei, salvatorul a 380 milioane de Paria pentru a căror libertate luptă neîncetat. Oriunde apare, sau vorbește, se strâng în jurul lui mii și mii de oameni. Ce văd ei? Un omuleț subțirel, simplu, înfășurat într'un cearceaf alb. Dar vocea lui, privirea ochilor lui au efecte de vrajă. Această privire a lui este deschisă și sinceră, cuvintele lui sunt lipsite de falsitate și ipocrie.

Gura lui promite ceva și noi îl credem. Din ochii și din cuvintele lui ne construim noi curajul pentru a continua lupta. Inima lui e o piatră prețioasă, într'însa nu e loc pentru ură și răutate. Chiar și dușmanii lui îl prețuiesc căci ei cunosc idealurile lui. Judecătorii cari l-au condamnat la 6 ani de carceră după prima răscoală, au recunoscut că faptul de a discuta sentința contra lui Gandhi constituie o grea încercare, căci Gandhi e un om care e infiltrat de cel mai mare idealism și care duce o viață pură, aproape o viață de sfânt.

„Vedeți, vorbește interlocutorul nostru mai departe, și arată spre unul din pacienții din Piestany, omul acesta de colo a suferit o rănire. Poate că și el aparține acelor cari au fost în răsboi.

Noi nu facem războaie, la noi nu există revoluțiuni, și deci nu există astfel de răniri. Lupta noastră e cu totul alta. Gandhi o duce după filosofia tolstoiană; ea n'are caracter material.

Ca și mine, toți cei 380 milioane Indieni, suntem cu toții convinși, că vom câștiga lupta noastră fără vărsări de sânge. Nici o picătură de sânge nu va curge pentru libertatea noastră!

Noi nu-i înțelegem pe Europeni, nu concepem războaiele și revoluțiunile lor, cunoaștem însă cauzele acestora. Propovăduirea iubirii de aproapele nu este sinceră la voi.

Voi, oamenii civilizați, jucați teatru tot timpul vieții voastre.

Noi Indienii, însă, propovăduim adevărata iubire între oameni.

Noi transmitem această iubire pe câmpul de luptă ca fundament principal: respectăm acest fundament și, vă rog să mă credeți, iubirea constituie cel mai bun mijloc de luptă.

Dealtfel, sunt ferm convinși că noi Indienii vom prelua în curând conducerea Europei. Concepția noastră despre iubirea de aproape va trebui să biruască, cu timpul. Noi prețuim și onorăm viața omenească și libertatea, în sensul că nu putem admite existența forței.

Iată de ce așteptăm. Credința nestrămutată în biruința noastră ne dă răbdarea necesară.

ARTUR KRAUS

REALITĂȚILE

REGINA DIN POVESTE: MARIA A ROMÂNIEI.- DE PIESE DRAMATICE.-

Întreaga Țară urmărește cu îngrijorare starea sănătății Măriei Sale Doamnei noastre, regina din poveste, Maria, și se bucură când aude o veste bună... Poporul nostru o iubeste, o admiră și o venerază și se roagă pentru grabnica și deplina Ei însănătoșire.

Alături de soțul Ei august, Regina Maria a pregătit și a înfăptuit tot ceea ce un popor a putut visa mai înalt, mai mareț și mai deplin.

Dincolo de noi, cei grabnic uitători, veacurile o vor pomeni în marmoră și bronz, în cântecele copiilor, în pietrele de hotăr și'n laudele preoților, cădelnițându-l cititoria.

* * *

Primele imagini ale Domniței, cu ochii de myosotis, cu diadema pe fruntea blondă, cu buze roșii, cu șiragurile de mărgăritare suprapuse 'n colier rigid, le-am cunoscut prin cromolitografiile animate pe sălile școalei primare sau pe grilajul Cișmigiuului sau pe coperta calendarului ilustrat, în pustietatea copilăriei noastre. Întâia feerie... Era, de atunci, făptura legendară.

Principesa Maria întruhipa toate fetele de împărat, din basme, toate arhiducesele și marchizele, din romanele citite pe furis; era, în același timp, solul neamurilor domitoare, din nordul occidental sau din mirajul Rusiilor cu țărine fastuoase, purtate pe roate de diamant, în sbor de reni, spre catedralele cu turlă de aur și ferestre de țiplă roșie...

* * *

Mitul nu s'a desmințit, de atunci și până azi...

Feeria plutește și azi, pe mizeria noastră cotidiană...

Moștenitoarea Tronului, apoi Regina României, apoi Regina tuturor Românilor, apoi Regina-Văduvă, a trecut mereu printre noi ca o ființă legendară; hieratică, în decoruri somptuoase, cu rochii de preț, cu mantii bogate și nimburi nestemate 'n jurul frunții altiere, Doamna Maria, frumoasă cum nu mai este alta, a știut să rămână, mereu, regina din poveste, creind în jurul ei o atmosferă augustă, de fast și de ceremonie, de regalitate dărză și de fermecător egocentrism.

Decorurile urzite de Regina Maria, începând, fragil, cu acel cuib al Principesei, din munții Sinaiei, continuând cu viziunea de

burg medieval a Branului și sfârșind cu terasele și lespezile suprapuse ale Balcicului, la începutul Orientului cu o mie și una de legende, — vor mărturisi, în veacuri, o rară voință, o dragoste de frumos și-un dor de a zidi solid vast și armonios, cum au avut prea puțini bărbați și mai nicio femeie, pe-aceste continente istovite.

Drumul pe care l-a tras Regina Maria dela Predeal la Bran, este cea mai deplină frescă a peisagiului românesc, iar în cărțile Sale, cu principese palide și cavaleri neînfricați, cu regi

bătrâni și stânci bătute de furtunile marine, s'au topit fășii din mitologia Carpată cu viziuni din epopeea Nordului, fantoma din bruma celtă și fantasmagoria cântărilor lui Ossian.

Sânt vremuri grele, astăzi, pentru noi toți... Dar aceste vremuri vor trece și-atunci, am dori cu toții să vedem pe Regina Maria, dominând, în noua Ei regalitate, prosperitatea generală...

Anii războinici, viforoși, pe care i-a străbătut ca o Walkyrie în cucerirea Walhalei neamului românesc,

au furat-o din Olimpul senin unde trebuia să troneze până-acum și unde o vedem înscăunată, de mâine, cu toate onorurile ce l se cuvin... În jurul ei, în anii lungi pe cari îi va mai trăi printre noi, o vrem Regină Creatoare, protectoarea tuturor artelor, după ce a tras atâtea drumuri și a alinat atâtea suferințe. Patruzeci și cinci de ani i-a risipit — procesiune de crini albi, apoi spalieri de crini îndurerați — printre noi. Regina din poveste s'a gravat pentru vecie în inimele noastre și s'a făcut una cu peisagiul românesc.

În ultimii ani s'au jucat la București mai multe piese cehe, iar la Praga s'au reprezentat „Scrisoarea pierdută” a lui Caragiale și comedia mea „Omul care-a văzut moartea”. Acest schimb intelectual între popoarele noastre vecine și aliate sânt

de cel mai bun augur.

E inutil să traducem piesele comerciale de pe bulevardele Parisului sau de pe Ringul vienez. Neamurile tinere ale Europei își scriu, în zilele noastre, istoria literară. Frunțașii de azi vor fi clasicii de mâine. Sunt contemporanii noștri, activează în capitale unde teatrul mai înseamnă un sacerdoțiu. Sensibilități moderne, palpitând pe carne și osul veacurilor naționale. Flori din adânc. Sevă grasă dintr'un pământ virgin. Trebuie să-i cunoaștem, pe toți și cât mai mult. Marile literaturi occidentale le cunoaștem în deajuns, în ceea ce au avut ele mai de seamă. E momentul să știm ce fac Polonezii, Jugoslavi, Grecii...

Piesele cehe au fost pentru noi o revelație. Din Frantisek Langer s'a reprezentat la noi „Periferie” și „Convertirea lui Pișșora”.

Alături de Karl Ciapek, bunul său prieten Frantisek Langer este frunțașul dramaturgiei cehe contemporane.

Din Karl Ciapek s'a reprezentat acum șapte-opt ani drama fantastică a Roboților — luptătorii mecanici — al cărei succes bucureștean n'a fost la înălțimea textului, a reputației ei mondiale și a impresionanței distribuției și puneri în scenă pe care a realizat-o la Teatrul Național dl. Soare Z.-Soare.

Publicul românesc nu este copt pentru scrierile în cari domină probleme.

Ca orice popor latin și, mai ales, sudic, el preferă lucrările de pasiune. La teatru vrea să rădă sau să plângă. Emoție violentă.

Ii plac deasemeni înscenările spectaculoase.

Satira, filosofia, aspectul social, frământarea unui suflet sau a unei conștiințe le caută aiurea — dacă le caută.

NOI ȘI VECINII CEHI. - SCHIMBUL ROMANUL ȘI CEHUL

Piesa fără dragoste e sortită indifferenței. Românul — și mai ales Româncă — vrea să verse lacrimi pentru o femeie nefericită în amor, să facă haz pe socoteala unui soț încornorat și să râdă cu hohote la replicile unei soacre cam vulgare.

R. U. R. a lui Ciapcă este tocmai ceea ce bucureșteanul și vărul său din provincie evită la teatru: preocupările sociale, satira și tragedia mecanismului, amenințările unui viitor industrializat, standardizat, probleme pe cari în țările agricole, patriarhale, nu și le pune încă nimeni.

Din fericire, nu și le pune încă nimeni.

Oamenii din Occident ne invidiază. Și pe drept cuvânt. Dacă viața s'ar scurge pretutindeni așa de dulce ca în România, n'ar mai fi războaie. Prin bogăția solului și frumusețea cerului, România este alături de Franța, poporul cel mai pacific al Europei. Lucrul acesta nu strică să fie repetat cu orice prilej, chiar

atunci când este vorba — mai ales atunci — de o preocupare senin-artistică.

*

Cu totul alta e lîrea Cehului. Muncitor, sobru, lucrând sub un cer mai mult îmbrumă, el își hrănește, prin lectură și teatru, feeriile interioare. Viața Românului se revarsă în peisajul însoțit și înflorit. Cehul se apleacă pe peisajul sufletesc. Nicăieri nu se citește atîta. Teatrul însuși e un prilej de meditație. Lumina rampei trebuie să se proiecteze și pe gânduri, nu numai pe pasiuni. Firește, sub influența filmului, a început și publicul de teatru de acolo să pretindă un tempo mai viu, o acțiune directă, conflicte mai umane, mai apropiate de cotidian. Dar stilul general în Praga și aiurea a rămas teatrul-catedră. Teatrul-amvon, teatrul-tribună...

VICTOR EFTIMIU

Pare a fi o minune

dar are o pricină științifică

Fotografii autentice arătând ce poate face pentru tenul Dv. descoperirea această uimitoare

Într-o săptămână abia! Mii de femei încântate au ajuns să aibă o înfățișare cu ani mai tânără. Sbarciturile și încrețiturile lor au dispărut complet. Pentru ele pare că ar fi o minune, pentru știința modernă nu este decât încă un triumf după ani de încercări și de silință. Savanți au găsit că sbarciturile se formează din cauză că, îmbătrânind, pielea noastră pierde niște elemente vitale. Dacă se redă pielei aceste elemente prețioase, redevine fragedă și tânără. Aceasta este uimitoarea descoperire făcută de către Prof. Dr. Stejskal de la Universitatea

din Viena. Extractul din celule cutanee vii, numit "Biocel", e conținut acum în Crema Tokalon culoarea roză. Aplicați-o în fiecare seară. Ea va nutri și întineri pielea Dv. în timp ce dormiți. Sbarciturile dispar repede. După o săptămână veți arăta cu ani mai tânără. Ziua întrebuințați Crema Tokalon aliment pentru piele, celebra Cremă de Paris. Ea disolvă coșurile, strânge porii dilatați și face în puține zile moale, albă și catifelată, pielea cea mai întunecată și aspră. — Se garantează rezultate satisfăcătoare, altfel se restituie banii.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Bulevardul Carol 57 fost 39.

Telefon: 352.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informații gratuite

No. 542

Pag. 19

COSTELLA

înfrumusețeară copii

**TESĂTURĂ
RIPSATĂ CEA
MAI DURABILĂ
ȘI GARANTATĂ**

NU SE DECOLOREAZĂ
LA SPĂLAT
- NICI LA SOARE!

*La Vulturul de Mare
cu pește în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACI 1 STR. CAROL 76 78 80 82 STR. HALELOR 21

„REALITATEA ILUSTRATĂ“ ȘI IASI

Sărbătorirea rectorului Academiei de Arte Frumoase: în fotografiile noastre, sus: d. prof. C. Stamboliu (†) directorul Liceului Național, aducând elogii d-lui prof. Atanasie (†), iar jos: Jurământul străjerilor.

Profesorii eșind dela consiliul Facultății de medicină. 1) d. prof. dr. Ștefănescu Galați; 2) d. prof. dr. I. Tănăsescu; 3) d. prof. dr. Petru Niculescu; 4) d. prof. dr. Enescu; 5) d. prof. dr. Leon Balif și 6) d. prof. dr. Țupa.

Clădirea unde se va instala Consulatul rusesc din Iași.

Sărbătorirea d-lui Mihail Sadoveanu: Dl. Mihail Sadoveanu între dl. prof. univ. Șerban, actualul director al Teatrului Național și dl. M. Șerghie, fostul director.

A DOUA capitală a țării trece, dela război încoace, printr-o mare criză. Orașul care a dat țării, atât pe țărâm cultural cât și pe cel social, politic și național, elemente care vor rămâne în istorie, decade azi din punct de vedere economic. O cauză a acestei decăderi credem că este centralismul prea excesiv. Totuși, Iașul n'a decăzut din punct de vedere cultural și politic. El continuă să fie același pionier al culturii din țara noastră. Credem că e bine ca întreaga țară să susțină doleanțele acestui oraș și să-i vie, pe cât posibil, în ajutor.

„Realitatea Ilustrată” este hotărâtă să vină în ajutorul celor 105.000 ieșeni și să pornească, cu numărul de față, o mare campanie pentru edificarea tuturor asupra însemnătății acestui strălucit centru al țării.

H. Brănișteanu, Iași

SĂRBĂTORIREA RECTORULUI ACADEMIEI DE ARTE FRUMOASE

La 31 Mai a fost sărbătorit, la Iași, d. prof. A. D. Atanasie, rectorul Academiei de Arte Frumoase. Sărbătoritul a fost 43 de ani în slujba școlii, aducând mari servicii României în timpul păcii dela Paris. D. A. D. Atanasie a fost prietenul intim al marelui om de stat Ionel Brătianu. Sărbătorirea s'a făcut în cadrul unei mari manifestații străjeresti.

UNIVERSITATEA IEȘIANĂ NU MAI POATE FI CIUNTITĂ

Sub actualul regim s'au luat lașului două Facultăți: teologia și farmacia. În cercurile autorizate se afirmă că se pregătește o nouă ciuntire a universității ieșene. Profesorii Facultății de Medicină au ținut un important consiliu, hotărând să protesteze la centru și să intervie pentru obținerea fondurilor cu care să se înzestreze facultatea de medicină cu aparatură modernă.

UN CONSULAT RUSESC LA IASI

În urma deciziei guvernului sovietic, ambasada U. R. S. S. din Capitală, a hotărât să reînființeze consulatul rusesc din Iași. Consulatul va lua ființă în toamnă.

SĂRBĂTORIREA D-LUI MIHAIL SADOVEANU

D-l Mihail Sadoveanu, directorul ziarelor „Adevărul” și „Dimineața”, a fost sărbătorit de artiștii Teatrului Național din Iași.

UN POLIȚIST DE MARCĂ

D-l Gh. Leahu, chestorul poliției locale, s'a evidențiat ca un polițist de primă mână, reușind să reintroneze ordinea în Iași, după atentatul împotriva d-lui rector Traian Bratu.

D. G. Leahu, chestorul poliției din Iași citește, în orele libere, „Realitatea Ilustrată”.

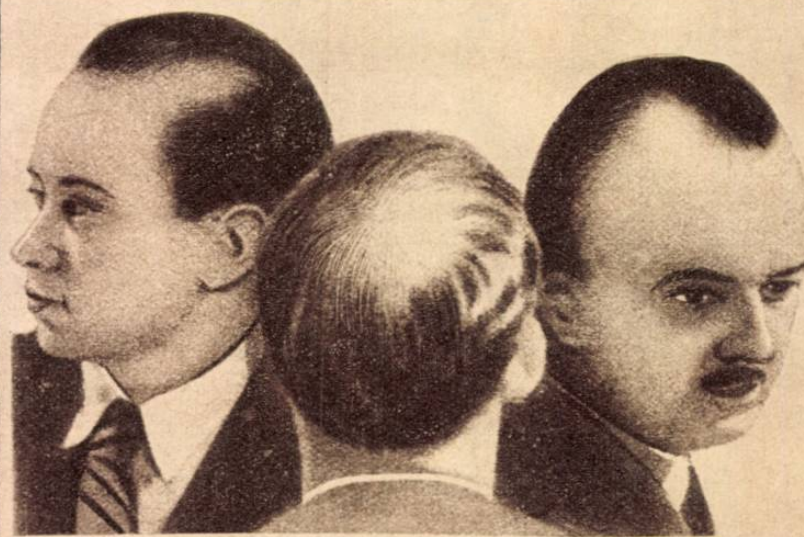

Fără rival!

...așa este apreciat noul produs al Firmei mondiale Martini & Rossi.

„Elixir di China” este un aperitiv delicios; un digestiv admirabil — și în afară de aceasta, un tonic superior. Cu un cuvânt: o băutură fără rival.

ELIXIR DI CHINA
PRODUS MARTINI & ROSSI

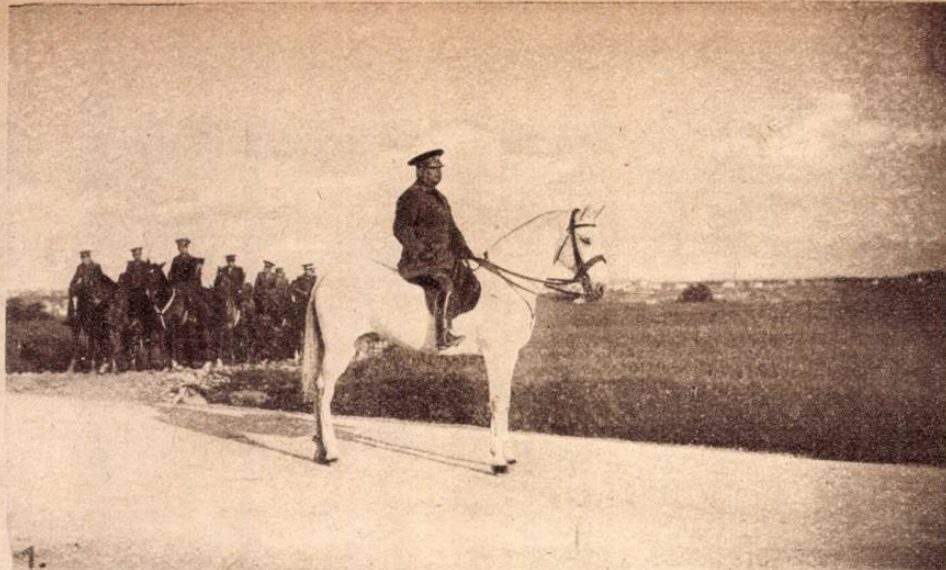
Salvați părul care a mai rămas....

Chelia amenință și dacă nu faceți nimic, rămâneți fără păr din vina Dv. Și totuși tratamentul e așa de simplu: dimineața, o fricțiune cu PETROLE HAHN. Întăriți rădăcina, opriți căderea părului, distrugeți mătreața și înlăturați mâncărimea. Recomandat de corpul medical. PETROLE HAHN e suveran pentru întreținerea și sănătatea părului.

PÉTROLE HAHN

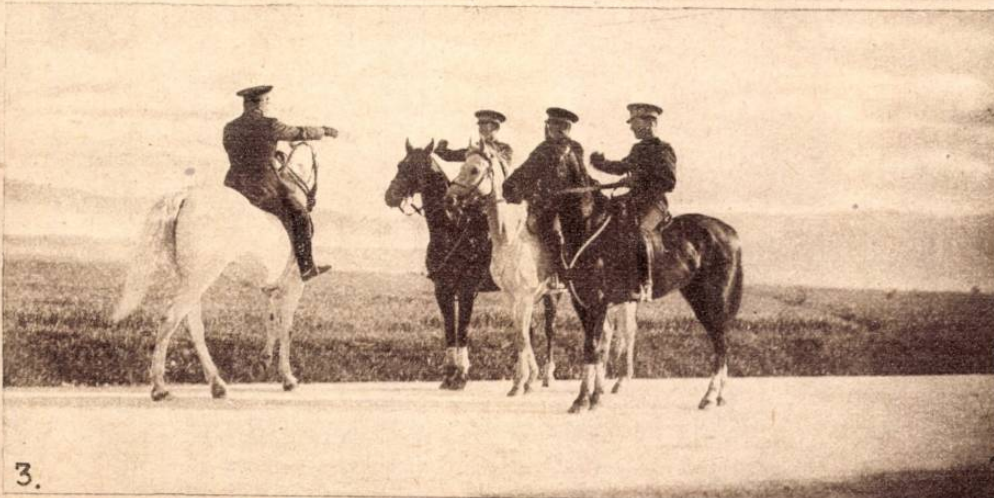
De vânzare pretutindeni

Ets F. Vibert S. A. Lyon

UN RAID AL CAVALERIILOR ROMANI IN CERCUL VACIA

Trei ofițeri români de la centrul de instrucție Sibiu, au realizat o performanță excelentă. Locotenentii Aslan, Vlădescu și Ștefănescu au plecat la 15 Aprilie din Sibiu și au parcurs distanța de 750 de kilometri, până la Kosice, în 10 zile. În ziua de 30 Aprilie au plecat spre țară, parcurgând la întoarcere următorul itinerariu: Kosice-Kram-Khumetz-Berhova-Satu Mare-Tușnad-Oradea-Vascău-Munții Apuseni-Brad-Deva-Sebeș-Sibiu. Cei 850 kilometri au fost acoperiți în 10 zile. Raidul a fost făcut în etape zilnice de 70 până la 100 km, alura de mers, pas și trap.

Fotografiile noastre înfățișează:
1. Ofițerii din Sibiu, în frunte cu d-l general Ion Pleviceanu, așteptând sosirea celor 3 locotenenți.
2. Generalul Grigorovici de la Corpul VII armată, felicită pe ofițeri în Piața Regele Ferdinand din Sibiu.
3. Generalul Pleviceanu felicită pe cei trei bravi locotenenți.

(Foto Emil Fischer, Sibiu).

O cură de Helmitol:

e simplă și nu vă deranjează deloc în exercitarea profesiei Dv. Luați, timp de o săptămână, dimineața și seara, 1—2 tablete Helmitol într'un pahar cu apă zaharată. Tabletele Helmitol spală toate materiile dăunătoare depozitate în căile urinare, curăță sângele și dau vigoare nouă întregului organism.

TABLETE
HELMITOL

Te tot corpul

Pielea fină și
catifelată a

*"Tenului
Cadum"*

GARANȚĂ
mulțumirea deplină,
sau restituim
suma întreagă.

Dece baia zilnică cu săpunul Cadum face pielea Dv. fină și catifelată ca petalele de trandafir? Fiindcă săpunul Cadum curăță pielea de toate impuritățile, fiindcă o fortifică și o stimulează.

Și fiindcă spuma abundentă a săpunului Cadum regenerează epiderma și fesăturile, dându-le o suplețe minunată și un aspect tinerească. Cadum, cel mai bun săpun de toaletă, costă atât de puțin, încât toate femeile își pot permite acest „lux” binefăcător. Numai 20 de lei și țiine mai bine de o lună, fiindcă e foarte uscat. Pentru mai puțin de 1 leu pe zi, pielea corpului Dv. va deveni mai mătăsoasă și va căpăta aceeași finețe încântătoare a „Tenului Cadum”.

O SPUMA DEOSEBITA

Spuma obișnuită

Spuma Cadum

Spuma săpunului Cadum se compune din milioane de bășici mici. Observați efectul spumei asupra pielii Dv. Bășicile mari, pline cu aer, rămân la suprafața pielii. Bășicile mici pătrund în fiecare por, curățându-l ușor și radical. Secretul „tenului Cadum” este spuma cu bășici mici a săpunului Cadum.

Se întrebuințează până la ultima bucată, păstrându-și intact parfumul și celelalte însușiri incomparabile.

Lei
20
bucata

Savon Cadum

- SAREA VICHY-ETAT**
Sare naturală extrasă din ape pentru a face o apă alcalină
- PASTILE VICHY-ETAT**
2 sau 3 după masă ușurează digestia
- COMPRIMATE VICHY-ETAT**
Spre a prepara singur o apă digestivă gazoasă

A SE FERİ DE CONTRAFACERİ ȘI SUBSTITUȚIUNI

„LUNA BUCUREȘTILOR“ ȘI EVOLUȚIA CAPITALEI NOASTRE

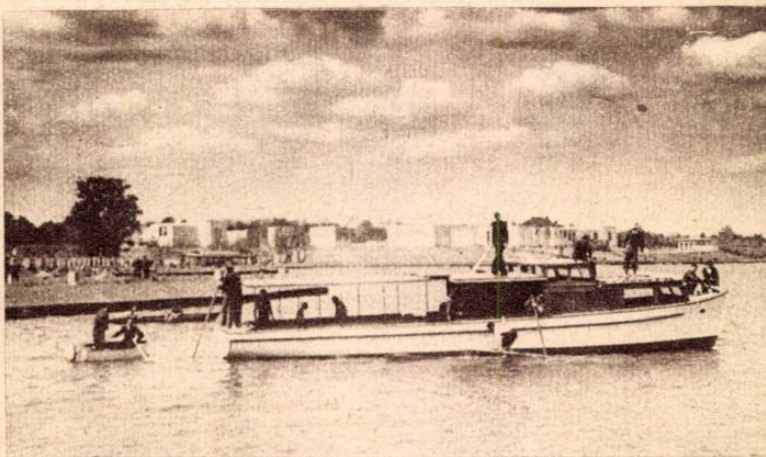
LUNA Bucureștilor este un moment al dezvoltării Capitalei, un moment când țara întreagă este chemată să-și dea seama de mersul Bucureștilor, să-și cunoască drumul lui prezent și toate perspectivele viitoare. Ambiția noastră îndărătnică este să ridicăm primul oraș al țării la rangul de adevărată metropolă. Toată munca noastră o depunem în acest sens. Cuvintele de mai sus au fost rostite de unul din cei mai vrednici edili, d. primar general *Al. Gh. Donescu*, care a dat o față nouă Capitalei. Cartiere civilizate au ieșit ca din pământ pe lacuri pe care creșteau bălăriile, vechile străzi sunt astăzi de nerecunoscut iar edificiile publice au fost în bună parte complet transformate, oferind marelui număr de funcționari o viață igienică. Ce s'a oferit Capitalei prin asanarea celor două lacuri Herăstrău și Floreasca nu ne putem da încă seama.

Anii cari vor veni, vor împlini posibilitățile realizate în domeniul urbanistic.

Deocamdată ne permitem doar să facem o plimbare pe lacurile curățate și chiar aduse la nivelul necesar. Ochii noștri văd însă mai departe, în timp ce vaporul care ne-a luat din Parcul Carol II ne duce pe drumul plăcut al apelor, moarte până mai ieri.

Un bogat buchet de vile se va realiza pe malurile lacului Floreasca, care va deveni unul din cele mai frumoase puncte ale Capitalei, iar pe malurile Herăstrăului se va întinde unul din cele mai mari și mai frumoase parcuri din Europa.

Pavilionul Credinței Strămoșești închide comori ce nu ne pot ieși cu ușurință în cale. Călându-i pragul nu se poate să nu fii pătruns de un fior de emoție. Ai în față mormântul lui *Ștefan cel Mare* și al doamnei *Maria*, ai icoane de preț adunate de pretutindeni, triptice, odăjdii sfinte și odoare lucrate în lemn de chiparos împodobite în filigram cu cea mai fină dantelă. Sunt danii voevodale, sunt lucrături de domnițe și jupănești cari și-au închis viața în chilii de mănăstire, sunt podoabe dăruite de credincioși cari vedeau în credință înălțarea și mântuirea.

Vedere asupra lacului Herăstrău cu vapoarașul „Luna Bucureștilor“.

Astfel fiecare pavilion aduce lucruri rare, cari constituie o pierdere pentru cel ce nu caută prilejul să le vadă.

Pavilionul antirevizionist e o amplă documentare a drepturilor noastre sfinte asupra Transilvaniei, pavilionul cărții dovedește drumul nostru de progres și cultură, pavilionul aviației tineretului arată căile ce s'au deschis generației actuale pentru propășirea și apărarea patriei.

Un pavilion ale cărui lucrări impresionează este cel al Societății Sprijinul Orbilor. O sumă de obiecte efectuate de cei lipsiți de vedere sunt expuse aici. Sunt lucruri utile trebuincioase oricărei gospodării. Asisti la munca acestor oameni cari trec eroic prin viață. Iar un moment, care nu se uită ușor, este acela în care treci prin fața unui om fără vedere care citește cu glas tare dintr-o carte un fragment din istoria țării. Astfel „Luna Bucureștilor“ rezervă vizitatorilor lucruri deosebite și surprize la fiecare pas. Nimic nu poate fi trecut cu vederea. Totul instruește or distrează. Intocmirea acestei expoziții e o izbândă ce nu poate fi trecută cu vederea chiar de cei ce nu fac parte din gruparea politică a primarului general. Prelungirea ei e o utilitate, pentru a fi văzută de cât mai mulți cetățeni ai țării.

În anul acesta, la Luna Bucureștilor nici distracțiile n'au fost date uitării. În afară de vapoarașul care transportă 60 de persoane pe lacul cristalin din parc, orașul și circul piticilor înfățișează un spectacol unic pentru vizitatori.

Trupa de liliputani Gnidley, care a fost adusă cu mari sacrificii, este alcătuită din adevărați artiști. La expoziția din Bruxelles și actualmente la expoziția din Paris, trupe, de un nivel artistic mai puțin ridicat, au însemnat totuși cea mai mare atracțiune. Echilibristii, călăreții de înaltă școală, dansatorii, acrobații clownii, din circul de pitici, dau reprezentații atât de interesante, încât întrec spectacolele oferite de artiști normali.

Piticii — adunați din diferite

Un blokhouse înfățișând adevărata modernizare a Capitalei.

țări — trăiesc, în orașul care li s'a construit, într-o comunitate demnă de invidiat. Căsuțele lor sunt aranjate cu mult gust și nu se poate imagina un lucru mai amuzant decât de-a vedea pe acești oameni de o șchioapă ducând, cu toată seriozitatea, o viață la fel cu a noastră, când înfățișarea lor ne îndeamnă, fără voie, să-i socotim copii. Au o sufragerie comună, fac gospodăria pe rând și-și petrec timpul liber făcând sport, pe o terasă cafenea, citind ziare,

jucând felurite jocuri, fumând sau bând cafele. Și-au ales dintre ei un primar, care, vorbind românește, îi poate prezenta publicului. Cel mai bătrân are 38 de ani, cel mai tânăr, — e o tânără domnișoară — are 16 ani. Niciunul nu întrece înălțimea de 1.20 m. Cea mai mică e prințesa Edith, care măsoară 65 cm. Cei mai mulți, însă, pe cât sunt de mici la statură, pe atât sunt de mari artiști.

Nu se poate să vizitați Luna Bucureștilor, fără să vedeți această minune!

M. N.

Circul Piticilor din „Luna Bucureștilor“.

Toate acestea d. *Al. Donescu* țintește să le îplinească, lucrul nu va fi greu, deși opera în sine e foarte îndrăzneată. Se face saltul de la primitivism la ultima expresie a civilizației. În vremea din urmă d-sa ne-a învățat cu acestea. Ce este oare desființarea cuibarului de mizerie care era piața de alimente Bibescu și Ghica Vodă, decât un act de curaj în dorința de a da Capitalei fața cuvenită. Fotografiiile și reportagiile vor duce peste ani icoana timpului și cei cari n'au apucat grotesca priveliște a fostei piețe centrale vor privi cu uimire, așa cum rămânem noi în fața fotografiilor din pavilionul expoziției ce reprezintă Bucureștiul de ieri.

O poză stărnește senzație și ea dovedește drumul de progrese înfăptuit până astăzi.

Suntem în anul 1877. Pe locul unde se află astăzi planșoul Dâmboviței un pod păcătos din bărne. Cele două maluri răpoase peste care se aruncau tot felul de necurătenii. Departe în ceață se deslușea orașul cu bisericile și edificiile răsărite.

„Luna Bucureștilor“, prețioasă creație a d-lui *Al. Donescu* ne învață să ne cunoaștem orașul cu trecutul, prezentul și înfăptuirile de viitor, cele din urmă așternute pe hârtie, dar de-o realitate indiscutabilă.

Pavilioanele expoziției „Lunii Bucureștilor“ cuprind documentele pe care nu le-am putea trece în reviste decât cu prețul unor îndelungi cercetări. Ar trebui să facem vizite nesfârșite la biblioteca Academiei române, pentru a cerceta zările cari apăreau în timpul războiului pentru independență, cu știri venite de pe câmpul de luptă, să cercetăm muzeele pentru a putea face cunoștință cu trecutul Bucureștilor, viața de pe malurile Dâmboviței urcându-ne până în epoca preistorică. Ar trebui să dăm o raită pe la toate mănăstirile și bisericile din țară, păstrătoare de odoare sfinte, păstrate ca prin minune cu toată vitregia vremurilor.

Citiți:

„MAGAZINUL“

revista publicului select

Priviți în jurul Dvs.

și veți vedea oameni mahniiți, iritați, ce se plâng că dorm prost, că mănâncă fără poftă, că digeră insuficient. Astfel de indivizi îi întâlniți în număr foarte mare; fiecare din ei vă va destăinui, dacă veți avea răbdarea să-l ascultați, că suferă din cauza nervilor surescitați și istoviți, iar organele lovite în primul rând de extenuarea organismului sunt stomacul și intestinele. Hiperaciditate, gastrite, gaze sunt rele cari sunt la ordinea zilei. De multe ori stomacul nu mai acceptă de cât o alimentație

care nu e capabilă să furnizeze substanțele necesare organismului, care decade. Apoi apar fel de fel de fenomene ca migrene, palpitații, etc. Toate aceste inconveniente dispar repede cu preparatul „Gastro D“, întrebuițat în cele mai mari clinici din America și de pe continent. Gastro D. se găsește la toate farmaciile și drogueriile, și se expediază contra ramburs de lei 135, de către farmacia Thoiss, București Cal. Victoriei 124.

FOTOGRAFII

perfecte, obțineți cu

FILMELE ȘI PLACILE

SUPERIOARE

Perutz

S'AU IMPLINIT 25 DE ANI DELA MOARTEA LUI I. L. CARAGIALE

Din sfaturile lui Caragiale. — O istorie care nu s'a scris. „In fara asta dac'ai scris o piesă de teatru nu mai poți să bei liniștit o bere”.

ÎN ziua de 9 Iunie se împlinesc 25 de ani dela moartea — la Berlin — a celui mai de seamă autor dramatic al nostru, I. L. Caragiale. Neîntrecut încă de vreun autor român, Caragiale a fost desigur și unul din marii dramaturgi ai omenirii. Parcă mai actual decât oricând — în pofida credinței multora că opera va muri odată cu el — Caragiale s'a arătat, în multe privinți, adevărat profet, deși, dela o vreme încoace, sumedenie de neputincioși, caută să-l... micșoreze:

Dar nu numai ca scriitor, ci și ca om, Caragiale a fost o comoră de spirit și de observații pătrunzătoare.

I. L. Caragiale.

Iată câteva întâmplări, povestite de apropiați ai genialului scriitor.

CHESTIA CU SUBIECTUL

Caragiale se plimba pe Calea Victoriei cu răposatul Cincinat Pavelescu. În dreptul Teatrului Național, e oprit de un căpitan de administrație:

— Maestre — îi spune ofițerul — lucrez la o piesă de teatru și doresc să-ți cer și dumatăle părerea asupra subiectului: Aș vrea să vi-l povestesc.

— Cu plăcere, dar aș vrea să știu mai întâi dacă dumatăle îți place subiectul.

— E grozav, maestre!

— Da! Ei atunci să nu-l scrii, ca să nu-l strici! Țasta e sfatul meu!

CARAGIALE... ISTORIC

Într-o vreme, Caragiale, având nevoie de bani, a propus ministrului de Instrucție, mi se pare lui Haret, să scrie o istorie populară a Românilor. Propunerea i-a fost primită, cu entuziasm și de îndată i s'a dat un aconto de 5000 lei.

Cu această sumă Caragiale a întreprins o călătorie, iar când i s'au isprăvit banii, a primit invitația unui prieten al său, N. Albu, să stea la Piatra Neamț.

Dela Piatra, Caragiale a trimis ministrului de Instrucție o telegramă „Lucrarea gata. Trimiteți încă 3000 lei”.

Ministrului nu-i venea să creadă că o istorie a Românilor poate fi întocmită în trei săptămâni. A trimis deci un inspector spre a vedea care este adevărul.

Vizitând pe Caragiale, inspectorul l-a întrebat, așa într-o doară, ca și cum n'ar fi venit

anume pentru chestia cu istoria: — Maestre, spune drept, ai strâns cel puțin materialul pentru lucru?

— L-am strâns! Se poate să nu-l fi strâns! Uite aci am strâns tot materialul.

Și Caragiale a scos din biblioteca prietenului său Albu o istorie a Românilor, scrisă de Xenopol.

CARAGIALE LA RAMPĂ

Lui Caragiale nu prea îi plăcea să iasă la rampă. Într-o seară, când se afla la „Gambrinus”, în toiul unei discuții și-a făcut apariția un ziarist, care l-a invitat la Teatrul Național, unde în seara aceea se reprezenta „Scrisoarea pierdută”. Publicul chema stăruitor pe autor.

— Maestre, publicul te aclamă, ar trebui să te duci să-i mulțumești.

Revoltat, Caragiale a bătut cu pumnul în masă:

— Și ce-i mă dacă mă aplaudă? Lasă-i să aplaude! Cum îți permiți să vii să mă superi pe mine, când stau liniștit cu prietenii! În fara asta dac'ai scris o piesă de teatru nu mai poți să bei liniștit o bere! Lasă-mă, domnule, în pace!

CARAGIALE BERAR

În berăria „Bene Bibenti”, pe care o ținea Caragiale pe Strada Șelari, a intrat St. O. Iosif însoțit de Vasile Pop.

Iosif l-a întrebat, în glumă, pe patron:

— Ai mulți clienți, domnule Bibenti?

— Vreo treizeci, dar dintre ăștia e unul care consumă singur cât toți ceilalți la un loc.

— Și cine e ăla, domnule?

— Eu! Că eu singur am nevoie de mai multă bere decât toți ceilalți!

— Păi par'că spuneai că nu bei...

— Eu „consum” și asta-i altceva...

METICULOZITATE

Ca să se vadă cu câtă minuțiozitate își scria articolele Caragiale, reproducem această scrisoare adresată lui V. Goldiș:

„Dragă Goldiș, te rog, nu neglija, în caz că publici articolul meu, să faci următoarea îndreptare neapărat necesară, și adică: la foaia a doua sus, unde e vorba despre poezie, în loc de: *nu când vrea numai să fie*, schimbă așa: *nu când numai vrea să fie*; adică ordinea cuvintelor vrea și numai trebuie intervertită: de vrea numai, să treacă: numai vrea. Căci la care verb să leagă? Astfel aci trebuie să preceadă, pentru claritate, verbul său anume. E bine înțeles că, aici *numai* e un singur cuvânt; ia seama să nu ne joace festa zețarul și corectorul, să ne pomenim cu *nu mai* în loc de *numai*. Salve

Tibi, Caragiale

* *

Cu prilejul împlinirii a 25 de ani dela moartea marelui Caragiale, e de relevat că mormântul său dela Bellu, însemnat doar cu o placă ștearsă de vreme și un gard beteag, este într-o stare de neîngrijire înfricoșătoare.

IOAN MASOFF

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată

Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cismigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”. Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste foto-

grafii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a cincea serie de premianți. Vom continua cu publica-

rea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până Joi 10 Iunie crt., ora 12.30 a. m.

Frate și soră...

... o asemănare perfectă și același surâs atrăgător... surâsul Chlorodont!

Gurile lor fragede și sănătoase, dinții lor minunați, sunt cea mai bună dovadă că, din cea mai fragedă copilărie, o mamă grijulie le-a dat o îngrijire permanentă cu pasta de dinți Chlorodont.

Chlorodont, care are la bază o formulă științifică, este pasta de dinți, care corespunde în mod perfect tuturor cerințelor igienice și estetice.

O curățire radicală a dinților, fără a ataca smalțul atât de prețios, iată una din calitățile ei neîntrecute. Îngrijiți-vă dinții, în mod regulat, cu pasta Chlorodont și veți avea întotdeauna o gură sănătoasă, de o prospețime neîntrecută, o gură, de care te apropii cu deosebită plăcere.

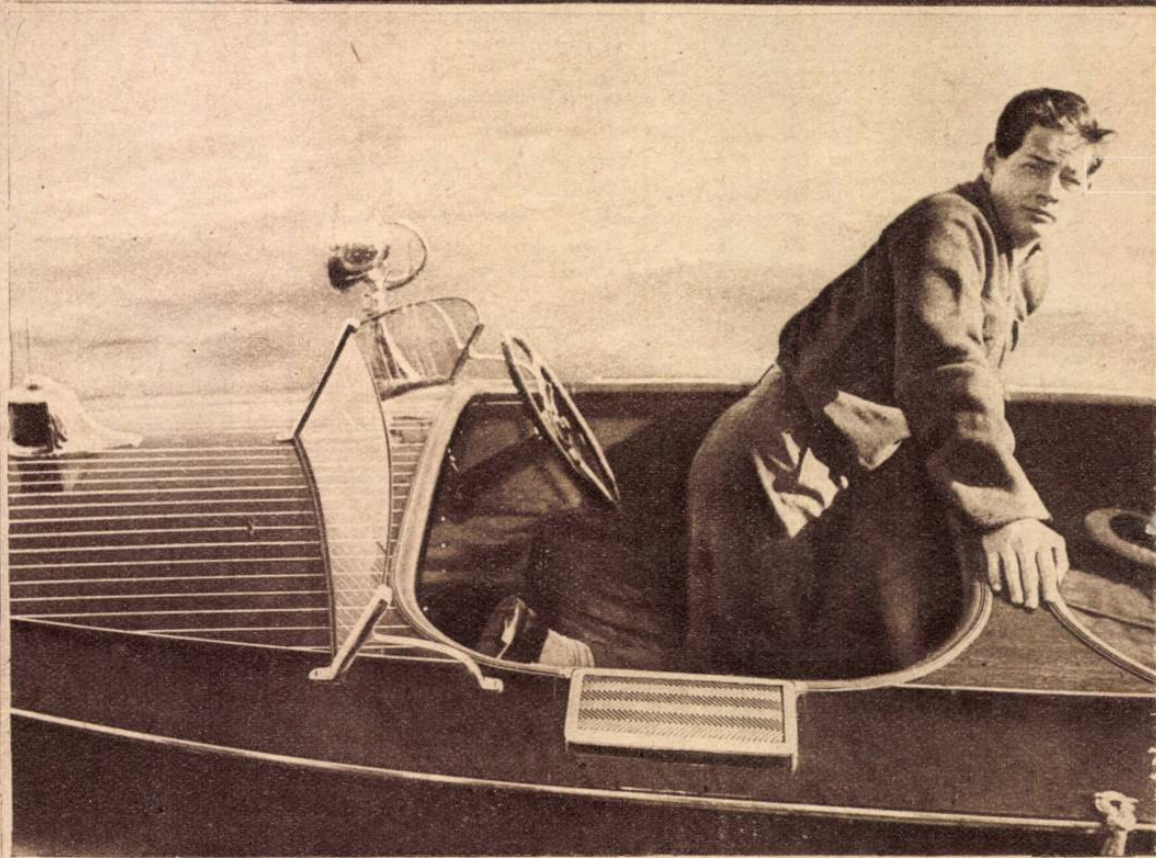
Pentru tineri și bătrâni

de 2 ori pe zi — dimineața și seara.

Pasta de dinți
Chlorodont

MARELE VOEVOOD MIHAI A PRIMIT UN DAR FRUMOS DELA PRIMUL MINISTRU AL CEHOSLOVACIEI

D. Milan Hodza, prim-ministru al Cehoslovaciei a dăruit Voevodului Mihai o barcă cu motor.
Voevodul Mihai a făcut prima plimbare cu această barcă săptămâna trecută, pe lacul Herăstrău.

Fotografiile noastre înfățișează :

- 1) Dl. Korek, însărcinatul de afaceri al Cehoslovaciei, a înmănat, în același timp cu predarea bărcii cu motor, Marelui Voevod Mihai, un album cu fotografii.
- 2) Marele Voevod Mihai cu d-nii comandor adjutant Fundățeanu și Korek, însărcinatul de afaceri al Cehoslovaciei, în prima cursă de probă, cu barca motor „Bratislava”.
- 3) După cursa de probă, Marele Voevod pozează sportiv, în barcă.
- 4) Barca-motor „Bratislava”, în plină viteză pe lacul Herăstrău.

(Fotografii Berman)

REALITATEA

ILUSTRATA

ANUL XI No. 543

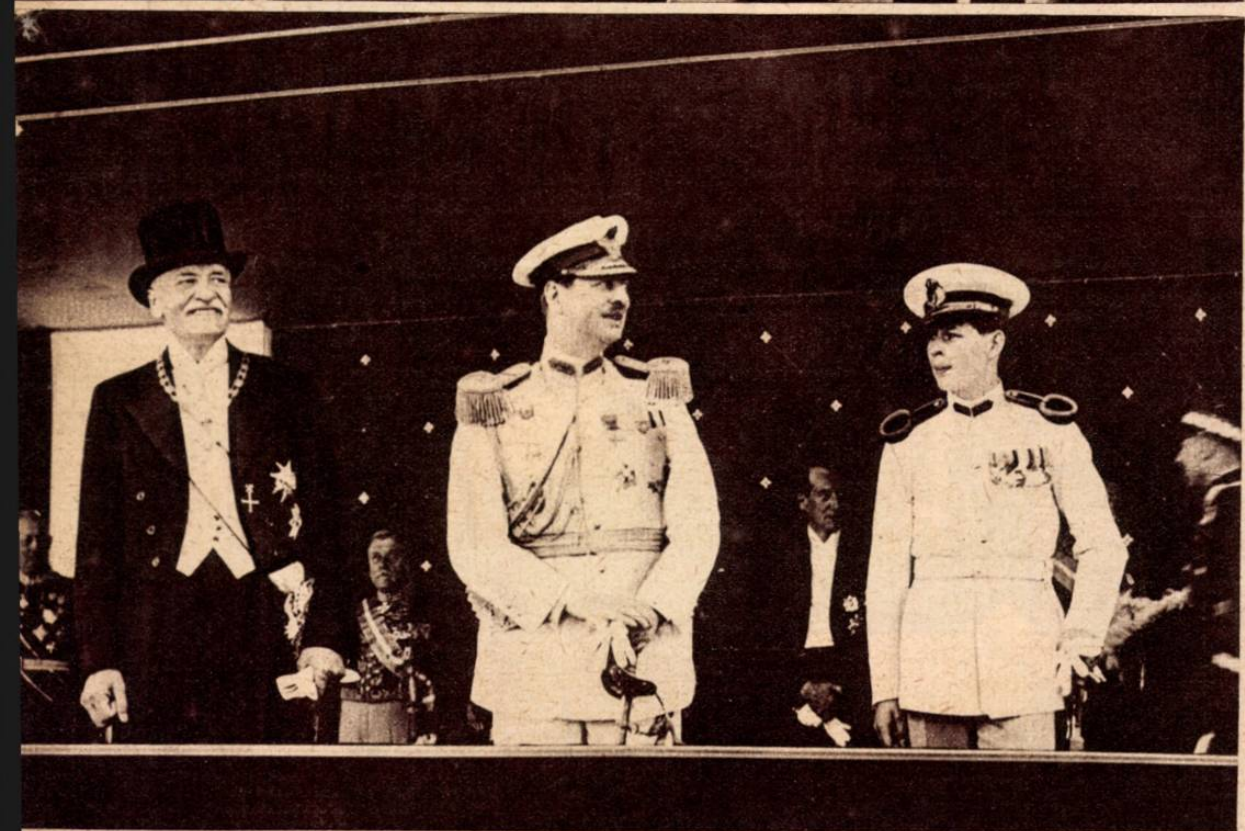
16 Iunie 1937

10 LEI

M. S. Regele și tineretul

Suveranul în genunchi în timpul slujbei religioase dela stadionul A. N. E. F. în ziua de 8 Iunie.

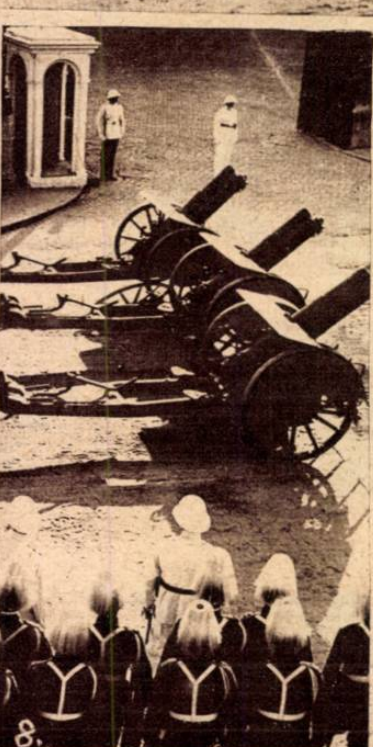
FRUMOASA PRIMIRE FĂCUTĂ PREȘEDINTELUI POLONIEI IN CAPITALĂ

imediat după des-
cerea din trenul
al a domnului
cicki. In fotogra-
dela stânga spre
pta: președintele
niei, d. col. Beck,
s. Regele și Ma-
Voevod Mihai.

După ce au fost
nați de multime,
ntreg parcursul
Gara Mogoșoaia
în Calea Victo-
M. S. Regele
eședintele Mos-
întră în curtea
ului Regal în
asa trăsura a
umont.

ogrofii Bermoz și
aru).

3. Președintele Mos-
cicki, M. S. Regele
și Marele Voevod
Mihai, toți trei su-
răzători, au apărut în
loja regală, așteptând
începutul defilării.
4. Cei doi șefi de
stat împreună cu
Voevodul Mihai pă-
răseseră curtea Palatu-
lui, pentru a se duce
în loja regală de unde
vor urmări defilarea.
5. Defilarea începe.
Ea este anunțată de
micii toboșari.
6. Defilarea unui re-
giment de grăniceri.
7. Defilarea escortei
de gardă călare.
8. Tunurile artileriei
defilează.

RECEPȚIILE DE GALA DELA PALATUL REGAL

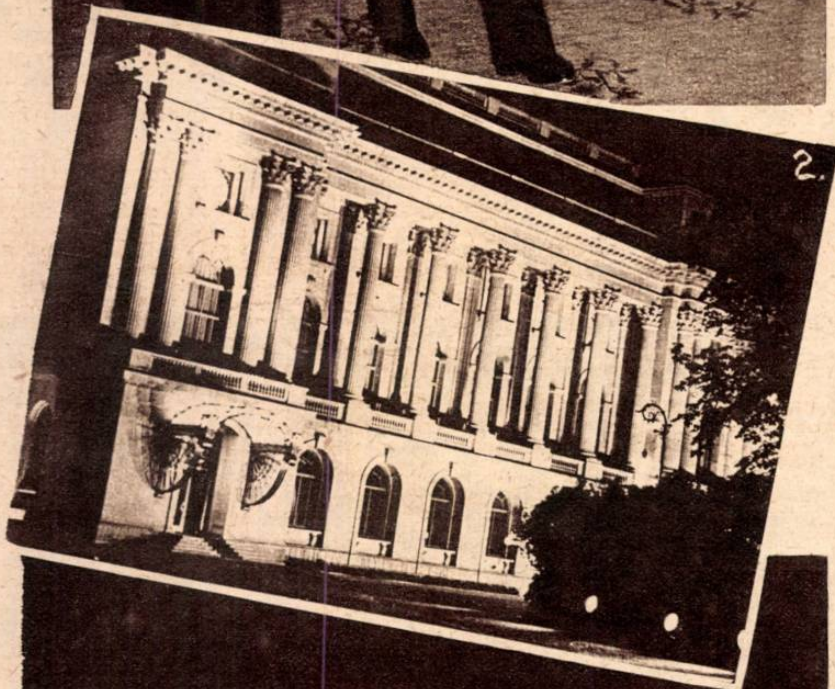

1. M. S. Regele și d. Moscicki la recepția de gală care a avut loc la Palat, în seara zilei de 8 Iunie.

2. Cu prilejul festivităților, Palatul Regal a fost feeric luminat.

3. Președintele Poloniei vorbind cu Nuntul Papal, la recepția dela Palat.

4. În seara sosirii domnului Moscicki a avut loc la Palatul Regal un dineu de gală. În fotografia noastră îl vedem pe M. S. Regele, având în stânga pe d. col. Beck, ministrul de externe al Poloniei, iar în dreapta pe d. Victor Antonescu, ministru de externe.

**NU TREBUE
SĂ FII GRAFOLOG**

ca să citești
în cuvântul

Ady:
perfectiune.

cuvinte astăzi sinonime,
datorită armoniei
de eleganță rafinată
pe care o dă prezenței
Dv. în orice ocaziune,
minunata țesătură a
ciorapului

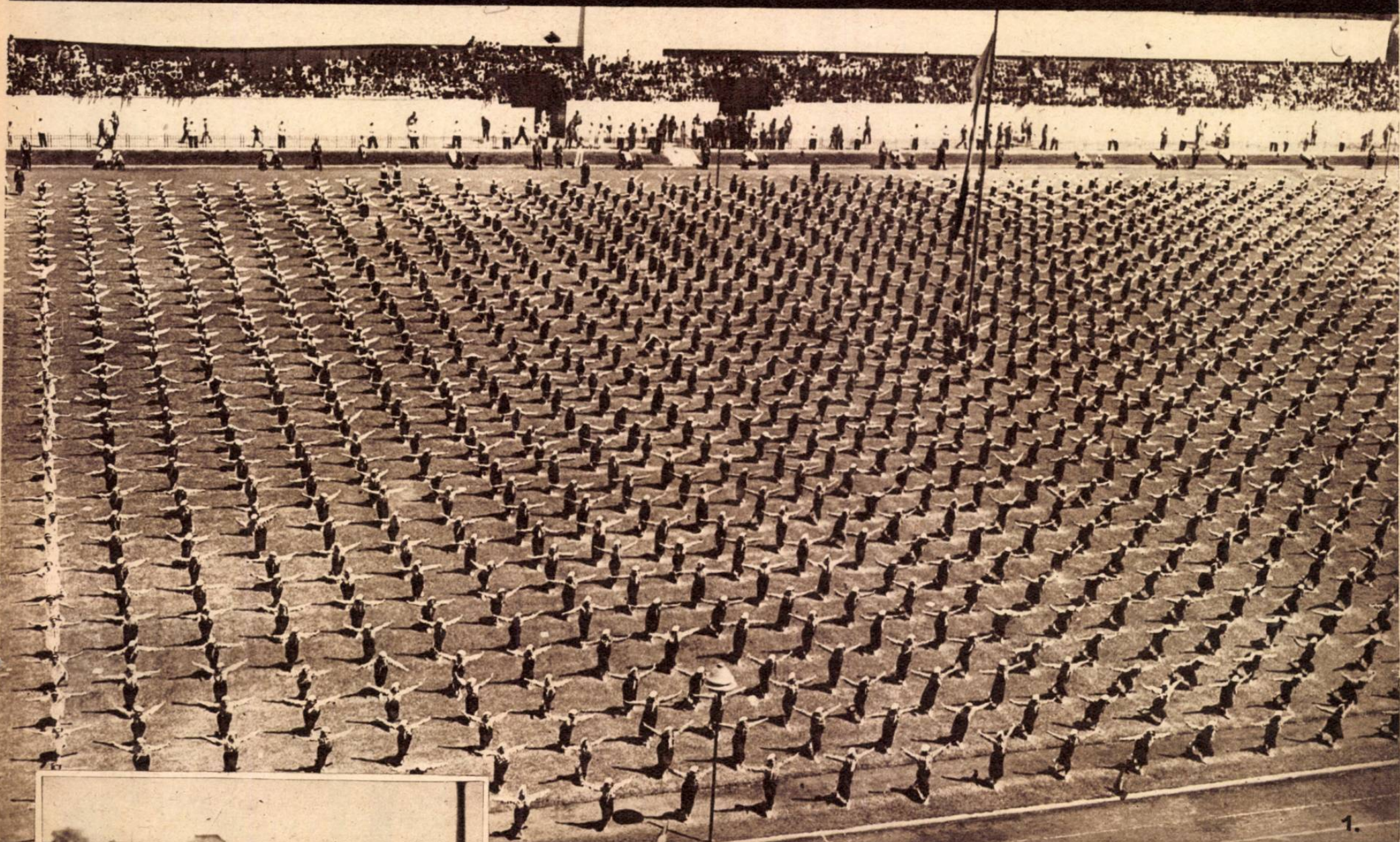

101

Ady

O CAP O D'OPERA

Tineretul a sărbătorit cu entuziasm ziua Regalității a Marelui Voevod Mihai, a autorităților

1.

1. O minunată fotografie de ansamblu, luată în timpul exercițiilor de gimnastică ale străjerilor.

2. M. S. Regele trecând în revistă străjerii care L-au primit cu urale, pe stadionul A. N. E. F.

3. Tribuna oficialității. Se disting în fotografie, mareșalul Prezan, d. col. Beck, Patriarhul Miron, d. Victor Antonescu, d. dr. Angelescu, d. Richard Franasovici, d. gen. Paul Angelescu, d. Ion Inculeț, etc.

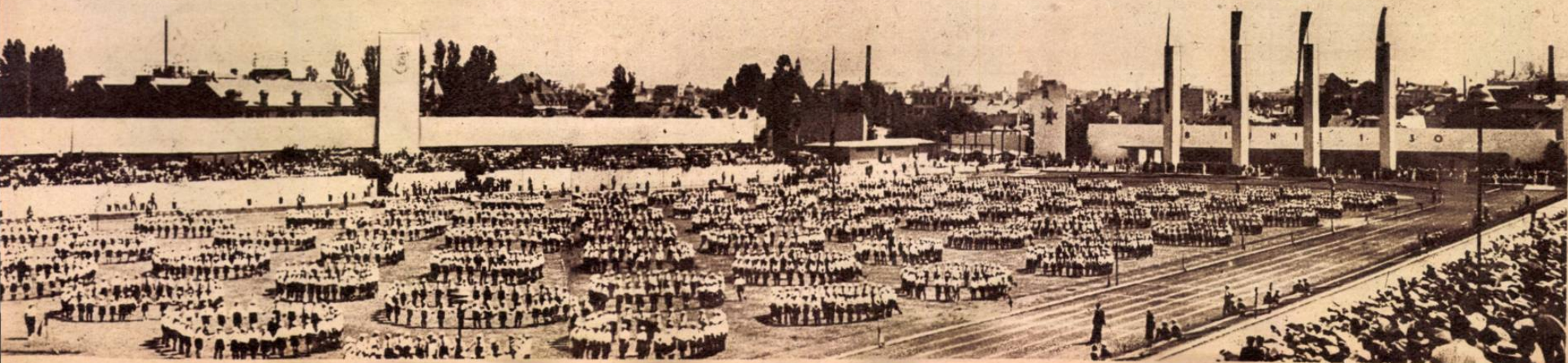
2.

3.

Dansuri naționale, fotografiate în ansamblu.

(Foto Berman și Grossaru)

În fața Președintelui Poloniei, a M. S. Regelui Carol II, și a unei mulțimi de 40.000 oameni

1. Marele Voevod Mihai defilează împreună cu străjerii.

2. Străjerii, purtând frumoasele lor uniforme, trec într-o ordine desăvârșită și salută pe Suveran.

3. A produs o deosebită impresie defilarea buciurașilor în pitoreștile lor costume.

4. Șefii străjerilor, comandanți și comandante, defilează prin fața Suveranului.

5. Din loja regală, M. S. Regele Carol II și președintele Poloniei urmăresc minunatele demonstrații ale străjerilor.

6. M. S. Regele Carol II își rostește discursul, acoperit în repetate rânduri, de uralele tineretului.

(Fotografii Berman)

Crema, Pudra, Cold Cream
Săpun, Pasta de dinți

UN TEN DESĂVÂRȘIT

Cine ar fi crezut Doamnelor, că elementul miraculos numit RADIUM va putea fi pus în serviciul frumuseții D-voastră.

Intrebuițând **CREMA și PUDRA**

THO-RADIA

vitalitatea celulară a pielii va fi stimulată, țesuturile vor fi întărite, porii nu se vor deforma, grăsimea cu inevitabilul ei corolar, aspectul lucitor al tenului, va dispărea, iar ridurile vor rămâne doar o neplăcută amintire.

THO-RADIA

PURCATIV IDEAL
PURGEN BAYER
LĂCUT-SIGUR
RAPID

Mirosul urât
AL PICIOARELOR DISPARE
PODEOL
CSANDA

Institut medical cosmetic
Str. Brezoianu 9, București III
Telef. 3-59-22. Consult. 11—1, 5—8
sub îngrijirea unui medic dermatolog și unei doctoressă din Berlin.
Sfaturi și îngrijiri date de specialiști în toate tărmurile cosmetice.
Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului, etc.

Citiți:
„MAGAZINUL”
revista publicului select

O BOALĂ RUȘINOASĂ?

Mai ales dureroasă... Și din nefericire sunt încă mulți suferinzi care nu știu că hemoroizii nu rezistă unui tratament cu Pomada Cadum! Mai întâiu dispar mâncărimile, apoi, ca prin farmec, dispar și umflăturile. Tratamentul e simplu — eficient — și efectele sunt adesea miraculoase. E bine să aveți întotdeauna la îndemână o cutie cu Pomada Cadum...

Cereți numai
veritabila Pomadă Cadum

VICHY ETAT
IZVOARELE STATULUI FRANCEZ
VICHY-CELESTINS
RINCHI-BASICA
GUTA-DIABET-ARTHRITISM
VICHY GRANDE GRILLE
BOLILE FICATULUI SI ALE APARATULUI BILAR
VICHY-HOPITAL
AFECTIUNILE STOMACULUI SI ALE INTESTINULUI

Copiii le place KOLYNOS

Crema dentară anti-septică, pe care o recomandă dentiștii

INUTIL de a-i încanta — copiii acceptă cu ușurință de ași spăla dinții cu Kolynos. Le place gustul agreabil și proaspăt.

Dentiștii recomandă Kolynos în special pentru copii, din cauza proprietăților sale antiseptice. Ei știu că Kolynos menține dinții curați și că-i protejează de acțiunea germe-

nilor periculoși cari produc decolorarea și caria.

Copiii Dv. să întrebuințeze Kolynos dimineața și seara. Este un produs foarte economic, căci nu trebuie decât jumătate din cantitatea unei paste de dinți ordinare — un centimetru pe o perie uscată, este suficient.

Iluminați zămbetul Dv. cu Kolynos

Economisiți, cumpărând tubul mare

Alarmă în organism

Urina tulbure este un semn precis de răceală a căilor urinare. Luând din timp tabletele Helmitol, vă vindecați repede și suprimați durerile.

TABLETELE
HELMITOL

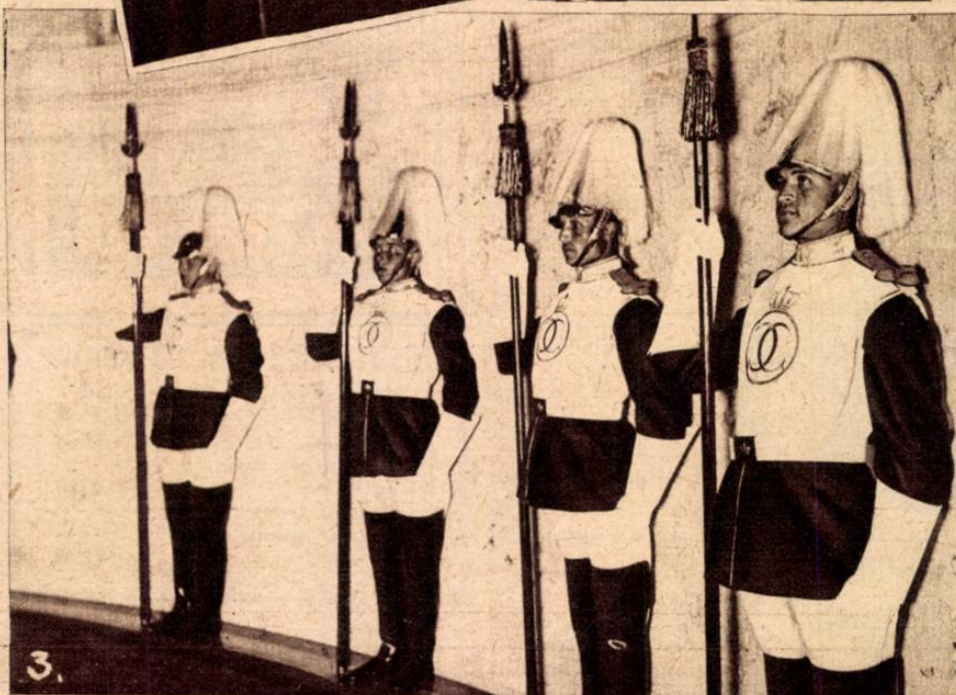
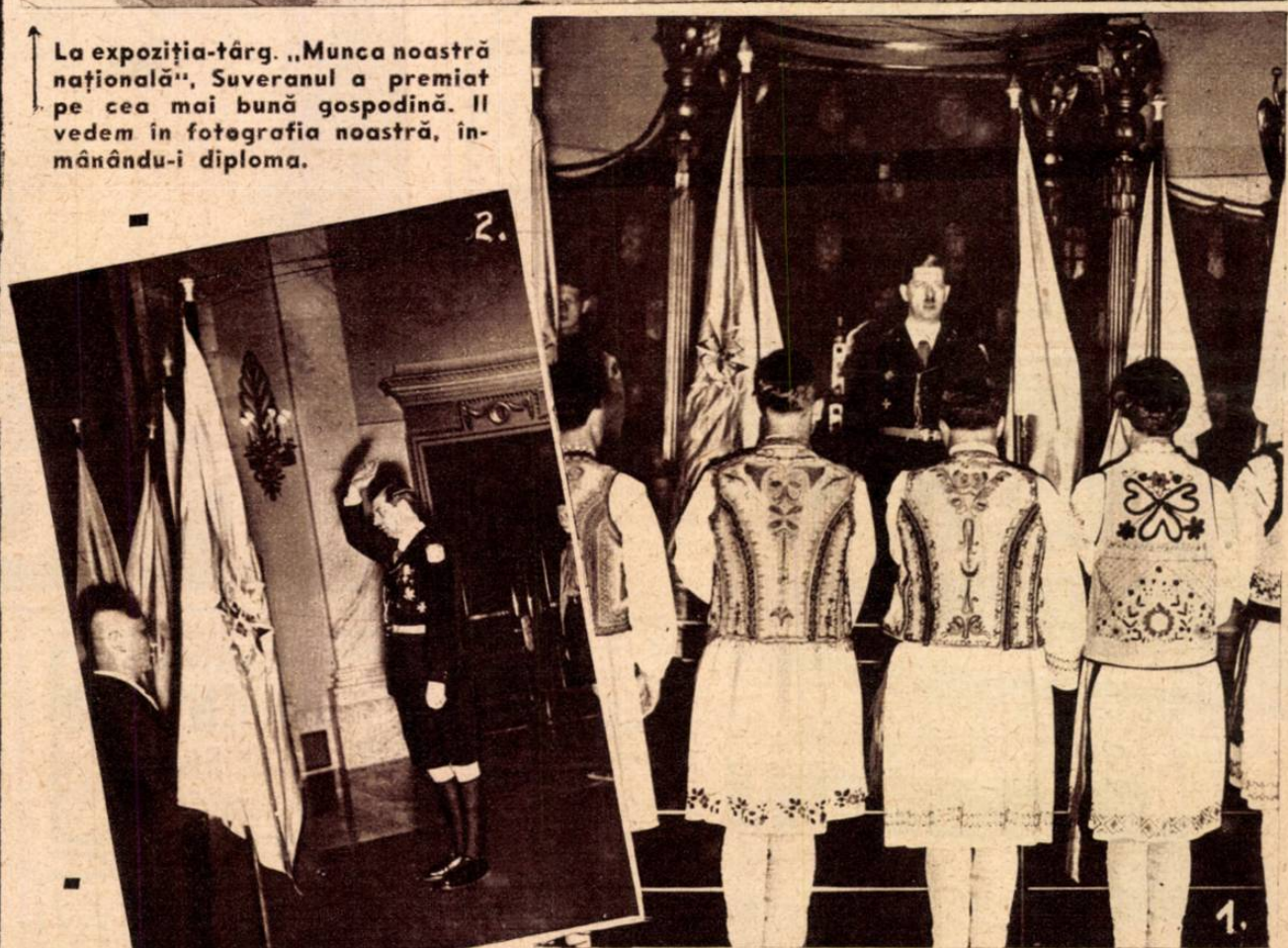
Un produs al casei „Bayer”

M. S. REGELE A PREMIAT PE CEA MAI BUNĂ GOSPODINĂ ȘI A INMÂNAT NOI FANIOANE STRĂJERILOR

La expoziția-târg „Munca noastră națională”, Suveranul a premiat pe cea mai bună gospodină. Il vedem în fotografia noastră, înmânându-i diploma.

1. M. S. Regele primește, depe tron, raportul comandantilor de străjeri, cărora le va înmâna noi fanioane.

2. Suveranul salută noile drapele ale străjerilor.

3. Pentru a se da un fast mai mare recepțiilor dela Palat, a fost instituit un corp special de halebardieri cu sulți, cari au apărut prima oară, cu prilejul festivităților de săptămâna trecută.

(Fotografii Berman)

6 Iunie—ZIUA AVIATORILOR

1.

Cu fastul obicinuit, s'a sărbătorit și anul acesta în ziua de 6 Iunie, a șaptea aniversare a coboririi din văzduh a M. S. Regelui Carol II.

1. La masa cavalerilor „Virtutea Aeronautică”, prezidată de M. S. Regele, D. general Beroniade își rostește discursul.

2. M. S. Regele trece în revistă trupele înșiruite pe aerodromul Băneasa, unde a aterisat acum 7 ani, la înapoierea în țară.

3. Cavalerii ordinului „Virtutea Aeronautică” defilează prin fața M. S. Regelui și a Marelui Voevod Mihai.

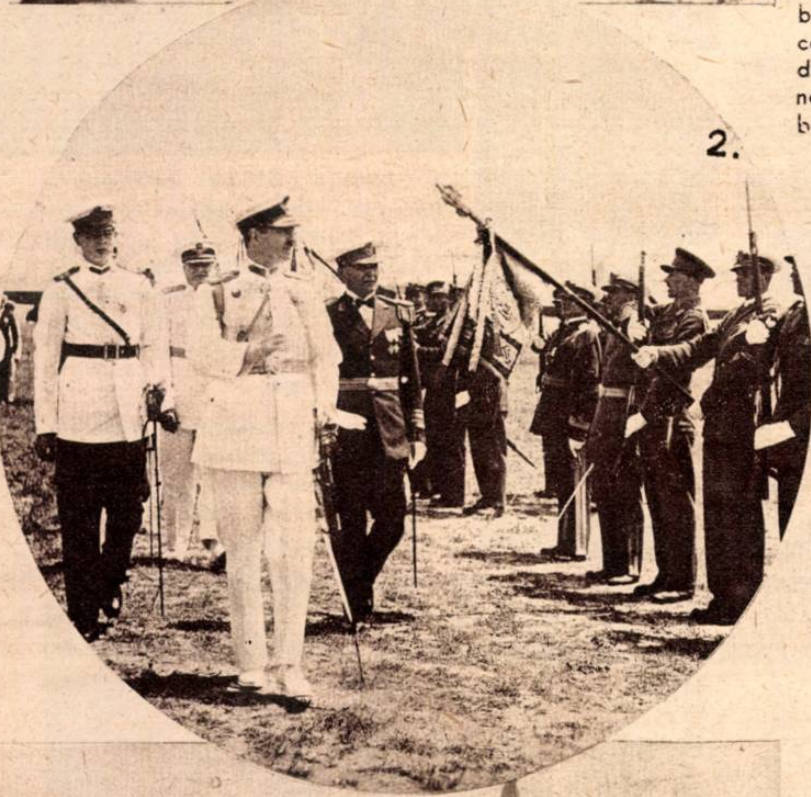
4. Pentru instruirea piloților noștri militari au sosit niște avioane speciale de bombardament, franceze, pe care le vedem în fotografia noastră, primindu-și botezul.

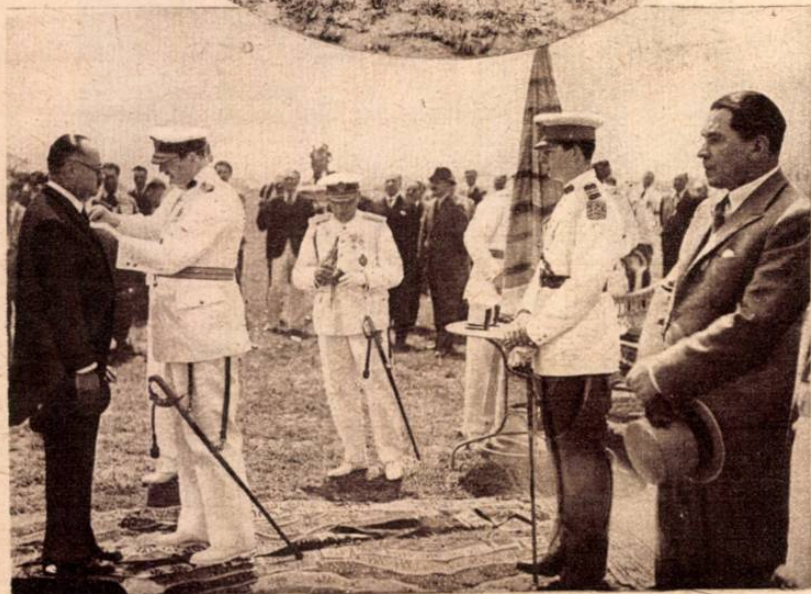
3.

4.

2.

↑ D. inginer inspector general administrativ Al. N. Ștefănescu a fost decorat cu medalia aeronautică pentru realizările efective aduse aviației, în calitate de delegat al Ministerului de Interne, pentru înființarea aeroporturilor din întreaga țară. În fotografia noastră îl vedem pe Suveran decorând pe d. ing. Al. N. Ștefănescu, în prezența M. S. Voevodului Mihai și a d-lui prim-ministru Gh. Tătărașcu.

(Fotografii Berman)

ODIHNA
CURĂȚENIE ȘI
LINIȘTE ÎN CASĂ CU

FLY-TOX

Email d'Argy e 100 la 100 mai bună!

căci e singura
pastă de dinți

RADIOACTIVĂ

care dă danturii
rezistență și frumusețe
neintrecută. Pasta Email
d'Argy e o

Minune a științei!

TUBUL MARE LEI 26

Ca și o floare ofilită...

așa arată fața unei femei tinere, chinată de constipație. De ce îngăduiți ca stomacul lenș sau obosit să vă maltrateze astfel? Readuceți-l în funcțiunile lui normale, luând seara, înainte de culcare, o perla „PAN”. „PAN” face ordine în stomac și redă frăgezime siluetei și tenului D-voastră.

Purgativul „Pan” se găsește la farmacii și drogherii. Fiecare plic conține 3 drajeuri și costă 7 lei. Aprobare de onor. Ministerul Sănătății

UNICUL LABORATOR DIN ROMANIA
care execută orice lucrări

SURSA amatorului modern.
SFATURI tehnice fără obligație de cumpărare.

DANDU-VA TOTUȘI CEA MAI DESAVARȘITA EXECUȚIE

FOTOPTIC

B-dul ELISABETA No. 3

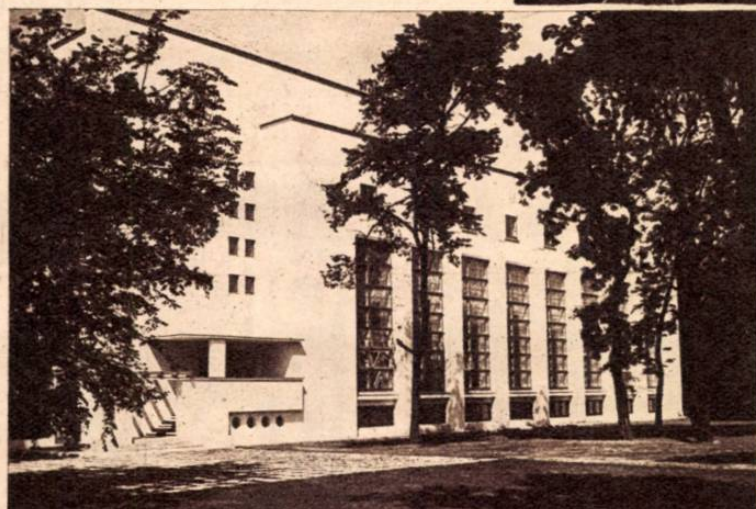
Recepția Domnului Lucian Blaga la Academia Română

Sedința de recepție a noului academician Lucian Blaga a fost prezidată de M. S. Regele Carol II. În fotografia noastră îl vedem pe Suveran ascultând discursul d-lui Lapedatu, președintele Academiei Române.

D. Lucian Blaga rostindu-și discursul de recepție la Academia Română. D-sa a vorbit despre „satul românesc”. Se mai disting în fotografie domnii prof. N. Iorga, dr. C. Angelescu și Mihail Sadoveanu.

Cu prilejul recentelor festivități dela Academie, s'a inaugurat și noul local al bibliotecii, pe care-l vedem în fotografia noastră.

CONGRESUL CĂMINURILOR CULTURALE

Săptămâna trecută a avut loc, la Arenele Romane, congresul căminurilor culturale ale Fundațiilor Regale. Congresul a fost prezidat de Suveran, pe care-l vedem în fotografia noastră. Alături de M. S. Regele este dl. dr. C. Angelescu, ministrul Instrucțiunii publice.

(Fotografii Berman)

Desvelirea Monumentului M. S. Regelui Carol II la Oradea-Mare

Cu un ceremonial deosebit a avut loc la Oradea-Mare desvelirea monumentului M. S. Regele Carol II. Fotografiile noastre înfățișează:

1. D. ministru Valer Pop desvelind monumentul Suveranului.

2. Dela stânga spre dreapta: d. senator Matei Vasiliu, d. Valer Pop, d. senator Bica, d. Moșoiu, d. primar Fodor, d. prefect Băncilă.

3. Autoritățile sosind la sfințirea capelei ortodoxe dela spitalul județului Oradea.

4. Noua capelă ortodoxă - română dela spitalul județului Oradea.

POPLINURI

DESENE MINUNATE
PENTRU
CĂMĂȘI ȘI PIJAMALE

*La Vulturul de Mare
cu păsările în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACI 75 76 80 82 STR. MALELOR 21

A APĂRUT
MAGAZINUL
Pe luna Iunie. — 160 pagini 25 lei.

Secretul femeii elegante

„Care e adevăratul secret al farmecului și al eleganței cărui li datorește Parisiana reputația sa mondială?” am întrebat un personaj din elita parisi-ză — Ne aflăm la un ceaj dansant într'un hotel renumit. „Priveste-le,” mi-a răspuns. „Ce-ți atrage privirea înainte de toate? Nu e nici rochia, nici pălăria, ci tenul atât de îngrijit. Fiecare femeie are un ten „mat”, chiar în această sală caldă și plină de lume. Observă-le fie dimineața la „Bois de Boulogne” fie după masă la curse — tenul este același.”

Din această cauză, mereu noua Pudră Tokalon „Justru mat”, celebra Pudră de Paris, e în ziua de azi atât de apreciată de către franceza elegantă. Face un ten catifelat pe care nu-l poate strica nici vântul, nici ploaia, nici transpirația. Asigură farmecul și drăgălașia de față tânără toate zilele și în orice ora. Încercați și Dv. Pudra Tokalon, rezultatele cele veți constata în oglindă vă vor surprinde și încanta. De vânzare la toate farmaciile droghe-riile și parfumeriile din țară. —

Dr. ELISABETA MOLNAR
MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica
universitară din Cluj

**BOALE DE GURĂ ȘI
CHIRURGIE DENTARĂ**

Proteză, tehnică moder-
nă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I
Consult.3—6 Telefon 46601

COSMETICA MEDICALĂ

Calea Griviței No 119 (Intrarea
Piața Dr. Botescu 19), Tel. 3.43.40.

Dr. F. KOVACS

Specializat la Viena

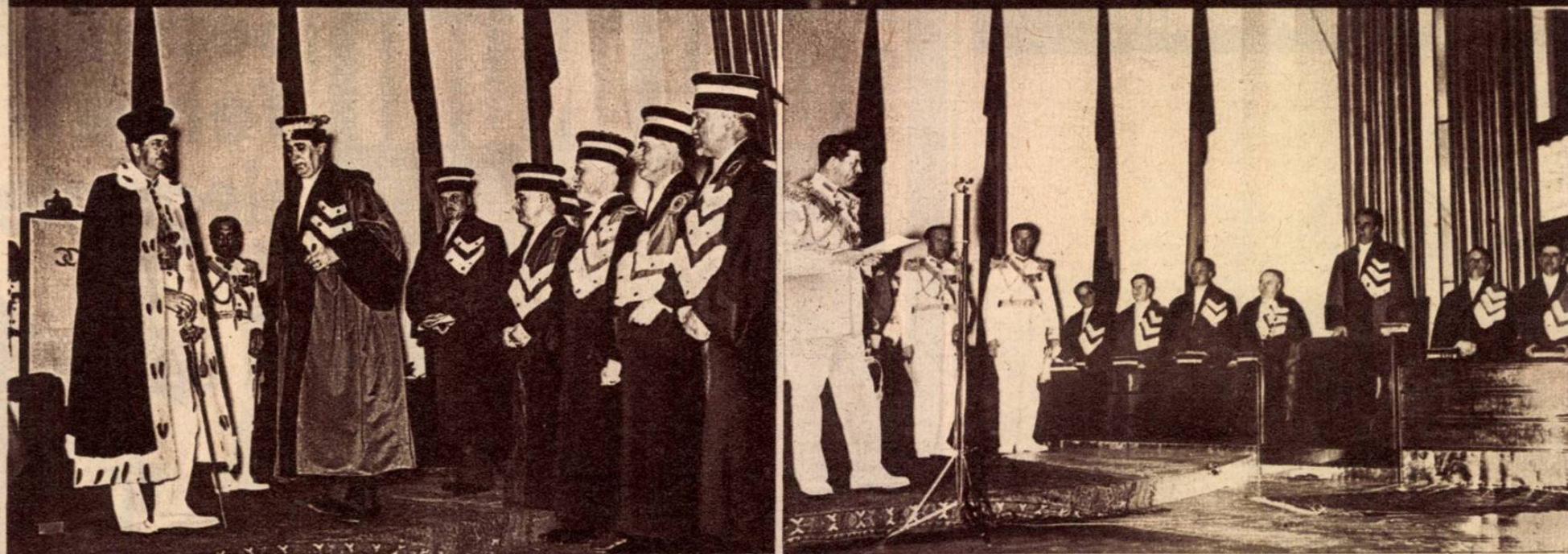
DIATERMIE, RAZE, FIZIOTERAPIE

Distrugerea definitivă a părului
de prisos prin diatermie. Îngri-
jirea feței (coșuri, pistrii, ri-
duri, negi, etc). Tratament de
slăbire locală și generală. Ope-
rații cosmetice. Tratamente cu
ore reținute.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai fru-
moase culori naturale precum și on-
dulațiuni permanente, execută ire-
proșabil Coaforul François, Strada
Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Festivitățile dela Cluj: M. S. Regele proclamat doctor „honoris causa” al Facultății de litere.

Capitala Ardealului a avut Duminică o zi de sărbătoare. În prezența M. S. Regelui Carol II s'a inaugurat colegiul academic, o clădire monumentală, în care vor fi concentrate toate manifestările culturale ale Clujului românesc.

Tot în aceeași zi, M. S. Regele a fost proclamat doctor „honoris causa” al Universității din Cluj.

Revista noastră, care-și face un punct de onoare din a prezenta fotografiile celor mai de seamă evenimente, imediat după producerea lor, a bătut de data aceasta recordul și poate înfățișa cititorilor trei aspecte dela serbările din Cluj:

1. Proclamarea M. S. Regelui doctor „honoris causa”. În fața Suveranului, d. prof. Ștefănescu-Goangă, rectorul Universității din Cluj, și membrii senatului universitar, din Cluj.

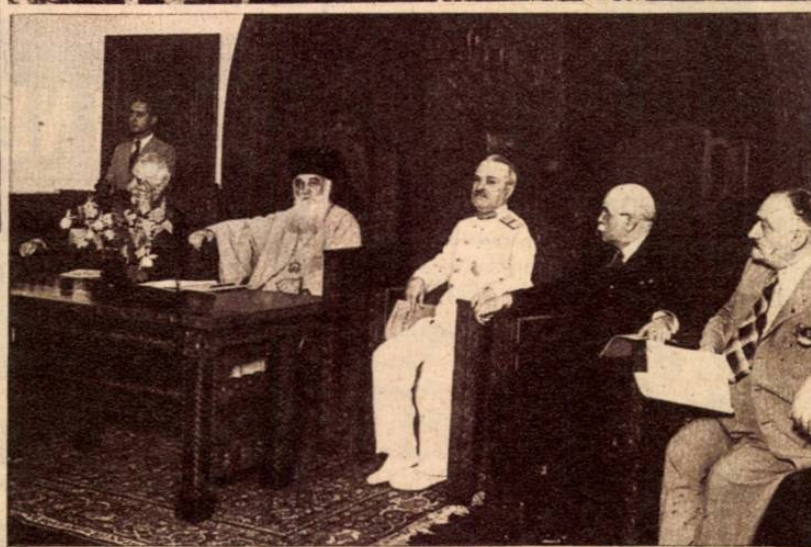
2. M. S. Regele rostind o cuvântare la inaugurarea colegiului academic.

3. Pe arena sportivă din Cluj, tineretul aclamă pe Suveran.

MATCHUL DE FOOT-BALL DE DUMINICĂ, ÎNTRE UJPEȘT ȘI VENUS (6-4)

Exhibițiile de foot-ball nu mai au de fel un caracter sportiv, ci sunt spectacole menite să satisfacă acel sentiment primitiv al omului, care ne întărește la vederea oricărei lupte sau întreceri. Zece — douăzeci de mii de oameni privesc străduința a două echipe de câte 11 tineri, cu aceeași întărire cu care privesc o cursă de cai, o luptă de tauri sau un match de box. Adeseori — după cum dictează interesele aranjatorilor, reușește una sau cealaltă dintre echipe.

ADUNAREA GENERALĂ A SOC. „CULTULUI EROILOR”.

Duminică dimineața s'a ținut la Patriarhie adunarea generală a Soc. „Cultul Eroilor”. În fotografia noastră, dela stânga spre dreapta: d-nul general Văitoianu, I. P. S. S. Patriarhul Miron Cristea, președintele adunării, d. general Hornicioiu, d. general Ștefănescu-Amza și d. Trancu Iași.

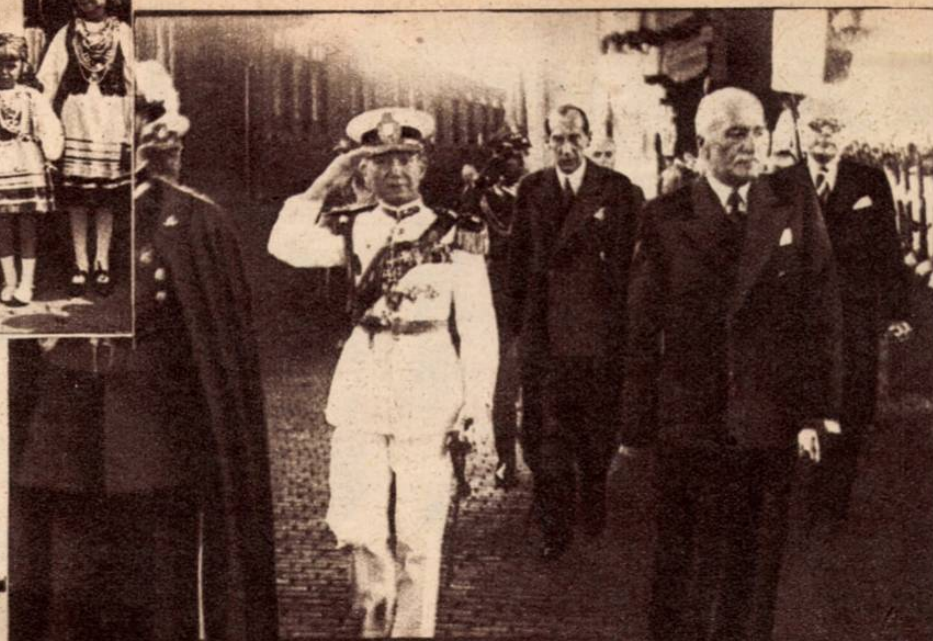
Spectacolele de foot-ball dela noi, au ajuns și ele foarte productive și astfel la întâlnirea de Duminică au asistat peste 20.000 oameni. În fotografiile noastre: o fază din match și portarul echipei din Budapesta.

În dreapta: o fază din matchul disputat Joi între reprezentativele României și Belgiei, (2-1)

Primirea pre-
ședintelui Po-
loniei în gara
Ploești

Centenarul universității din Lausanne

La Lausanne au avut loc recent mari serbări, cu prilejul aniversării celui de al patrulea centenar. Fotografia noastră înfățișează defilarea societății internaționale a studenților.

1. Președintele Po-
loniei mulțumește
fetei care i-a ofe-
rit un buchet de
flori.

2. Colonia polonă
în gara Ploești.

3. D. Moscicki tre-
ce în revistă com-
pania de onoare.

4. D. Colonel Sta-
nislav Starke (x),
președintele colo-
niei polone din Plo-
ești, urează „bun
venit” în altului
oaspe.

Serbarea zilei de 10 Mai la Santiago de Chili

Ministrul României la Santiago de Chili cu d-na Gu-
tierrez, soția ministrului afacerilor străine din Chili.

Asistența în saloanele legației.

preparați
roșiile
totdeauna
cu
untdelemnul
SPHINX

ACEASTĂ
MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTĂ

U NEORI gazetăria are oficii funeste din calea cărora nu se poate abate. Bunăoară, să cerceteze nenorocirile care îndoliază sufletele a nenumărați locuitori, să vadă tot, să audă tot și să înfățișeze apoi nerăbdării cititorilor, reportagii mari, amănunțite și documentate. Ceeace s'a petrecut zilele trecute la Plenița întrece cu mult toate aceste cazuri, pe care niciunul din gazetari nu le poate relata cu bunăvoință, pentru că e greu să te amesteci în cadrul unei întâmplări tragice, cu inima împietrită și fără să-ți lași ochii împăienjeniți de lacrimi. Obligațiunile profesionale m'au dus, fără vrerea mea, la Plenița. Ceeace am văzut acolo, câteva ore cât am stat printre eroii dramei, este peste puterea de imaginație a oricui. Atâta jale nu poate încapa în închipuirea nimănui.

LA LOCUL NENOROCIRII

Automobilul care mă duce spre locul nenorocirii trece în goană prin nenumăratele sate ce sunt înșiruite dealungul șoselei care desparte Craiova de Plenița. Prețutindeni la răscrucele drumurilor, sătenii stau pâlcuri, pâlcuri și discută despre cele petrecute la Plenița. Pe chipurile tuturor vezi lacrimi și cutele adânci ale amărăciunii. Dacă ar fi murit zece oameni, poate jalea ar fi fost mai reținută și mai puțin dureroasă. Dar, vai, au pierit zece vieți tinere, zece fecioare ce împodobeau, ca niște flori, casele unor familii lăsate acum în prada celei mai cumplite dureri.

Acolo unde s'a petrecut nenorocirea, în jurul lacului Petrarian, care se află la 8 km. de Plenița, lumea venită din toate satele doljene mișună încoace și încolo, discutând și jelimd.

Autoritățile fac reconstituirea nenorocirii. Șoferul Biță Marin, care a condus barca, explică :

— Băusem puțin cu domnii învățători și am venit apoi aci pe malul lacului. Câteva fete m'au rugat să le plimb cu barca. S'au suit în barcă zece din ele și am pornit. Cam la zece metri de mal, una din ele și-a scăpat basca în apă. Când s'a aplecat să și-o ia, barca s'a răsturnat.

Învățătorii, vinovați de neglijență, caută să se scuze :

— Este adevărat, am luat masa, noi învățătorii, colo sub umbrarul acela, însă de unde puteam noi să știm că fetele vor veni aci să se plimbe cu barca ?

NENOROCIRILE de la PLENIȚA

Amănunte impresionante asupra tragediei în c
novate școlărițe. — Scene sfâșietoare la fața

1. O mamă care-și plânge cu disperare copila pierdută.

2. Cele două surori Toarță, prima de 15 ani și a doua de 16.

3. Altă victimă.

4. Maria Barbu își plânge cele trei copile pierdute.

5. Mica barcă în care luaseră loc cele 15 școlărițe și care s'a răsturnat la câțiva metri de mal.

#

Descoperirea senzațională a unui medic Readuce tinerețea pielei veștejite și sbârcite

Un jurnal medical din Viena anunță ultimul triumf al științei care uimește lumea întreagă. S'a găsit nu numai cauza sbârciturilor, ci și **remediul contra lor**. Mame și chiar bunice pot recăpăta tenul fraged și limpede de față tânără. Femei de 50 și 60 de ani pot recăștiga pielea netedă și fără sbârcituri ale tinereții. Sânciturile se produc din cauza că, în bătrânind, pielea pierde niște elemente vitale și nutritive. Acum aceste elemente se extrag din animale tinere alese cu îngrijire. Nutrind pielea umană, ele o fac fragedă și tânără din nou. Acestea sunt rezultatele uimitoare ale cercetărilor făcute la Universitatea din Viena sub conducerea Profesorului Dr. Stejskal. Dreptul exclusiv de exploatare al descoperirii profesorului a fost dobândit de Tokalon pentru o sumă colosală.

Extractul din celule vii de piele, numit Biocel, se găsește numit în Crema Tokalon culoarea roză; celebra Cremă de Paris. În cursul experiențelor făcute prin spitale asupra unor femei de 60—70 de ani, sbârciturile au dispărut în timp de 6 săptămâni (vezi Jurnalul Medical din Viena).

Aplicați în fiecare seară Crema Tokalon Aliment pentru piele. Ea nutrește și reîntinereste pielea pe când dormiți. Sânciturile dispar în curând. Peste câteva săptămâni veți arăta cu ani de zile mai tânără. Ziua întrebuințați Crema Tokalon, culoarea albă, neunsuroasă, care disolvă coșurile, înlătură porii dilatați și face pielea cea mai aspră și întunecată moale, albă și netedă. Se garantează rezultate satisfăcătoare, altfel se restituie banii.

Cine este practic, coase cu **MĂTASE** naturală, căci **MĂTASEA** naturală e elastică, rezistentă și vopsită în culori garantate.

Intrebuințați deci **MĂTASEA** de cusut

Gütermann

OBSERVAȚI MARCA FABRICII: TABLA DE ȘAH.
LAVABILĂ ÎN APĂ CALDĂ ȘI CU SĂPUN NEUTRU.

FOTOGRAFII
perfecte, obțineți cu
FILMELE și PLACILE
SUPERIOARE

Perutz

D-ra Nutzi Iupceanu a fost aleasă de revista „Realitatea Ilustrată” și va pleca să filmeze la Paris.

CONCURSUL nostru de fotogenie, lansat încă de acum 6 luni, a luat sfârșit. Se știe că la această probă, care urma să aleagă o interpretă pentru un mare film francez al producătorului Henry Doru, au participat mai bine de 200 candidate. Între acestea, selecțiunea s'a făcut în modul următor:

Juriul a triat la început toate fotografiile primite și după acestea a selecționat domnișoarele care urmau să se prezinte personal în fața comisiei. După această prezentare personală s'a făcut o nouă triare și s'au ales zece concurente care urmau să facă o probă de film. Aceea care va fi ieșit mai bine în film s'a hotărât să fie aleasă și să plece imediat la Paris.

Dupăcum am mai anunțat, proba de film s'a făcut acum două săptămâni, la restaurantul „Colonade”. D. V. Gociu a filmat pe concurente în prim plan, în grup și în siluetă. După vizionarea filmului care a avut loc săptămâna trecută, juriul a ales cu unanimitate de voturi, pe d-ra Nutzi Iupceanu, din București, str. Traian no. 193. D-ra Nutzi Iupceanu va pleca, încă în cursul acestei luni, la Paris, pentru a filma în marea producție a d-lui Henry Doru, „Miarka, fata ursului”. Filmul se realizează după un roman de Jean Richepin, care s'a mai făcut acum cincisprezece ani în film mut. D. Henry Doru depune

toate străduințele ca această realizare, în care va filma și artista aleasă de noi prin concurs, să se bucure de cele mai superioare condițiuni de înscenare.

În numărul viitor al revistei noastre, vom publica un reportaj mai amplu asupra filmului precum și un interview cu aleasa noastră.

R. I.

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată

Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cismigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”. Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste foto-

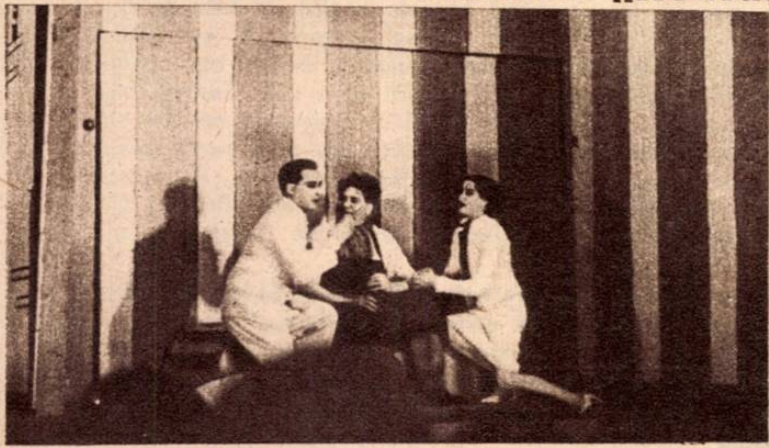
grafii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a șasea serie de premianți. Vom continua cu publica-

rea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei. Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până Joi 17 Iunie crt., ora 12.30 a. m.

Săptămâna teatrală

Teatrul Comedia: „Kontuşovca-Palace”, — Teatrul Nou: „Scandal la 3 papuci”.

D-nii Ion Brună, Ionel Țăranu, d-ra Virginica Popescu într'una din cele mai amuzante scene ale farsei dela Teatrul Nou.

D. Sică Alexandrescu a pre-refugiați ai revoluției. Intocmai zentat la Teatrul Comedia, pentru ca și în „Tovarăși”, această piesă deschiderea stagiunii de vară o nu insistă atât asupra dramei spirituală comedie, care aduce acestor refugiați, cât asupra si-

ori ei sunt puși. Textului original i s'au adăugat, în versiunea românească, multe replici de spirit, în care am recunoscut verva d-lor: Tudor Mușatescu și Sică Alexandrescu. „Kontuşovca-Palace” s'a bucurat de concursul unei interpretări ferice, în fruntea căreia strălucesc: G. Timică într'un rol de alcoolice care se complăce în situația de prinț rus, Sylvia Dumitrescu care duce bine la capăt un rol de mare răspundere, Marietta Deculescu a cărei apariție aduce primăvara pe scenă și C. Lungeanu, elegant, distins, reținut. Menționăm contribuția d-lor Schwarzmann și G. Timică.

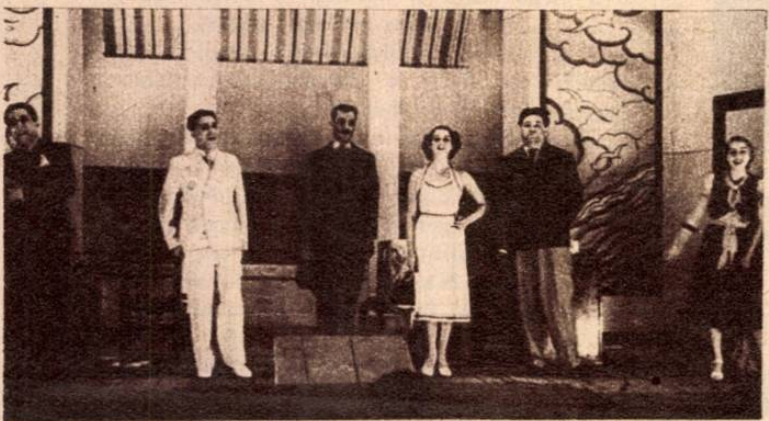
D. Toneanu a înregistrat un mare succes de ilaritate cu farsa muzicală „Scandal la trei papuci”, pe care a prezentat-o în grădina Teatrului Nou. Bufa adaptare a d-lui Sergiu Milorian se bucură de insinuatele melodii compuse de d-nii Ion Vasilescu și Max Halm, cu inspirate texte de d. Eugenia I. Mirea și se mai bucură de o interpretare, în fruntea căreia strălucesc d-nii Costică Toneanu, Ionel Țăranu și I. Brună și d-nele Virginica Popescu, Cella Marion și Renée Annie. „Scandal la 3 papuci” va face serie la Teatrul Nou.

D. G. Timică și d-ra Sylvia Dumitrescu în actul II din „Kontuşovca Palace”.

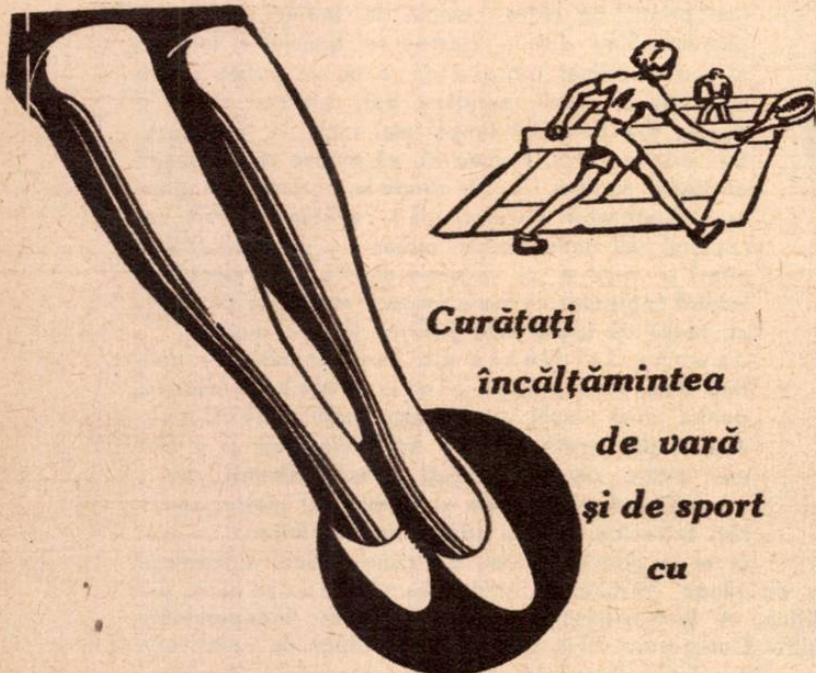
D. G. Timică, C. Lungeanu, d-ra Marietta Deculescu, d-na Sylvia Dumitrescu în actul III din „Kontuşovca-Palace”.

D-ra Mia Boxan, d. Costică Toneanu, Ion Brună, G. Soare, d-ra Virginica Popescu, d-l Ionel Țăranu, d-ra Cella Marion în „Scandal la 3 papuci”.

D. Ionel Țăranu într'o amuzantă scenă din „Scandal la 3 papuci”.

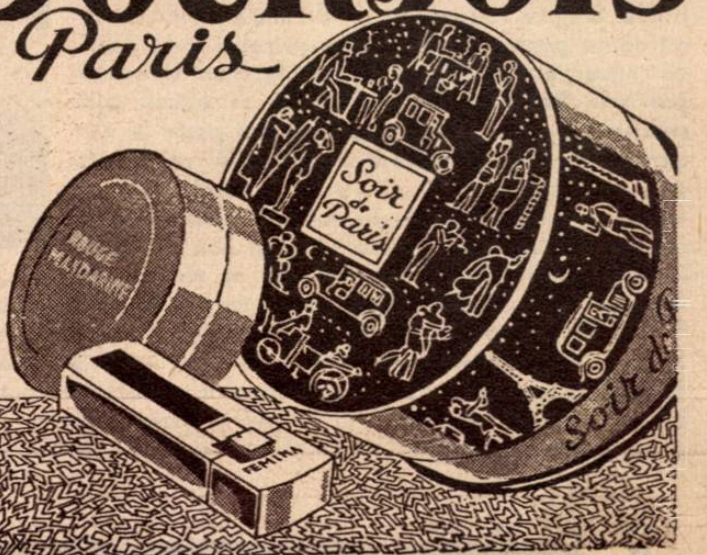
Curățați
încălțăminte
de vară
și de sport
cu

EG-GU

★ PUDRA
★ FARD
★ ROUGE

PĂSTRATI-VĂ
FRUMUSEȚEA PRIN
PUDRA
ȘI INIMITABILELE
FARDURI
PASTEL

EUROPA, absorbită de marile probleme și micile-i certuri nu prea are timp să-și îndrepte privirile spre Extremul Orient, unde se pregătesc evenimente de o însemnată covârșitoare. În vreme ce Japonia și China stau în atenția publicului, pentru că cele mai multe dintre puteri sunt legate de ele prin interese directe, despre India, cea mai mare țară de pe continentul Asiei, se pomenește foarte puțin în presă. Și nu e de mirare că se vorbește atât de puțin despre India în Europa, pentru că problemele ei sunt atât de complicate, atât de străine de preocupările noastre și necesită un studiu atât de intens, încât puțini continentali le cunosc îndeajuns, ca să-și poată da o părere competentă.

Acest articol nu intenționează să se ocupe de istoria Indiei, sau de numeroasele faze ale războiului surd dintre Anglia și mișcarea ce urmărește independența Indienilor. Vom căuta doar să facem un tablou al situației actuale și să analizăm posibilitățile.

Una dintre cele mai mari realizări politice ale parlamentului britanic a fost votarea așa numitului „India Bill”, care, după interminabile desbateri, a devenit lege, în August 1935. A fost o mare izbândă pentru Cabinetul Baldwin și în special pentru Sir Samuel Hoare, care pe atunci era Ministrul Indiilor. Această lege, sau mai degrabă, această nouă constituție a Indiei încearcă să împacă interesele Marii Britanii cu cerințele naționaliștilor indieni, printr-o treptată educație politică a marilor mase indiene, care ar pregăti drumul către o eventuală autonomie și către recunoașterea Indiei ca Dominion, pe picior de egalitate cu Dominionele din Canada, Sudul Africii, Australia și Noua Zeelandă. Dar această situație pare încă foarte depărtată și condițiile interne ale Indiei opun nesfârșite greutăți în calea înfăptuirii unui asemenea plan. — Sunt neînțelegeri între printii autocrafi și naționaliștii cu concepții socialiste, precum și dușmăni aprige între musulmani și hinduși. Ba chiar aceștia din urmă au probleme proprii, ce par insolubile și privesc împăcarea diferitelor caste, cu milioanele de „paria”, adică de spurcați. Faimosul „India Bill” a făcut un început în această direcție, împărțind uriașul continent indian în 11 provincii autonome, cu parlamente alese prin plebiscite, de către întreaga populație. Parlamentele își numesc singure guvernele. Și totuși, toate aceste provincii vor continua să rămână sub controlul guvernului britanic, care-și exercită autoritatea prin vice-regele, reprezentat la rândul-i în fiecare provincie de către un guvernator.

S'a nădăduț că primele alegeri, care au avut loc recent, vor face dovada unei majorități parlamentare în favoarea constituției. Experții britanici credeau că Partidul Tărănesc va ieși îndeajuns de puternic pentru a forma un guvern de coaliție, cu musulmanii filo-britanici și că în felul acesta se va asigura o cooperare între autoritățile britanice și reprezentanții poporului indian. Dar rezultatul alegerilor a fost o mare surpriză. Revoluționarii Indiei, adică Partidul Congresului, au ieșit învingători, cu o mare majoritate. Musulmanii abia de s'au ținut pe poziție, iar partidele filo-britanice ale hindușilor au fost complet învinse. S'a văzut clar, cu această ocazie, că Partidul Congresului, ai cărui șefi sunt Mahatma Gandhi în umbră — și Pandit Jawaharlal Nehru — fățiș — reprezintă poporul Indian. Șase din unsprezece provincii s'au manifestat, în absolută majoritate, pentru Partidul Congresului, pe când în celelalte cinci, Partidul a obținut cel mai mare număr de voturi. Behar, Orissa, Provinciile Unite, Madras și Bombay s'au declarat toate pentru Congres, care-ar trebui deci, potrivit noii constituții, să ia conducerea în aceste provincii. Dar Partidul Congresului se opune constituției, în actuala ei formă, și a luat parte la alegeri numai spre a dovedi că această constituție este inoperantă. Șefii Congresului resping Legea Indiei, ca pe o încercare din parte Englezilor de a-i orbi pe Indieni, de a-i face să nu-și dea seama că în fond guvernarea nu s'ar schimba cu nimic.

Dar nici chiar în sânul Congresului nu există unitate. Se pare că Mahatma Gandhi ar favoriza, până la un punct, cooperarea, pe când Nehru, mai tânăr și mai extremist, nu admite decât o Indie pe deplin stăpânită de sine. Partidul Congresului s'a intrunit, pentru a hotărâ asupra politicii sale oficiale, în urma victoriei reputată în alegeri și oameni, cari ar fi putut deveni miniștri și au o situație mai puternică și mai influentă decât a putut avea vreodată

un indian de sânge ne-regal, au intrat la închisoare, sub administrația britanică. S'au făcut proiecte pentru o grevă generală, pentru a arăta lumii cât de puternic este Partidul Congresului. Dar guvernul britanic a știut să facă uz de armată, pentru a restabili ordinea și liniștea, în uriașul imperiu, și, cel puțin pentru moment, toate speranțele unui stat semi-independent măcar, vor trebui părăsite. Dar cu ocazia alegerilor — care au decurs în cea mai desăvârșită onestitate democratică — s'a văzut cât de puternică este această mișcare și că nu va fi ușor de înăbușit, în acest stadiu. Nu e nevoie de prea multă imaginație spre a-ți închipui consecințele răscoalei unei întregi națiuni, în India, acum când situația politicii mondiale este atât de precară. Imperiul Britanic ar fi, fără îndoială, grav zguduit, dacă s'ar produce turburări de acest fel, iar situația ar fi primejduită.

Jawaharlal Nehru, omul în care o majoritate de 275 milioane de indieni și-au pus toată încrederea și speranțele, poartă pe umeri o sarcină mai grea decât a oricărui alt om de stat. Gandhi și-a păstrat neștirbită imensa-i influență

spirituală, personalitatea sa ascetică și profetică are încă puteri mistice, dar Nehru este omul pe care India-l privește ca pe expresia activă a dorinței de independență, a întregii țări. Este un bărbat în floarea vârstei, un distins magistrat, care cu pasiune și inteligență luptă pentru o soluție extremistă, care să puie capăt tuturor necazurilor, în care se sbat compatrioții săi. Această luptă l-a costat 5 ani și jumătate de închisoare. Unii-l consideră comunist, alții — mai cu seamă după vizita pe care a făcut-o anul trecut la Berlin — îl socot nazist și înșfășit o a treia categorie văd în el un revoluționar socialist, care încearcă să transforme India într-o republică socialistă. D.r., cu toate că aceste caracterizări s'ar putea potrivi dintr'unul sau alt punct de vedere, niciuna dintre ele nu reprezintă omul așa

cum este. Politica indiană este în sine atât de complicată, încât personagiile sale nu pot fi etichetate după doctrinele politice ale Europei. Un lucru e sigur: Nehru este un revoluționar, care nu se mulțumește cu o dezvoltare evoluționară a țării sale, sub protectorat și conducere englezească ci are de gând să lupte pentru completa sa libertate, din toate puterile sale și pe orice cale.

Nu ns-ar mira deloc dacă între acest om și conducătorii englezi am vedea o profundă și cruntă ostilitate. Lucrurile nu stau însă cătuși de puțin astfel. Numai acela care cunoaște întrucâtva ciudata mentalitate a Indianului, pe de o parte, și atitudinea liberal-democratică a Englezului pe de alta, va înțelege cum Nehru îi poate adămira pe Englezi și cum Englezii pot aprecia personalitatea și onestitatea lui Nehru, care în momentul de față este, neîndoelnic, cel mai primejdios inamic al Marii Britanii. Acum câțva timp, când soția lui Nehru a căzut

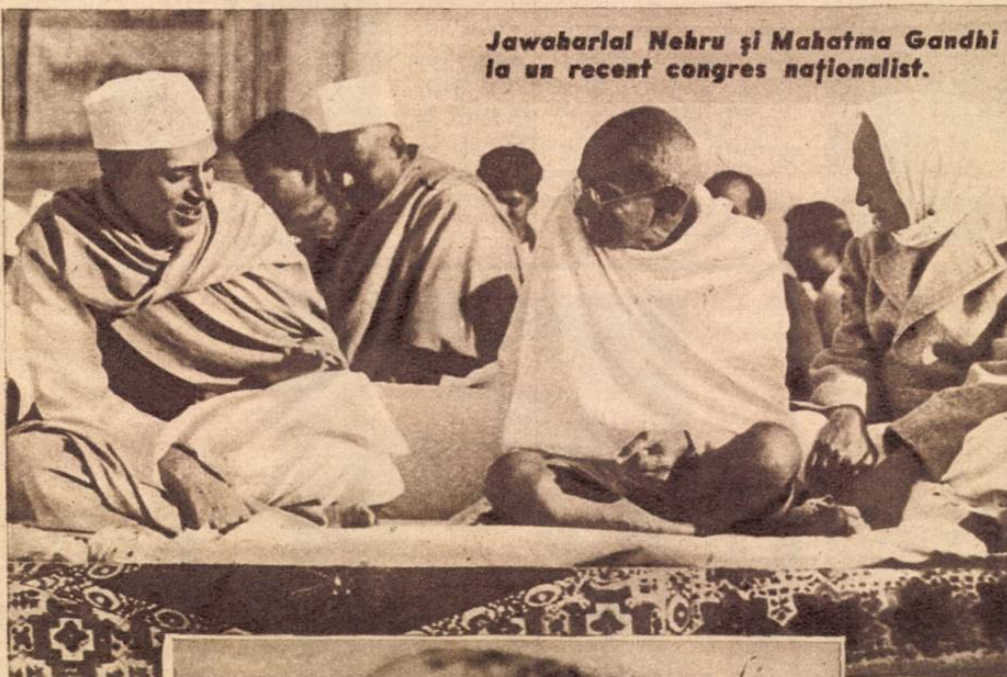
grav bolnavă la Berlin, Englezii l-au eliberat din închisoare — pe el, președintele revoluționarului Partid al Congresului — și i-au permis să plece în Europa, fără escortă polițienească. La Londra el a fost primit de către colonia de Indieni cu flori și cântece. S'au dat în cinstea sa banchete, la care el și-a exprimat regretul de a nu le putea aduce cine știe ce vești, pentru că dela ultima-i vizită în Anglia și-a petrecut timpul mai mult în închisoare. Dar era încântat, spunea el, că putuse să-și revadă prietenii englezi. Iar la rândul-le, prietenii englezi erau deasemeni bucuroși că-l revăzuseră. Prin caracterul său onest, acest indian — cu ochii strălucitori și triști și cu figura-i clasică și intelectuală, inspiră Englezilor un mare respect și o reală simpatie, cu toate că ideile sale politice li-l fac dușman.

Jawaharlal Nehru și-a moștenit misiunea politică dela părintele său, Motilal Nehru, descendentul unei vechi și distinse familii din Cașmir. Acesta din urmă a murit acum cinci ani și a fost unul dintre cei mai bogați și mai influenți dintre avocații indieni, precum și membru al înaltei societăți britanice. Până'n 1919, Imperiul Britanic a avut în el un prieten sincer, dar când în acel an Englezii

au înăbușit, prin vărsări de sânge, răscoalele indigenilor din Punjab, el și-a schimbat atitudinea politică. A luat conducerea Mișcării pentru Independență a Indiei și a creat Partidul Congresului. El a conceput un proiect de constituție Indiană, care ar schimba dintr'odată „Proprietatea Coroanei”, într'un Dominion. Pe fiul său l-a trimis la școala publică engleză dela Harrow și mai apoi la universitatea dela Oxford, unde-a studiat la un loc cu Prințul de Wales, cu care este de o vârstă. Jawaharlal Nehru a legat prietenii de seamă în

INDIA: RĂZBOIU SAU PACE

Jawaharlal Nehru și Mahatma Gandhi la un recent congres naționalist.

Un recent portret al lui Mahatma Gandhi.

Anglia, iar situația tatălui său i-ar fi asigurată cu ușurință o poziție frumoasă în propria sa țară. Dar sub influența lui Gandhi el a putut extinde bazele partidului creat de tatăl său. În vreme ce mai înainte ideile noi găseau răsunet numai în cercurile tinerilor intelectuali ai Indiei, printre negustorii bogați și printre burghezii distinși, el câștigă acum și populația săracă, de jos. Influența sa a sporit enorm, prilejuind — ceea ce Englezii au refuzat să creadă — o împăcare între diferitele caste și religii ale acestei țări. „Libertatea Indiei”, ca deviză, i-a strâns pe toți sub steagul său și cu toate că și-a petrecut ultimii ani mai mult în închisoare, aceasta n'a făcut decât ca faima și numele său să se întindă și mai mult. În închisoare el a scris o autobiografie, care constituie unul dintre cele mai prețioase documente omenești ale timpului nostru. Ciudat este însă că, cu tot succesul pe care l-a reperat în masă, el și-a păstrat înfățișarea de aristocrat și spre deosebire de Gandhi, a purtat întotdeauna haina europeană. Astăzi, milioane de voturi i-au pus o mare decizie în mâini: Război sau pace, pentru Marea Britania? Nehru va avea de ales,

L. RASKAY

D. Greaca Andrei a construit o vioară a cărei rezonanță și formă sunt, pare-se, deosebit de artistice. D. Greaca a prezentat modelul comisiei pavilionului României dela expoziția din Paris, și speră că va fi expus la Paris. Dealtminteri, d-sa a mai lucrat acum câțiva timp o mandolină în stil original, pe care a dăruit-o Marelui Voevod Mihai.

Ulcer stomacal

1—2 drageuri înainte de a vă culca sunt suficiente pentru a deveni posesorul unui stomac sănătos. Dece nu uitați

AMIC

Stomacul, element esențial al organismului uman, a fost ulcerat. Aceasta se datorește în primul rând faptului că nu i-ați dat atenția cuvenită. În stomac după cum se știe, se depozitează, o serie de reziduri, provenite din mâncărurile nemistuite suficient. Cu timpul ele încep să jeneze funcționarea aparatului digestiv, până când se transformă într-o boală care vă ruinează sănătatea... însăși existența. Pentru a evita această stare neplăcută de îngrâșări, întrebuințați din timp excelentele drageuri, sub numele de

AMIC

CUTIA CU 4 DRAGELE
DE GĂSIT LA FARMACII ȘI DROGUERII

R. I.

No. 543

Pag. 17

Cu sau fără pălărie - părul tot frumos!

Un păr de o frumusețe desăvârșită este un adevărat tezaur! Cine-l are să și-l păstreze și să-i acorde toată atenția ca printr-o îngrijire corectă să fie ușor coafabil și să-și păstreze în întregime strălucirea sa luminoasă.

ELIDA SHAMPOO

KAMILLOFLOR
Shampoo special pentru păr blond, preparat prin utilizarea unui extract de flori de mușetel de munte, concentrat de 70 de ori.

BRUNETAFLO
Shampoo special pentru păr închis, conține hequil pentru îngrijirea și înfrumusețarea părului închis.

Gura amară!

Limba albă!!

Stomacul stricat!!!

Acei cari își închipuie că, dimineața când se trezesc din somn, e firesc să aibă gura amară și limba încărcată, — și care continuă astfel luni de-arândul, — se înșală cumplit. Stomacul lor funcționează prost și e inevitabil ca într-o zi oarecare, acest lucru să le fie amintit printr-o insomnie tenace, prin migrene necunoscute până atunci, prin gaze, prin senzații de acru, prin arsuri la stomac sau prin greutate în trup, după fiecare masă. În acest moment mai e încă vreme să remediezi aceste rauri, luând, după masă o mică doză de Magnesia Bisurata. Pentru că, neglijându-le prea mult, aceste simptome degenerază, automat, în dispepsie ce va deveni încetul cu încetul, cronică. Luat lucrul din vreme e bine, — o întârziere reprezintă o primejdie. Magnesia Bisurata se află de vânzare în toate farmaciile și drogueriile cu prețul de lei 75, sau în formatul mare economic cu lei 110.

Cosmetica medicală

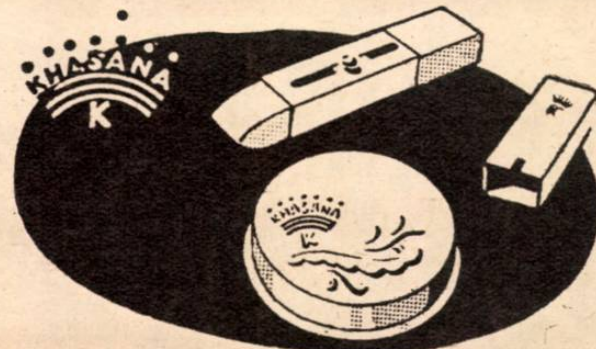
Distrugea definitivă a părului de prisos prin Diatermie. Îngrijirea feței, (coșuri, negi, etc.) prin masaje electrice și hormoni. Cura de slăbire. Masca „Hollywood”. Operațiuni de chirurgie estetică. Informațiuni gratuite. Cons. 10-12, 4-6 și cu ore reținute.

B-dul Elisabeta, 3 A. Tel. 3.28.35

Infățișarea DV. întinetică și înfrumusețată

În câteva secunde, datorită rouge-ului de buze și obraz Khasana. Acest rouge minunat dă buzelor și obrazului o culoare trandafirie și sănătoasă. Rouge-ul de buze și obraz Khasana nu se șterge, rezistă intemperiei, apei și sărutărilor. Toate nuanțele moderne: superb, corail, carmin. Pentru fiecare tip de frumusețe, nuanța potrivită!

KHASANA

CITIȚI MAGAZINUL

pe luna lunie

160 pagini 25 lei.

LA 25 IUNIE ARE LOC LA VARȘOVIA ALEGEREA NOULUI REGE AL ȚIGANILOR CANDIDEAZĂ ȘEFUL UNUI TRIB DIN ROMÂNIA

DESPRE originea Țiganilor s'au scris multe, dar nimeni, până astăzi, n'a putut lămuri, în mod precis, misterul acestor vagabonzi ai lumii. S'a spus, că ei sunt urmașii Hunilor, Caldeenilor, Tătarilor. Alții afirmă că patria lor de origină ar fi Egiptul, de unde și numele lor, *Gitanos*, adică egiptanos în limba Spaniolă. În ultimii ani, făcându-se cercetări asupra caracterului limbii lor, s'a văzut că e înrudită cu limbile popoarelor Indiei și s'a dedus că Țiganii sunt originari din patria lui *Rabindranath Tagore*. Oricum ar fi, ei se socotesc o rasă nobilă, cu limba și obiceiuri proprii.

De vreo câțiva ani, se pare că asistăm la o deșteptare a conștiinței naționale Țigănești. În afară de mișcările observate printre Țiganii noștri, mai ales cei din Capitală, cari s'au lepădat de tradiția sfântă a nomadismului, adevărații Țigani — cortarii — sunt și ei în pragul unui mare eveniment. Regele lor, *Matei Kwiek*, s'a sinucis în urma unei drame amoroase.

Instituția monarhică a Țiganilor vagabonzi e ereditară și electivă. Moștenitorii din familia regelui au dreptul la tron, dar trebuie să fie aleși de Marele Sobor al Țiganilor.

DRAMA DEFUNCTULUI REGE MATEI

Pe una din colinele din apropierea capitalei Poloniei — Varșovia — se înalță cortul regesc al dinastiei Kwiek. Aici e

reședința regelui Țiganilor. Ani de zile, el a domnit cu o autoritate asiatică peste miile de triburi, risipite peste întinsul lumii. El, Faraonul Faraonilor, stătea de strajă la altarul bunei credințe strămoșești.

Dar s'a întâmplat, ca divinul rege să cadă în ghiarele unui păcat de neiertat. Regele *Matei Kwiek* s'a îndrăgostit de o frumoasă poloneză, cu numele de *Ilka*. Moment tragic în istoria Țiganilor. Orice unire cu „necurații” Europei însemnează cea mai teribilă trădare a tradiției, mai ales când trădarea vine chiar din partea regelui. S'au sfătuit bătrânii sfetnici de la curte, Țigani cu fețe de pergament sbârcit, Țiganci bătrâne ca vrăjitoarele și într-o noapte s'au adunat în jurul focului din cortul regesc. Ce s'a întâmplat în noaptea ceea de pomină nu se știe. Dar a doua zi, regele a luat hotărîrea să se despartă de frumoasa *Ilka*.

Și cum e obiceiul Țigănesc, lepădarea de necurat a avut loc pe colinele Varșoviei, la un ospăț imens, cu valuri de băuturi și mâncăruri ne mai văzute. După miezul nopții, regele *Matei* s'a închis în cortul său, cu un taraf de lăutari și întinzând brațul peste focul sfânt, care nu se stinge niciodată, și-a tăiat arterele dela mână. Când s'au stins ultimele pălpări ale focului, regele și-a dat obște-scul sfârșit.

La funerariile Principelui Moștenitor al Țiganilor, au cântat lăutari din toată lumea.

UNUL, CARE RENUNȚĂ LA TRON

Astfel s'a deschis criza dinastică. Au trecut trei luni de atunci și după tratative cu toți șefii triburilor, s'a fixat alegerea noului rege pe ziua de 25 Iunie. Din osul marelui *Matei Kwiek* au rămas patru moștenitori. *Vasile Kwiek*, fratele defunctului rege, a renunțat la candidatură, preferând dragostea unei simple Țiganci onorurilor și griilor regești. Ceilalți trei pretendenți sunt *Rudolf Kwiek*, bulibașa unui trib din Polonia, un alt *Kwiek* din Boemia și ultimul, cu cei mai mari sorți, e un Țigan înalt cu plete ca abanosul, care așteaptă votul Marelui Consiliu, într'unul din orașele României.

IN VIZITĂ LA FRATELE DEFUNCTULUI REGE

Până în ziua ședinței Marelui Sobor, palatul regesc din Varșovia e ocupat de *Rudolf Kwiek*. Palatul e un cort mare, cu o ușă destul de îngustă. Pereții sunt împodobiți cu steagul republicii poloneze, câteva icoane și la locul de cinste deasupra unui pat din perne brodate, o scrisoare, încadrată, în care defunctul rege *Matei* consolează poporul polonez pentru pierderea Mareșalului Pilsudsky.

Petrecere mare în jurul unor bordeie de Țigani.

Tipuri de Țigani nomazi.

Rudolf Kwiek e un țigan uscățiv, cu silueta fină, fața arămie, ochii albi, sticloși, dinții ca sideful și pletele ca bezna nopții. Vorbește o limbă amestecată cu vorbe poloneze, italienești, românești, spaniole și nemțești. Alegerile vor avea loc pe un câmp din apropierea Varșoviei, pentru că autoritățile nu permit această invazie de străini sgomotoși, care se poate termina cu o pâruală generală și sângeroasă.

150 ELECTORI

Vor veni poate zece mii, poate o sută de mii, deși colegiul electoral compus din 16 membri va avea de ales numai 150 electori, cari să rezolve criza dinastică. Deocamdată s'au primit vești din Ungaria și România, că triburile s'au și pus în mișcare, iar multe se află la granițele Poloniei, unde așteaptă formalitățile de intrare.

Fiecare cort își are un pașaport, cu cel puțin 20 membri. Rudolf Kwiek ne asigură, că are cele mai mari șanse de reușită, deși nu ascunde îngrijorarea provocată de candidatura popularului „Voivod din România”.

BLESTEMUL RUSIEI SOVIETICE

La curtea din Varșovia, am dat de țigăncușa răpitoare, venită din Rusia Sovietică. O cheamă Ilonka și are numai 15 ani. Ne povestește de chinurile fraților din împărăția de peste Nistru, cari sunt siliți să se colonizeze. Dealtfel am constatat o ură neîmpăcată a tuturor țiganilor împotriva Rusiei Sovietice, care vrea să distrugă neamul țigănesc, prin așezarea lor pe pământ, în satele din stepele cu populația mai rară. Ilonka a fost și prin România, Ungaria, Germania și așteaptă momentul, când se va putea închina noului rege. Are de gând să se „stabilească” în România, unde rătăcește tatăl copilului ei.

La periferia bucuriilor și frământărilor noastre, în nopțile înstelate de lunie, un popor nomad trăiește momente de înfrigurare. Pe drumuri lăturalnice, de-alungul apelor s'au pornit lungi convoaie spre granița de nord a țării. Se întâlnesc triburi rivale. În timpul popasurilor se încing discuții și certuri. Cine va fi urmașul lui Matei Kwiek, regele-om, care a răsplătit cu sângele său dragostea lui pentru frumoasa Ilka? În ziua de 25 lunie vom asista la finalul unei tragedii, care a avut un desnodământ mai nefericit, decât drama ducelui de Windsor.

Domnișoara Vergi Pallada, eleva maestrului D. Basiliu, a debutat în Aida, la Opera Română din Cluj, obținând un mare succes. Apoi a plecat în turneu cu Opera din Cluj, interpretând rolul Saphi din „Voievodul țiganilor”. Miercuri, 26 Mai, a cântat în sala Eforia și a fost călduros aplaudată.

Pétrole Hahn

**Inlesnește
ondulațiile, făcând
părul mătăsos.**

**Curăță mătreața
Miros plăcut**

Ferți-vă de imitațiuni

A slăbit cu 16 kgr.

Și arată mai tânăr cu zece ani

Acest domn știa prea bine că poartă cu el prea multă grăsime. Din această cauză părea mult mai bătrân decât este, cum de altfel par toate femeile și bărbații prea grași. Când slăbi cu 16 kgr., înfățișarea lui s-a schimbat și păru cu zece ani mai tânăr. În scrisoarea de mai jos el ne scrie cum a ajuns la acest rezultat:

„Am 33 de ani și cântăream 93 Kgr. la înălțimea mea de 1.67 m. Păream mult mai bătrân decât sunt. Timp de vre-o cinci luni am continuat să iau regulat „doza zilnică” de Kruschen și cu fiecare săptămână ce trecea, masele de grăsime dispăreau iar eu deveneam mai vior și mai sprinten. Prietenii mei, cari nu știau că urmez acest tratament, observă această schimbare și nu se puteau mira în deajuns că am slăbit pe nesimțite cu 16 kgr. Infățișarea mea și linia corpului s'au schimbat intratât încât par cu 10 ani mai tânăr. Nu am ținut nici un fel de regim și nici exerciții fizice nu am făcut.” — A. A. D.

Kruschen este un preparat științific — formula reprezintă sarea ingredientă de apelor minerale din renumitele stațiuni balneare din Europa, vizitate regulat de oamenii bogați cari vor să se vindece de obezitate.

De vânzare la farmacii și drogherii. Fl mare Lei 95. Fl mic lei 60.

Afecțiunea mereu crescândă a bărbatului îi umple sufletul de o fericire nespusă. Vrea să-i păstreze intactă această afecțiune, deaceia își îngrijește frumusețea și mai ales tenul, pe care EL îl admiră atât de mult. Pudra Jazz este minunată și e convinsă că întrebuițându-o regulat, tenul ei își va menține frumusețea și frăgezimea tinerească.

Cine ar fi crezut?

Pe când primul copil era pe drum mulți purtau de grije delicatei și dragălașei mame. Dar „Soarele artificial de altitudine — original „Hanau” — a întărit pe mamă și copil, a sporit liniștea și i-a păstrat infățișarea tinerească. Chiar copilul arată voios, dolofan și liniștit, nimeni nu se mai teme de boală.

MINUNEA ACEASTA A FĂCUT-O

**SOARELE ARTIFICIAL
DE ALTITUDINE**

— Original Hanau —

— APARATE COMPLETE DELA —

— LEI 8.000 PÂNĂ LA LEI 25.000

Pentru orice informațiuni vizitați expoziția permanentă „Industria Medico-Technică” — Siemens — S. A. Str. A. Briand 20 (fostă Regală) Palatul Carlton — Telefon: 4.70.00

Sarea de iod de Bazna

Suferiți de reumatism, sciatică, lumbago, maladii de femei și totuși nu vă puteți duce la o stațiune balneară.

În acest caz o cură de băi de Sare de Iod de Bazna, făcută la domiciliu, va pune capăt suferințelor Dv. prin renumita acțiune curativă a acestei sări. 1 Pachet de Sare de Iod de Bazna la 40 litri de apă caldă. După baie este bine să fricționați părțile dureroase cu Rheumato-nin Dr. Oberth care grăbește vindecarea.

Cură completă constă din 20-30 băi. Nu atacă smalțul băii nici nu oxidează aparatele.

Sarea naturală de Iod de Bazna se găsește de vânzare în toate farmaciile și drogueriile în pachete originale a 1 kgr. și 4 kgr.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPH HOFFMANN

Asistent la clinica univ. din Berlin

București, B-dul Domitiei 30 bis

Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

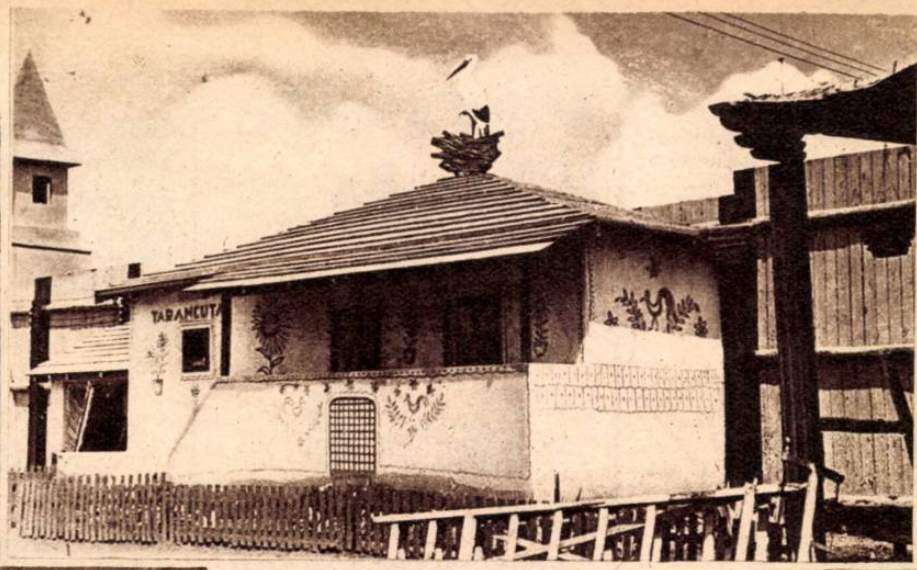
Înainte de a face baia de soare

Crema sau Ulei NIVEA

Este cunoscut tuturor că Nivea vindecă și ușurează durerile. Dar este mai bine să preveniți! Deaceia înainte expunerii la soare masați-vă bine cu Crema sau Ulei Nivea, la o căldură prea mare sau dacă rămâneți prea mult la soare, repetați aceasta după un timp oarecare. Știința a constatat, că EUCE-RITA se aseamănă în gradul cel mai înalt cu grăsimea naturală a pielii. Numai NIVEA conține EUCE-RITA. Nivea micșorează pericolul arșii soarelui și Dvs. rămâneți plăcut răcorit și înviorat.

**CREMA
NIVEA**

Vila „Țărăncuța” din Orașul Piticilor.

Orașul cu pitici

Restaurant cu „grătar special” din Orașul Piticilor.

Ion Pribeagu, care pentru prima dată poate privi pe oameni de sus...

Printre marile surprize
Din lumea poveștilor
Ce ne-a pregătit Primaru'n
Luna Bucureștilor
Admirația-mi completă,
V'o mărturisesc amici,
N'a fost lacul nici vaporul
Ci orașul cu pitici.

Case miçi d'un milimetru
Turnuri cât un năpărstoc
Trenuleț cât o șopârlă
Și un șef de tren bondoc
Restaurant cât o pârjoală
Cafenea cât un ibric
Ș'un palat de telefoane
Cât un receptor de mic.

Primăria introdus-a
Un sistem foarte ușor
Drumurile sunt stropite
Cu un pulverizator
Vântul ocolește urbea
Și o ia peste castani
Că dacă strănuți odată
Muți orașul la Focșani.

Gara e o jucărie
Farurile's gămlii
Au și stații și peroane
Pak-wagon și wagon-lit
Însă din pitici când pleacă
La Fetești sau Teheran
Câte doi sau trei se culcă
Chiar la ei în geamantan.

Ca să fie'n siguranță
Și tot publicul să'mpace
Ce-i la noi prins în piloane
La pitici e prins cu ace
Stau jandarmii lui Gavrilă
Și'narmați păzesc lăcașul

Piticul se amuză la o ruletă în miniatură.

Să nu vie noaptea vr'unul
Și să fure întreg orașul.

Ca într'un decor fantastic
Oamenii sunt mici de tot
Pretutindeni mă'ntâlneam cu
Statul-Palmă-Barba-Cot
Mă plimbam grozav demândru
Doar prin rândurile prime
Fericit că'ntâia oară
Sunt și eu... la înălțime.

Printre ei, s'o spun pe cînste
Că simțeam emoții rare,
Am băgat și eu de seamă,
Dragii mei, că sunt om mare
Urias eram, magnific
Și aveam un dor nespus
Să mă vadă toată lumea
Că privesc și eu... de sus.

Au și un primar acolo
Ochi căprui și barba rade
Gospodar fără pereche
Și om foarte cum se cade
Căci dintr'un respect ce poartă
Statului contemporan
Are „Strada Ion Pribeagu”
Și „Șoseaua Iunian”

Da, frumoase cuconițe
Și iubiții mei amici
Mă simțeam grozav de mândru

În orașul cu pitici
Ș'am plecat pe ulicioare
Meditând cu mult temeii
Că sunt oameni mari,
ce-adezea
Sunt cu mult mai mici ca ei

Ion Pribeagu

(Foto Grosaru)

ZIUA MODEI LA BĂNEASA

Publicăm aci câteva aspecte luate la ziua modei la Băneasa. Marile case au expus frumoase modele. La reuniune a asistat și d. general Gabriel Marinescu subsecretar de stat la ministerul de interne.

(Foto Grosaru)

*De dimineata până seara
aceeaș*

FRĂGEZIME
INCÂNTĂTOARE,
acelaș
TEN MINUNAT

„Tenul Cadum”

A fi mereu atrăgătoare, a fi mereu bine la lumina zilei ca și sub luminile revelatoare ale becurile puternice — aceasta e adevărata frumusețe! Problema e mai puțin complicată decât pare. Metoda e cât se poate de simplă și mijloacele vă sunt la îndemână, Doamnă! Pentru a căpăta o piele mătăsoasă, un ten fraged și tineresc, întrebuințați și Dv. pentru toaleta zilnică săpunul Cadum. Spuma sa lăptoasă pătrunde „în adâncime” — curăță ușor și radical până și porii cei mai mici, regenerând epiderma.

Și vi-l puteți procura pentru o sumă minimă: un săpun Cadum costă numai 20 de lei și ține o lună! Deci pentru mai puțin de 1 leu pe zi, puteți căpăta și Dv. un ten sănătos și fin — o piele mătăsoasă care va stârni admirația și invidia celor din anturajul Dvs.

GARANTĂM
mulțumirea
deplină, sau
restituim suma
întregă

Se întrebuințează până la ultima bucată păstrându-și intact parfumul și celelalte însușiri incomparabile.

O SPUMA DEOSEBITA

Spuma obișnuită Spuma Cadum

Spuma săpunului Cadum se compune din milioane de bășici mici. Observați efectul spumei asupra pielii Dv. Bășicile mari, pline cu aer, rămân la suprafața pielii. Bășicile mici pătrund în fiecare por, curățându-l ușor și radical. Secretul „tenului Cadum” este spuma cu bășici mici a săpunului Cadum.

Savon Cadum

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere!

Tarr este un puternic desinfectant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până în adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 129.

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încânta. Pudra Mystikum este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebuințând fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia lei 70.-

Loțiunea de față Scherk

Scara FRUMUSEȚII

Începeți cu baza fundamentală a înfrumusețării: stergeți obrazul intens cu loțiunea de față Scherk! Pe urmă citiți carticica atașată flaconului, care zice: numai pielea curată până în adâncul porilor vă face frumoasă, și frumoasă puteți deveni îngrijindu-vă zilnic cu loțiunea de față Scherk. Flacoane a lei 62° 103° 164° 300° 475°

SCHERK PARIS BERLIN NEW YORK

Farmecul și riscurile reportajului fotografic

Un erou cu adevărat necunoscut: reporterul fotograf! Aventuri, pericole, drame, urmăriri, acrobație, palpații pentru o fotografie pe care cetitorul o va privi în treacăt...

Reportaj despre reportaj

CÂND am pornit să fac primul meu reportaj zâmbeam, crezând — ca și Dvs. — că această ocupație este numai amuzantă. Subiectul era, într'adevăr mai mult amuzant decât tragic: pescuitorii de broaște! — și nimic nu-mi putea prevesti că mă voi afla la un milimetru de cea mai oribilă moarte... Să vă povestesc cum a fost... Cunoșteam câteva aspecte ale meseriei de pescuitor de broaște (destinate gustărilor de lux în bodegile centrale) și

Reporterul fotograf cățărât pe un parapet pentru a putea fotografia de acolo neobservat

Reporterul fotograf, deghizat în portar, pentru a putea fotografia, în liniște, persoanele de seamă care vin la hotel și se ferească de publicitate.

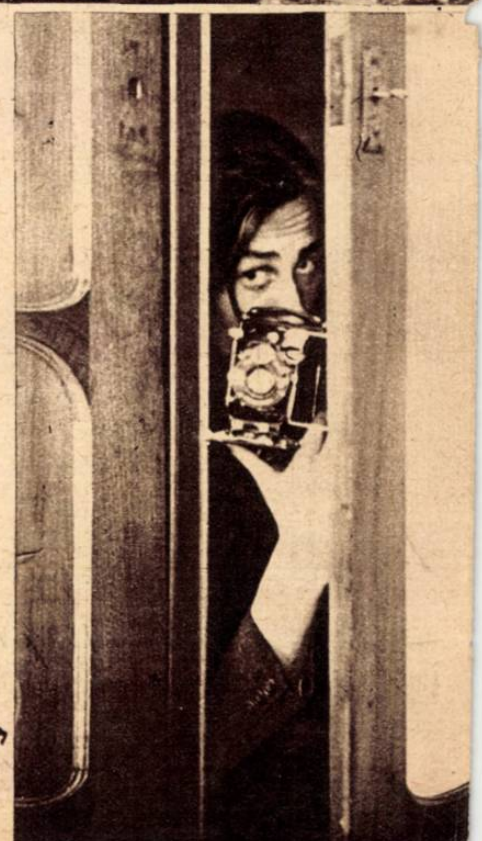
Reporterul fotograf s'a suit într'un copac și a reușit să surprindă aceste nevinovate idile de vară.

am scris un mic reportaj despre această stranie ocupație. Ca să-l ilustrez am pornit cu reporterul fotograf la Floreasca, unde, mi se pare, era vorba să fie asanate mlaștinile și unde prin urmare meseria de pescuitor de broaște își trăia ultimele zile. Interesantă agonie, care merita notată de obiectivul Kodacului. Iată-ne deci traversând continentele de noroaie ale Floreascai, ocolind bălțile, străbătând armatele de țăntari și țigani, care te înconjoară cu aceeași persistență... Și iată-ne ajunși dincolo, spre lacul sec, cățărându-ne prin singurătățile acelea sălbatice, pe bolovani și printre buruieni, până ajungem într'o mare zonă de păpuriș, de unde — în sfârșit — zărim, la un kilometru țința noastră: un țigan pescuind broaște, dintr'o barcă strâmbă și alunecată în noroiu... După câțiva zeci de metri

Cățărat pe acoperișul unui blockhouse, reporterul fotografiază, fără să fie observat.

Iată-l pe reporter ascuns într'un garderob, de unde fotografiază când nimeni nu se așteaptă

de păpușă străbătut cu aventuri foarte desagregabile — la fiecare pas poți călca o broască sau nimeri într-o baltă ascunsă — în fața noastră se desfășoară un câmp neted cu un fel de pământ verde, uscat de soare. În sfârșit! Vom putea ajunge la țiganul din zare fără alte aventuri! Primul care iese din păpușă, călcând cu foarte mult elan pe pământul verde și uscat de soare, e reporterul fotograf... Apucă să facă un singur pas... un singur pas și iată piciorul înfundat în nămol până la genunchi! Încercând să-i vii în ajutor, ajung într-o situație de două ori mai gravă: cu un picior total înfundat în nămol și cu celălalt până la genunchi!

Dela acest prim reportaj n'am păstrat nicio fotografie, din păcate... Întâmplarea era prea înmărmuritoare pentru ca obiectivul aparatului să-și mai fi păstrat obișnuita vervă. Păstrez doar spre amintire, o pereche de pantaloni profund îmbibați cu materia aceea verde-neagră și înșelătoare în care cine calcă — de obicei nu mai iese. Aceasta am aflat-o în timp ce, desbrăcați, ne spălam hainele, în casa unui țigan până la care ajunsesem cu mare greutate. Cu câteva zile înainte, un oal răcit pe același teren ca și noi, fusese îngropat de viu în 3 ore, în nămolul profund care te înghite calm, fie că stai nemișcat, fie — mai ales — că faci eforturi spre a ieși.

Acum câteva luni, un reporter fotograf american, cățarat pe un acoperiș de șgărie nori, pentru a obține nu știu ce fotografie senzațională, a căzut și a fost zdrobit. Evident, nu totdeauna reportajul fotografic comportă asemenea tragice riscuri. Cu toate acestea sunt atâtea fotografii peste care privirea cititorului trece distrată — și care au fost realizate prin neînchipuite aventuri, dacă nu totdeauna mortale, adeseori foarte riscante. Priviți, de pildă, fotografia care vi-l arată pe reporterul nostru cățarat pe un burlan până la etajul III, spre a putea ajunge cu obiectivul la fereastra unei

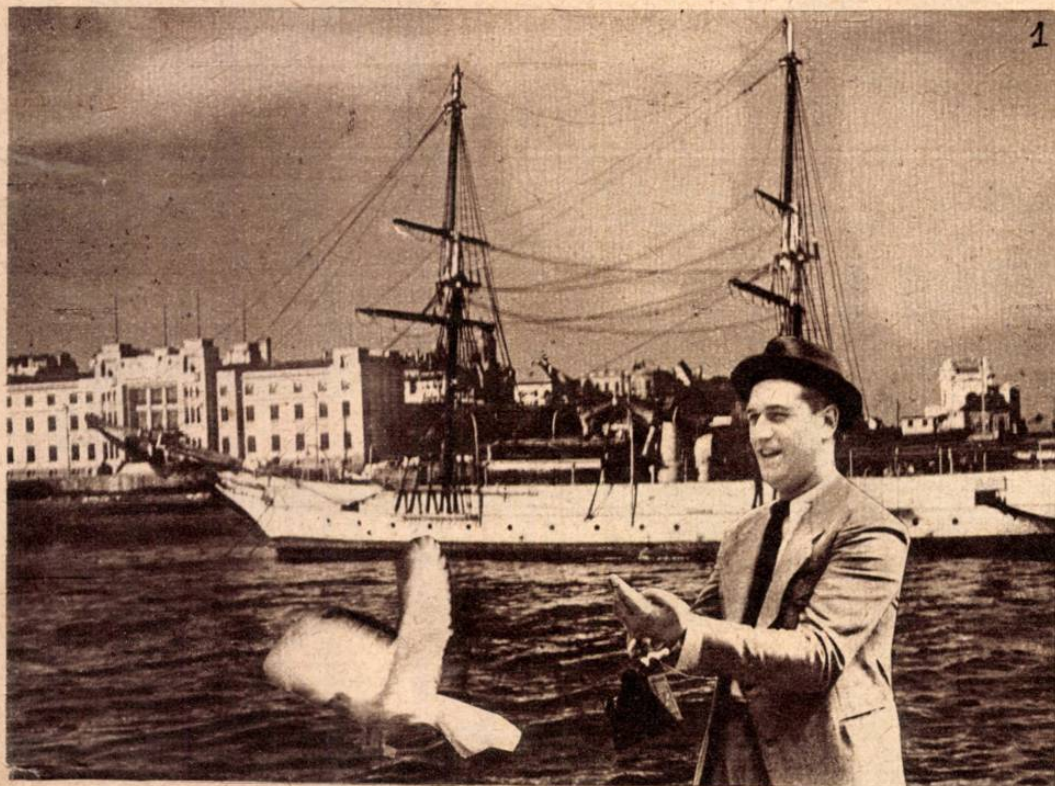
1. De multe ori, reporterul intră în apă până la genunchi pentru a obține o fotografie.

2. Reporterul fotograf n'are somn. El doarme îmbrăcat cu telefonul și aparatul lângă el. La primul sunet al telefonului, reporterul este în picioare și pornește cu aparatul.

Urmărit de agentul secret, fuge cu aparatul, înăuntrul căruia se găsește filmul care, dezvoltat, va da fotografiile interzise publicității.

Cu ajutorul unei frânghii, reporterul se ține de burlan, iar cu cealaltă mână fotografiază prin fereastra unui apartament dela etajul VI.

camere, în care se petrece ceva interesant... Priviți-l pe același întrepid reporter așezat comod pe un blockhouse...

Credeți însă că singure riscurile înălțimilor și ale căderilor pe asfalt sunt cuprinse în această aventuroasă carieră? Mai există, între multe altele, pericolul „omului care ține să nu fie fotografiat” — fie că e personaj celebru, fie că e un simplu om, interesat pentru un aspect oarecare. Să fotografiazi fără voie un asemenea „om care ține să nu fie fotografiat”, este adeseori mai riscant decât să te atârni cu frânghia de aripa unui avion (ceea ce iarăși e un fapt întâmplat). Dar un adevărat reporter fotograf nu trebuie să dea înapoi dela niciunul din aceste riscuri, ci doar, dacă e posibil să le înlăture cu câtă eleganță poate... Nu dintre cele mai elegante trucuri este desigur acela de a te ascunde în dulapul unei camere în care se întâmplă *Faptul Interesant* sau *Evenimentul Senzațional*, la care accesul prese iese interzis... Totuși se cunosc destule cazuri în care gazetarii de mare prestigiu — cum e d. Pertinax, cunoscutul gazetar de politică europeană — s'au ascuns sub o masă la care aveau loc desbateri secrete, pe care ei le stenografiau... Toate aceste lucruri, care comportă o mare doză de fantezie, de curaj, presupun ceva mai mult decât o simplă conștiințiozitate profesională: pasiune pentru această meserie, care este într'adevăr capabilă să dea aceluia care o exercită astfel foarte mari plăceri.

Trebuie să mai pomenim și de împrejurarea în care o „fotografie fără voie” a reușit și victima observă în ultimul moment... În aceste cazuri are loc de obicei o urmărire foarte asemănătoare ca pitoresc și neprevăzut, cu urmărirea de care vă amintiți desigur din comedii mute cu Zigoto. Una din pozele acestui reportaj vă servește o mostră autentică dintr'un asemenea caz. După viteza de mare cursă pe care o puteți remarca, vă imaginați desigur episodul care va urma în clipa în care reporterul fotograf va fi prins de urmăritorul revoltat. În primul rând aparatul va suferi o violentă ciocnire cu pământul, sau — dacă e în apropiere vreun lac va ajunge deadreptul în fundul aceluia lac... Iar reporterul fotograf... — dar nu va fi prins, căci în cazul acesta n'ar fi demn de numele de reporter fotograf!

Asta nu atât pentru salvarea lui personală, cât pentru această supremă țință care este salvarea unei fotografii interesante!

GEO PAVEL

(Fotografii Grosaru)

Derby-ul dela Epsom

Familia regală engleză a asistat la cel mai mare eveniment hipic al Marii Britanii: derby-ul dela Epsom. Se disting în fotografie, dela stânga spre dreapta: Ducea de Kent, Ducele de Kent, Regina Mary, Regele George VI, Regina Elisabeth, Ducele de Gloucester.

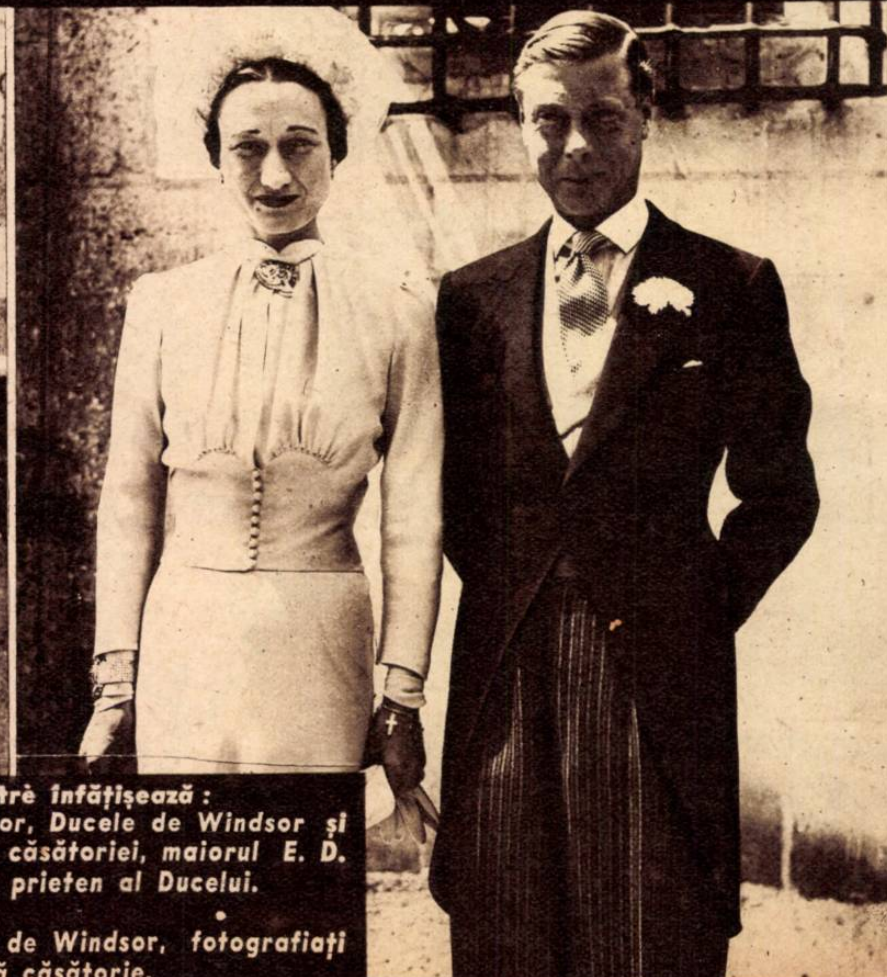

Pasionanta sosire a cursei câştigată de Midday Suh călărit de M. Beary.

Mrs. G. B. Miller, proprietara calului care a câştigat derby-ul dela Epsom, îşi conduce pensionarul spre „paddock”, (încinta cântarului).

CASATORIA DUCELUI DE WINDSOR CU MRS. WALLYS WARFIELD

Fotografiile noastre înfăţişează: Ducea de Windsor, Ducele de Windsor şi unul din martorii căsătoriei, maiorul E. D. Metcalfe, un bun prieten al Ducelui.

Ducea şi Ducele de Windsor, fotografiaţi numai decât după căsătorie.

ANUL XI No. 544

23 Iunie 1937

REALITATEA ILUSTRATA

10 LEI

ALEASA CONCURSULUI NOSTRU

„REALITATEA ILUSTRATĂ” HOTĂRĂȘTE DESTINUL UNEI FETE.
D-ra NUTZI IUPCEANU A FOST ALEASĂ SĂ FILMEZE LA PARIS.

Primul ministru al Cehoslovaciei în Capitală

Bucureștiul a făcut o frumoasă primire d-lui Milan Hodza, primul ministru al Cehoslovaciei.

Fotografiile pe care le publicăm aci, înfățișează :

1. D-nul Milan Hodza în gara Mogoșoaia, împreună cu d-nii Gh. Tătărescu și Victor Antonescu.

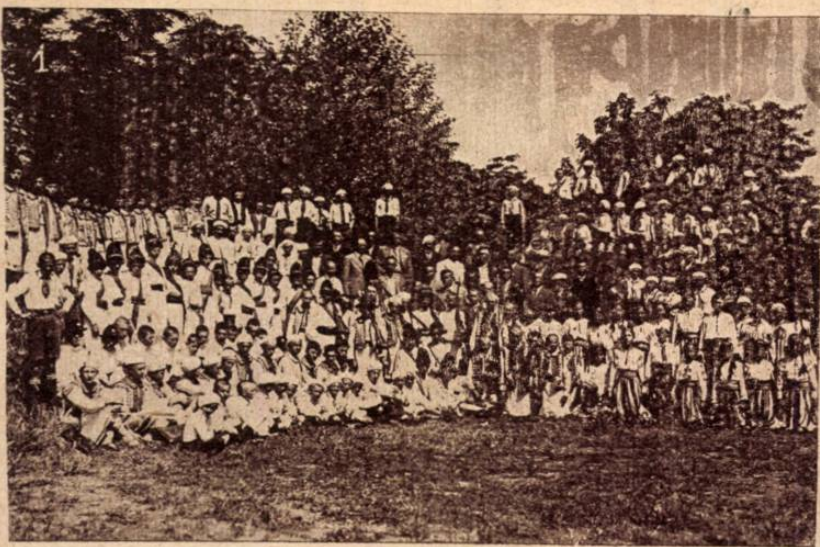
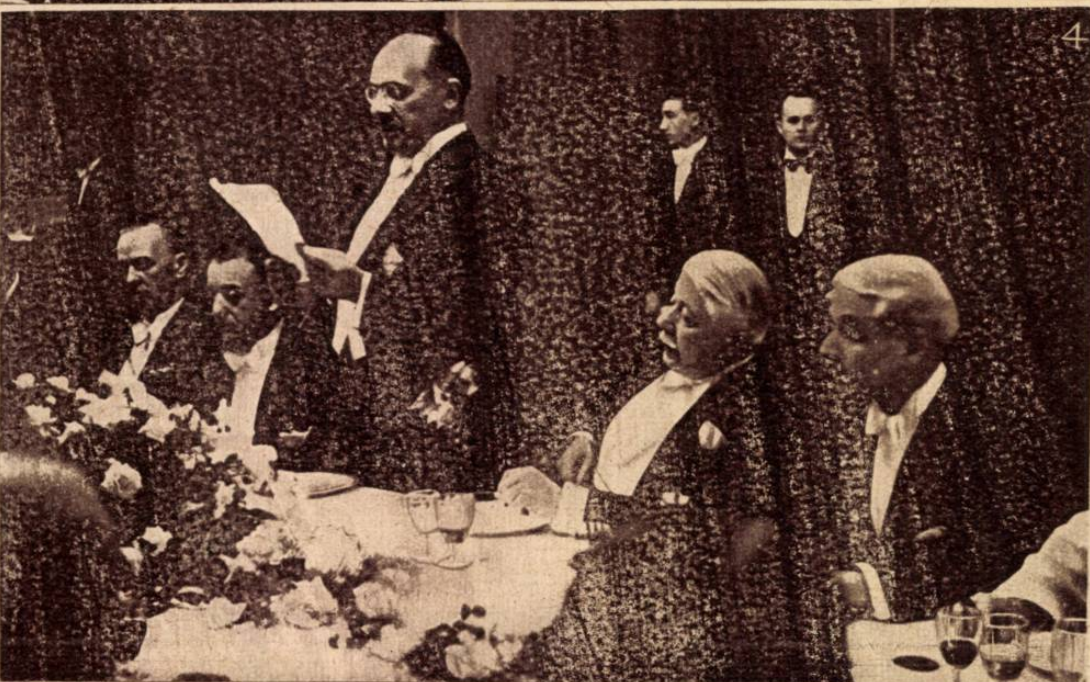
2. D-nul Milan Hodza pe treptele Muzeului Militar din Parcul Carol, îndreptându-se spre Mormântul Eroului Necunoscut.

3. D-nul Milan Hodza aduce omagiul d-sale Eroului Necunoscut român, pe mormântul căruia a depus o coroană.

4. D-nul Milan Hodza roșindu-și discursul la banchetul dat în cinstea sa la Cercul Militar.

(Fotografii Berman)

MARILE FESTIVITĂȚI DELA TIMIȘOARA

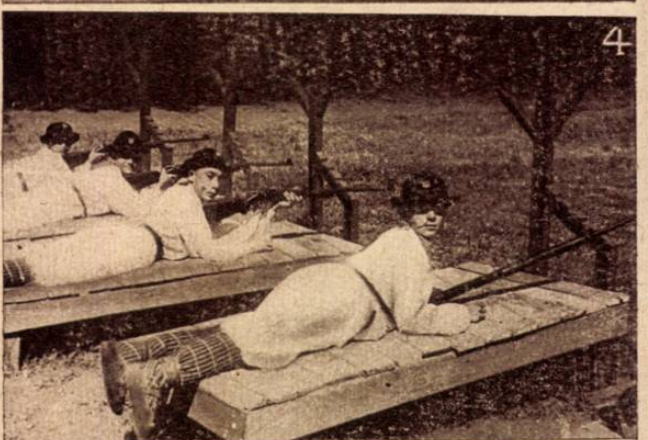
1. La Timișoara a avut loc un mare concurs de tir al străjerilor bănățeni. Fotografia noastră înfățișează grupul străjerilor care a participat la concursuri.

2. D. Dr. D. Nistor, prefectul județului, împarte premii străjerilor merituosi.

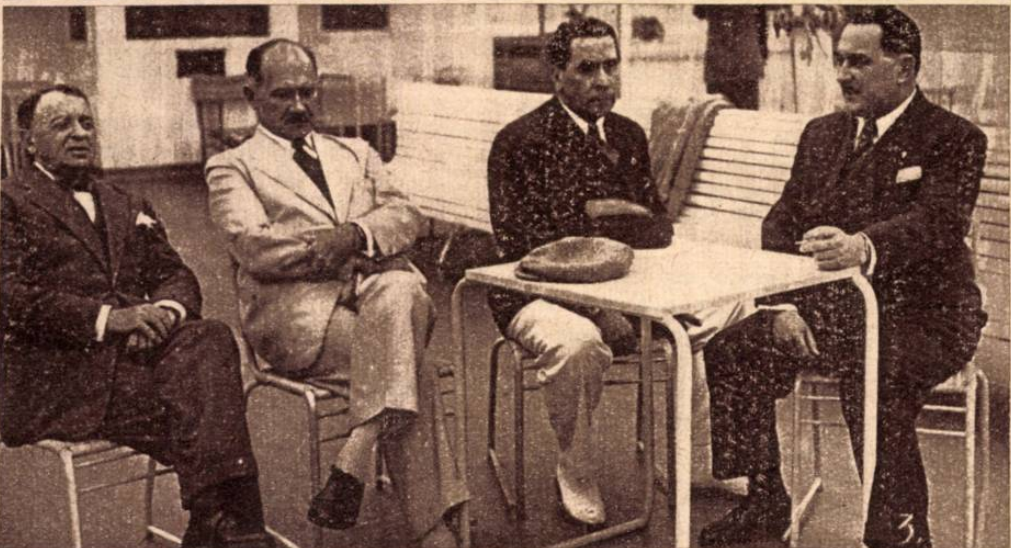
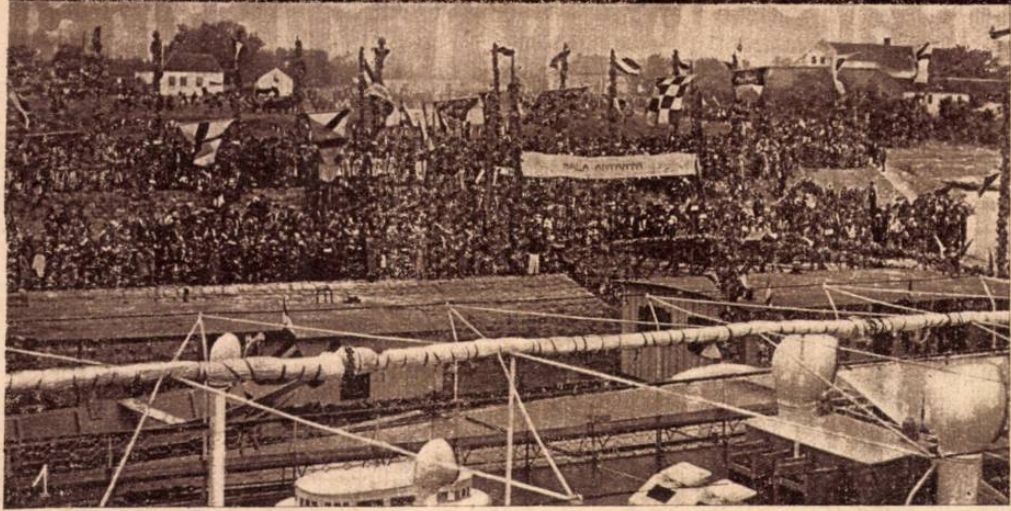
3. Străjerii își încarcă armele. Apoi vor ochi și vor trage. Care pe care?

4. Un grup de străjeri, pe care-i interesează și aparatul reporterului nostru fotograf, la care se uită cu atenție.

5. În cursul serbărilor a concertat o muzică militară, ai cărei componenți erau tot străjeri.

INTÂLNIREA CELOR TREI PRIM MINISTRI AI MICII INTELEGERI PE DUNĂRE

1. O mulțime imensă a așteptat la Cladova pentru a aclama pe cei trei prim-miniștri.

2. La Cladova, d-nii Milan Hodza și Gh. Tătărescu au fost întâmpinați de d. Stoiadinovici primul ministru al Jugoslaviei.

3. Dela stânga spre dreapta: d-nii Victor Antonescu, Milan Hodza, Gh. Tătărescu și Stoiadinovici în timpul convorbirii pe care au avut-o pe puntea vaporului Regele Carol II.

4. D. Gh. Tătărescu, având în stânga pe d-nii Milan Hodza și Stoiadinovici, face declarații presei.

(Fotografii Berman)

D-NA FLORICA LUPESCU care împreună cu G. Lascu conduc teatrul-grădina „Tempo” din Str. Traian 126 (lângă Hala Traian), teatru ce-și deschide stagiunea Sâmbătă 26 Iunie cu piesa „Chestia cu Aura”, de Petre Bellu. În rolurile principale d-nele Fl. Lupescu, Charlotte Brodier, Tantzî Soviani și d-nii Titu Protopopescu, Cezar Teodoru, Gh. Damian și G. Lascu.

ISCĂLITURA NOASTRĂ E

calitatea ... și ea nu poate fi imitată

Se poate falsifica o iscălitură, dar o calitate de superioritatea ciorapului „ADY” 75, care reprezintă rezultatul unor eforturi și străduinți de ani întregi nu poate fi imitată, necum egalată.

ady
75

DINȚII DV. VOR SCLIFI
CA BIJUTERIILE SCÂNTEIETOARE

Nu vor mai fi pete, nu vor mai fi dinți decolorați

ÎNTREBUNȚAȚI Kolynos.
Nu este o pastă ca celelalte -
„e cu totul altceva”. Acțiunea
sa este cu totul diferită, for-
mula sa este diferită! Acti-
vează asupra dinților îngâlbe-
niți și decolorați, întocmai cum
acționează polizorul bijutier-
ului asupra argintului. — Este
iluminați zămbetul DV.
cu Kolynos

economică și durează cel puțin
de două ori cât pastele de dinți
ordinare, deoarece nu trebuie
să puneți pe perie decât jumă-
tate din cantitatea obișnuită.
Rețineți bine aceasta: Un cen-
timetru aplicat pe o perie us-
cată este suficient.

**Neglijența
se răzbună!**

Numai bolnavul știe ce în-
seamnă a fi sănătos. Dea-
ceea și d-voastră trebuie să
vă purificați în mod radical
rinichii, căile urinare și ve-
zica, în fiecare primăvară și
toamnă, cu

**T A B L E T E L E
HELMITOL**

Este un produs „Bayer”

REALITĂȚILE

Asemănări istorice. — Mihai Vi Despre limba literară. — Examene

ISTORIA popoarelor cunoaște ciudate asemănări, coincidențe,
din care s'ar putea întocmi volume întregi.

Mihai Viteazul cade răpus la Turda, în anul când Sha-
kespeare scrie „Troilus și Cresida”, jucată în stagiunea trecută
pe prima noastră scenă.

Premierele dela Curtea reginei Elisabeta a Angliei coincid cu
izbânzi sau înfrângeri ale generalului din depărtata Valahie, figură
shakespeareană, mai apropiată de geniul marelui Will de cât
cele mai autentice personaje ale sale.

Misterul nașterii lui Ioan Mihail, impetuoșitatea sa, ascensiunea,
devotamentele și trădările cari l-au înconjurat, apoi moartea tra-
gică a eroului sunt tot atâtea emoționante scene, pe cari nu te
încumeti să le descrii, fiindcă amintesc momente din opera celui
mai mare dramaturg al veacurilor.

Acest contemporan al lui Shakespeare trăiește aievea pe toți eroii
genialului creator. Femeile care l-au înconjurat, dela doamna
Stanca, până la frumoasa Velica, fata logofătului Ion și soție

a italianului Fabio Genga, favoritul lui Sigismund Batori — au ceva din grația și forța eroinelor
lui Shakespeare.

Sima Buzeasca Postelniceasa aduce aminte de Volumnia, din Coriolan, iar idila lui cu
Tudora din Târgușor ne duce în plină pastorală în jurul lui 1600.

Macbeth suprimând pe Banco, amândoi generali ai lui Duncan, iată pe Basta asasinându-și
tovarășul de arme, în râvna unui tron. Și iată pe postelnicul Turturea, frate de cruce cu
voevodul răpus, culegându-i capul și ducându-l pios maicei Theofana, la Cozia, cu același
devotament cu care Horațio închide pleoapele lui Hamlet:

— Noapte bună, Măria ta!... Roiuri de îngeri să-ți legene somnul!

Gentilomii englezi dela curtea Elisabetei asistă la premiera „Nequțătorului din Veneția”,
în anul când Mihai Viteazul e în culmea gloriei, Turcii îi propun pace, Împăratul Germaniei,
prin Batori, caută să și-l facă aliat, iar papa Clement VIII îi trimite o scrisoare prin care îl
îcurajează în lupta contra păgânului și bineînțeles îl invită să treacă la catolicism.

Dacă fratele său mai mare Petru Cercel, care a domnit înainte, are atâtea asemănări cu
rafinatul până la efeminare Henric III, Mihai Viteazul, bărbos și viril ca Henric IV, întregitorul
Franței, adună oști ca și el, bate provinciile țării, schimbă ibovnicele, își face doamna să verse
amare lacrimi, ridică țara la culmi pe care nu le atinsese încă, și moare, la fel asasinat.
Stranii coincidențe, potriviri peste sute și sute de poștii, între cele două țări depărtate și surori!...
Nu odată te isbesc asemănări din istoria Franței cu a noastră, afinități, chipuri, răscruci ale destinului.
Despre gestul statuii lui Ion Brătianu reproducând pe al lui Gambetta, din parcul Tuileriilor, se
poate vorbi ca de o imitație voită. Dar cei din trecut nu-și cunoșteau modelele, deci nu le
puteau copia. O făceau din tainice și tulburătoare porunci ale acelorași ursite.

Regele Navarei, cucerind tronul Franței, luându-și numele Henric IV, a precedat cu câțiva ani
numai epopeea Voevodului care la un moment dat, unește Muntenia, Ardealul și Moldova.
Aceeasi îndrăzneală, forță fizică, spirit de aventură, îndemnuri eroice, aceeași goană spre unitatea
neamului, aceleași elanuri, aceleași desamăgiri, mereu nevoia de bani, pentru întreținerea
oștenilor, aceleași escapade amoroase fac din Henric IV și Mihai Viteazul doi oameni cu uimitoare
și neștiute, unul de altul, asemănări.

S'a scris mult, în ultima vreme, despre limba literară.

Imi cad în mână niște foi din Transilvania și mă uimește faptul că ardelenii, cari ne-au dat pe
cei mai străluciți cunosători și scriitori ai limbei noastre, un Coșbuc, Ion Gorun, St. O. Iosif
Harie Chendi, nu poartă aceeași grijă scrisului lor, cum o purtau iluștrii lor înaintași.

Ziarisții și literatorii de peste munți sunt datori să renunțe la întorsătura ungaro-nemțească a
frazelor lor, la expresia scoasă direct din procesele verbale al fișpanilor și jandarmilor de pe
vremuri sau din conversația avută în copilărie cu tovarășul de jocuri sau cu care, împreună,
mâncau „butterbrot cu pâine”.

Trăim o epocă în care la București ar trebui interzis să se mai vorbească franțuzește, iar în
Ardeal să se propage cu furie spiritul și limba lui Racine.

Căci eroarea de ieri se perpetuiază din păcate sub forme noi, în
orașele transilvane.

În vreme ce Ungurii și Germanii fac cele mai mari eforturi să-și
apropie prin cultura franceză mentalitatea europeană, tineri scriitori
români îngreunează stilul cu stranii figuri întunecate, transpuse din
maghiarii moderni cari, la rândul lor le-au dibuit în anumiți lite-
ratori germani de după război, inspirați și aceștia din cine știe
ce Rabindranath Tagore sau alt mag brahman.

Talentații noștri din Ardeal și aiurea își închipue că aduc o vibra-
țiune inedită, un fior nou. Se prea poate. Cu prea puține reper-
cuții, însă în spațiu și în timp.

Teamă mi-e că scrisul lor nu va trage brazdă lungă și adâncă;
Românii vor înclina, totdeauna spre artele precise și luminoase.
De altminteri, toată cultura universală nu reține decât ceea ce
poate îmbrățișa formele spiritului mediteranean, spirit rezultat din
îmbinarea marilor tradiții judeice, eline și romane.

Tot ce este în afară de imperiul sufletesc al acestora cade lest zgrunțuros, material inform din
care umanitatea nu poate clădi nimic durabil în eternitate.

Ca în toți anii, au trecut neobservate și anul aceste examenele Academiei de muzică și artă
dramatică. La Paris, aceste examene sunt adevărate evenimente artistice. Conservatorul de
declamație își are rostul său, marea lui importanță.

Toate eforturile regizorilor noștri de a da spectacole din ce în ce mai perfecte, sunt îngreunate
de insuficiența celor mai mulți interpreți, cari se resimt încă de ceea ce au învățat și nu trebuiau
să învețe la Conservatorul de declamație.

Neputând desființa această instituție — care ni se pare cu totul inutilă: în Germania, Italia,

teazul și Henric IV.— le Conservatorului.

Rusia, țări care au dat și dau mereu actori de seamă, nu există Conservatorii de declamație — propunem pentru o eventuală reformă, aceste indicațiuni, de cari bine înțeles nu va ține seamă nimeni.

1) La examenele de admitere comisiunea să fie cât mai severă. Mai ales să nu se primească elevi scurți de talie, cu fizicul ingrat și cu defecte în pronunțarea lui r. Majoritatea elevilor, la examenele actuale „graseiasă” — lucru care poate părea foarte distins unora, dar care nu se potrivește cu spiritul limbei noastre.

2) Bucățile ce se vor studia, să fie cu totul nouă pentru elevi. Să nu se facă nici una din scenele învățate până azi. Domnul profesor respectiv să nu fie același care a pus pe scenă, Teatrul Național sau aiurea, bucata interpretată.

3) Să se renunțe la repertoriul declamator al autorilor moderni străini de la *Dumas-Fils*, *Sudermann*, *Bracco*, la *Bernstein*, *Bataille* sau *Kistemackers*. — Acești autori recurg la mijloace exterioare și violente, în căutarea succesului. — Arta lor e făcută pentru a zgudui nervii și uzează de efecte facile, din bagajul vechi melodrame.

Teatrul Național s'a desbărat încetul cu încetul de proza lor. Același lucru se petrece și la teatrele particulare, iar publicul cel nou de teatru, primește din ce în ce mai mult arta ade-

vărată sufletească și intelectuală a unui *Strindberg*, *Tolstoi*, *Ibsen*, *Gorki*, ca să nu mai vorbim de eternii *Sofocle*, *Shakespeare* și *Molière* și al clasicii noștri.

Din repertoriul acestora, ar fi de dorit să se învețe cât mai mult, de acum în colo.

Elevii ca și artiștii formați n'au nevoie să-și arate numai „temperamentul” în izbucniri pătimașe, cari fac să li se umfle vinele gâtului, să li se injecteze ochii și să nu se mai înțeleagă ce spun. Trebuie dată mai multă atențiune felului de a detalia o

frază, nobleței sau naturalei unei atitudini, atmosferei creată de anumite pauze și tot ce poate inventa un joc armonizat. Cu atât mai mult efect ar face momentele dramatice, când corpul și glasul trebuie să se înalțe. Dând mai multă importanță studiului decât instinctului, vom putea reuși să jucăm în chip desăvârșit în viitor, piese de *Ibsen*, *Maeterlink*, sau alți creatori de geniu, a căror artă gravă și profundă este cea adevărată. Să se prefere, la întocmirea repertoriului, autori români. Mult mai ușor poate înțelege și interpreta artistul român pe autorul român.

li stă mult mai bine să fie boier al nostru decât duce francez sau miliardar american. Se ascultă cu mai multă plăcere o scenă din „*Năpasta*” ori „*Manasse*”, în locul eternei „*Visite*” a lui *Dumas-Fils* sau a „*Necinstiților*” lui *Bracco*. Cu atât mai mult cu cât poate acele piese străine nu vor mai fi jucate vreodată la noi; deci munca profesorului și a elevului vor fi zadarnice.

VICTOR EFTIMIU

Repede! Pomada CADUM

Dacă suferiți de eczemă, pecingină, acnee; dacă aveți coșuri, sgârieturi, dacă ați fost mușcați de insecte și vă este teamă de o infecție, nu pierdeți timpul! Aplicați repede Pomada Cadum! Chiar a doua zi veți constata o mare ameliorare. Pentru a ușura, pentru a vindeca, nimic nu este mai bun decât Pomada Cadum. Ea costă atât de puțin. E bine s'o aveți întotdeauna la îndemână.

CEREȚI NUMAI VERITABILA POMADĂ CADUM!

A APĂRUT MAGAZINUL

Pe luna Iunie. — 160 pagini 25 lei.

R. I. No. 544
Pag. 5

*Curat ca o floare—
e și tenul d-voastră?*

ȘI NU UITAȚI:
Pentru protecția și
întreținerea tenului
în timpul zilei:
Elida Ideal Creme

Pentru curățirea și
alimentarea pielii
în timpul nopții:
Elida Cold Cream
cu Citron

E extrem de important să evitați orice ar putea periclita frumusețea tenului d-voastră delicat. În primul rând însă evitați un săpun de proastă calitate... Baza elementară a oricărei îngrijiri a tenului trebuie să fie un săpun de calitate: Elida Lilas Grand Luxe. Spuma sa fină desprinde din porii epidermicii orice murdărie ce ar periclita tenul; îngrijește pielea, conservându-i finețea și frăgezimea.

ELIDA
Lilas Grand Luxe

untdelemnul
SPHINX

ACEASTĂ
MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTĂ

APROAPE DE PĂMÂNT

MUNCA LA CÂMP.-PLOAIE ȘI NEVĂZ, SOARELE DĂ VIAȚĂ.-DE ZIUA ÎNĂLȚĂRII

ACUMA, când la oraș vacanța liberatoare devine o realitate pentru cei mai mulți, la țară munca pe ogoare este în toiul ei. Sub soarele care și-a pus în raze plumb topit, femeii, bărbații și copiii se înfrățesc cu glia și-și pun puterile și toată nădejdea lor de viață în dărzenia cu care piaptănă pământul negru cu lovituri adânci de sapă.

Încă dinaintea Paștilor au început oamenii să are și să semene. În ajunul zilei în care au înjugat vitele la plug pentru întâia oară în anul acesta, în fiecare casă s'a aflat pe masă plosca de țuică și clondirul de vin. A băut omul cu femeia lui, cu socrii dacă îi mai avea, a ars gâtul țăncilor cu o scursoare, două din canele înflorate, s'au veselit cu toți și și-au urât, uitând de toate certurile vechi, ori de necazurile de tot soiul...

— Să ne fie anul bun...
— Bucate alese!...
— Și ploaie să dea Dumnezeu la vreme...
— Să ne trăiască vitele...

Au arat și au semănat. Au nădușit și au răgușit luptând cu dobitoacele...

— Cea Aurică!...
— Ho!... Hooo!... Măgurean, n'auzi, fir-ai al răului...
Vacilor puse la jug le-a secat laptele. Femeile cu țănci mai grei i-a înțărcat înainte de vreme și s'au pus să plivească grâul.

În ziua în care plugul a sfârșit de scărmanat ogorul, l-au împodobit cu ramuri verzi de salcie între coarne și l-au dus acasă într'un chiot:

— Haida mă!... Cea măgurean!...
C'o să avem *bîșag* (belșug) ăst-an
Porumb galbăn rupt din soare
Să-l culegi în nouă care...
Grăușor de nouă caturi
Să dea făină de aluaturi
Să-l plătească scump boerii
Cum plătește gustu' berii
Și cosițele muierii...
Haida mă!...

În Aprilie însă a început a ploua cu furie și fără măsură, un adevărat potop s'a abătut și a înfundat sămânța, i-a răscolit așezarea, a bătut-o, a înecat-o și, în cele din urmă, a făcut-o să putrezească. Pământul s'a umflat de

1. În poartă.

2. Femei și copii duc mâncare oamenilor, la câmp.

3. O clipă de odihnă.

apă și s'a subțiat plesnind în bășici cleioase sub tălpile bătute cu necaz de pașii rari ai oamenilor amăriți:

— Țată Mario, ia fă de ploaie, că nu se mai poate să ne fie așa mereu...

— Făcui *muică*, făcui..., da' vezi, nu iese soarele până nu se'ntoarce fumu' peste vârful plopului din dreptu' bisericii, dela scăpătat...

— Da'..., făcuși?...

— Ei, se poate!... Fu și Leana Țărcovnicului... Și de trei ori am început... „Mișcă Doamne lacu'..., lacu' pe dracu'... dracu' la nor... suflă de nouă ori"... Pusei nouă bureți la apă... Acușica răbdare... Trece și vremea asta, nu vă pierdeți *coraju'*...

— O trece, da' vorba e — când?...

A mai plouat o zi, două și a încetat. În trei zile soarele de Mai a durat o coajă tare și neagră îngăduind oamenilor să are iar și să pue sămânță nouă.

De-atunci pânțele pământului a rodit și acuma bărbați, femei și copii sînt la prășit. Muncesc laolaltă și, dacă cei mici rămân mai la urmă, femeile merg în rând cu oamenii. Cu picioarele goale, înțepenite bine în lutul gloduros, aplecați din zori și până în amurgul zilei, mănuesc sapa tăind felii groase și negre pe care le stropesc cu sudoarea trupului lor. De pe frunțile oamenilor se lasă jos o apă deasă și oacheșe, sărată în colțul buzelor. Pe pulpele desgolite și vârtoase ale femeilor, dăre lungi de nădușeală croiesc părții lucioase pe jegul așezat de țărână în straturi. Când oboresc se sprijină câteva clipe în coada fierbinte a uneltei sau se așează pe brazdă și plimbă

2

3

degetele — în neștire — prin mărgelele de lut. Dacă află o rămă, o saltă în palmă ca pe o frunză, apoi o lasă jos fără silă. Și dacă se întâmplă să se culce unul, tot pe pământ se culcă. Și dacă mănâncă nu se sfiesc să întindă bucatele în țărână...

È o înfrățire a omului cu glia care merge până la identificare: pământul e viață și viața scoasă din pământ, în pământ se întoarce. Sunt — aproape — cuvintele Eclesiastului. Dar aici, pe șoldurile mănoase ale Olteniei, în lumina de foc a soarelui care încinge și aurește deopotrivă bobul de grâu și omul care l-a sădit, ele își pierd tot tragismul lor, se desfac de umbra rece a implacabilei și desnădăjduitoare fatalități, ca să lucească, sub cerul limpede, ca un strop vesel de rouă. Viața și moartea, pământul și oamenii, vitele și bucatele, munca și hrana, — nu se împletesc toate din voia Atotputernicului?... Moare un om... Așa e lăsat dela Dumnezeu, ce poți să faci?... Dacă a fost bolnav și nu putea munci, vai de steulița lui... Și ai lui să-l fie așa... doar pe mâncare... Dacă a fost bătrân, o ușurare pentru el și pentru toți... Mai rău e de se prăpădește un copil... E nevinovat săracu' și parcă o flacăra te mușcă de

inimă... și nădejdea pentru mâine în el s'a pus... Cheltuială a fost cu naștere, cu botez, cu retez... Rău e să moară copilul... Copilul și vita, ferească Dumnezeu!...

Deocamdată se zoresc pe întrecute. Trupurile uscate și tari ca piatra zvâcnesc cu fiecare izbitură a sapei, asvârlită cu un „a-han!” smuls din rărunchi, ca să taie adânc pământul, să răstoarne o felie cât mai groasă, și mai mare și mai netedă. Rar, o femeie începe un cântec care moare nesfârșit:

Foaie verde bob năut,
Doamne, ce ți-oi fi făcut
De n'am parte de iubit...

De sus, de pe culmile verzi ale Butanului, un glas de copil, subțire ca o ață, se aude alăuind: Alăăăuuu-ăăă-uuu-ăăă-uuu!... Strigătul aduce foarte mult, dacă nu e, pur și simplu identic, cu chiotul caracteristic al ciobanilor tirolezi, acel Tyroler jodler...

E zor: muncă tăcută, muțată de apele trupului pus la încercare grea. Caută fiecare să termine prășitul până în ziua de înălțare.

În ajunul de sărbătoare, femeile fac, pentru pomană, o colivă frumoasă pe care presară zacăr și bombonele. Pe lumânările, groase după cum îi dă mâna omului, se face o cruce și în clipa în care o crestează cu cuțitul, acela care face semnul sfânt, spune din toată inima, cu tot of-ul credinței lui: „De sufletul lui Ion să fie!” Ori al lui Petre, sau cum altfel ar fi numele celui ce se pomenește. Casa se gătește cum n'a mai fost din Paști. Și oamenii își pun straiile de zile mari.

De dimineață, femeile și copiii, cu coliva și cu lumânările trec spre biserică, unde se pomenește morții din război: eroii. După slujbă, în curtea bisericii, pe mese lungi de lemn, se împart pomenile între oameni și *beutura* curge gălă. Înstăriții așează pe o tavă o strachină înflorată în care coliva pudrată de zahăr zâmbește în toate culorile bomboanelor, o cană cu vin și lumânarea pe care au creștat semnul crucii și trec la vecini, la fini, ori la nași:

— Hristos s'a înălțat!..
— Adevărat s'a înălțat..
— Primiți, vă rugăm, ca să fie de sufletul lui Ilie..
— Bogdaproste.

Nu: mulțumim, nici: Să-ți dea Dumnezeu sănătate, ori altfel... Ca pomana să fie primită, acela care o primește trebuie să zică: bogdaproste. Chiar și boier de ar fi!... Așa a rămas dela bătrâni, de mult de tot, de pe vremea când popa citea slujba „rusește” — Așa mi-a explicat Moș Nicolae Surdu', care se pricepe la multe și are răspunsuri pentru toate.

După ce oamenii și-au făcut datoria către morți, se așează la masă bună, așa cum se cuvine între vii la orice sărbătoare.

Bisericuța umbrită de ramurile verzi ale salcâmlor, rămâne tăcută, adormită parcă în susurul domol și tainic al fântânei.

Se bea bine și se mănâncă.

Tineretul se lasă de pe dealuri, urcă din vâlcele și, ieșind pe drumul mare, se îndreaptă către horă.

Mai târziu, între amiază și scăpătat, se arată și oamenii însurați, cu femeile, cu copiii. Uneori în calea către locul de joc și voe bună, câte o femeie, cu fetița ori băiatul mic de mână, se abate pe la cimitir. Aprinde o lumânare și jelește o clipă un mort drag. Se grăbește, căci omu' ei ar putea să strice un sfert de țuică până vine ea. Copilul scutură un cireș și culege de jos măgelele roze și mustoase, mai mari și mai dulci decât oriunde în tot satul. Femeia rupe și ea o floare și și-o pune la ureche, o floare roșie, o cârciumăreasă fragedă ca o gură sărutată...

— Haide Nicușor...

La plecare mai aruncă o privire crucii aplecate...

— Tot lângă mama să mă așeze — Și să-mi pue și mie un cireș...

Gustă și ea un bob din mâna copilului.

— Mmm!.. gustoase sînt...

Până a ieși din cimitir o primește svonul brăulețului scârțâit de țigani la horă. se aprind ochii și grăbește pasul:

— Hai iute... Ne așteaptă tata...

LORY PANAITESCU-ZĂTRENI

Palatul Comunal al sect. I galben, construit sub primariatul d-lui Ing. I. Săbăreanu. → Intrarea la teatru.

EAU DE COLOGNE - POUDRE PARFUM

REȚINEȚI
NUMELE:

Nutzi Iupceanu!

E ARTISTA DE CINEMA PE CARE O
LANSEAZĂ „REALITATEA ILUSTRATĂ“

DUPĂ o alegere migăloasă și un concurs sever, revista noastră a clasificat întâia, din numeroase candidate, care-și disputau titlul de cea mai fotogenică, pe d-ra Nutzi Iupceanu.

Încă dela sfârșitul anului trecut, d. Henry Doru, producător de filme franceze, ne-a împărtășit intenția sa de a turna un film, în care să aibă rol și o artistă din România. El ne-a rugat să desemnăm noi pe cea mai talentată și cea mai aptă tânără din țară, pentru cinematograf. S'au prezentat, la concursul pe care l-am lansat, câteva sute de candidate, din care un juriu foarte riguros a ales — pe baza fotografiilor prezentate — vreo patruzeci. Acestea au venit, pe rând, în fața aceluiași juriu și după o nouă selecționare zece au înfruntat ecranul. D-ra Nutzi Iupceanu, o tânără brunetă, în vârstă de 23 de ani, înaltă, cu ochi mari pătrunzători, cu trăsături bine caracterizate, a impresionat încă dela început juriul. Pe ecran, dânsa a arătat calități de fotogenie remarcabile. Expresivitatea ei e puțin obicinuită și a desemnat-o imediat ca elementul căutat.

Pe lângă aceste calități de fotogenie, aleasa noastră are un glas plăcut, mișcarea firească și elegantă, a studiat conservatorul de artă dramatică și vorbește bine limba franceză.

D-ra Iupceanu, aleasa „Realității Ilustrate“, va pleca, încă în luna aceasta, la Paris, ca să joace primul ei rol în film și suntem încredințați că revista noastră se va mândri de a fi descoperit și de a fi determinat cariera unei mari vedete.

„MIARKA, FATA URSULUI“, FILMUL ÎN CARE VA JUCA
D-RA IUPCEANU

Până la sosirea interpretei aleasă de noi, din filmul în care va juca d-ra Iupceanu va fi gata o parte din exterior. Într'adevăr, Henry Doru a și început realizarea filmului, celebra operă a lui Jean Richepin: „Miarka, fata ursului“.

Acest roman a mai văzut lumina ecranului acum 18 ani — când filmul era mut — având ca interpretă principală pe talentata artistă Rejeanne.

Filmul va fi pus în scenă de către Jean Choux, iar partitura muzicală e compusă de Honegger. În afară de concursul pe care l-a făcut revista noastră, spre a alege pe una din interpretele filmului și despre care vorbim în altă parte a revistei, s'au instituit tot felul de probe și competițiuni pentru alegerea vedetei care să interpreteze rolul atât de particular al eroinei, Miarka.

Henry Doru are ideile lui... Toată lumea știe asta și se știe deasemenea că i le scoți greu din cap. — Pentru rolul ăsta vreau o țigancă adevărată — spuse dânsul.

Nu vom îndrăzni să spunem că Jean Choux... și-a smuls părul din cap... (toată lumea știe că firele de păr îi sunt numărate), dar putem să afirmăm că privia cu ochi răi această pretenție categorică a producătorului său. Se resemnă totuși.

Conform dorințelor lui Henry Doru, amândoi pleacă cu automobilul în acea parte a periferiei pariziene, unde își așează mai bucuroși corturile nomazii oacheși.

Doru cerceta cu înfrigurare toate chipurile, diseca siluetele.

Deodată:

— Iată! Am găsit ce ne trebuie! — exclamă el, la vederea unei femei tinere, minunate, îmbrăcată în costumul tradițional, pestriț, al țigăncilor.

— Doamne... la nevoie! — răspunse printre dinți Jean Choux.

48 de atitudini ale vedetei pe care o
lansează „Realitatea Ilustrată“.

(Fotografii Polyfoto)

Henry Doru petrecea multă vreme cu frumoasa țigancă, care — un amănunt în favoarea ei — vorbea foarte curent limba franceză. Ii dăte întâlnire pentru a doua zi la studio, unde voia s'o supună unei probe de fotogenie.

Țiganka fu exactă la întâlnire. Se aprind reflectoarele, se face filmul, se face o încercare de fotogenie...

Henry Doru era triumfător.

— Vezi — spuse dânsul victorios, lui Jean Choux — ideea mea a fost foarte bună!

Excelentul cineast își întoarse privirea.

— Ști să dansezi? — întrebă producătorul pe viitoarea sa vedetă.

— Să dansez și să cânt — răspunse aceasta... și făcu pe loc dovada, spre cea mai vie satisfacție a lui Henry Doru.

Când încercările i se părură concludente, el spuse:

— Vrei să spui cum te cheamă? — întrebă Doru.

Atunci, calmă, tânără țigancă răspunse:

— Rama - Tahl...

Doru, înmărmurit, se întoarse spre Jean Choux.

Acesta, discret — cât se poate de discret, — se furișase până la ușa studioului.

Atunci Doru înțelese.

Jean Choux aranjase — fără să încerce bugetul — o scenă suplimentară... și pentru câțiva franci hotărise pe o adevărată țigancă să-și împrumute sdrențele viitoarei interprete. Henry Doru a jurat să nu se mai lase păcălit...

D-ra Nutzi Iupceanu (în prim plan) alături de sora d-sale, d-ra Suzy Iupceanu, în timpul probei de film.

Un recent portret al d-rei Nutzi Iupceanu.

(Studio Julietta)

COPII DE AZI, COPII DE MAINE

A U început examenele care înseamnă pentru mulți elevi un început de destin, dacă nu chiar — ca în anii trecuți — un sfârșit de destin. Câțiva dintre ei își vor curma zilele, alți câțiva își vor lua lumea în cap. Cea mai mare parte din ei, biruind programele prea încărcate și chiar tirania antididactică a numeroși pedagogi, vor merge mai departe, trenuri vii pe șinele mai dinainte trase, ale unui conformism didactic impecabil.

În nenumărate rânduri am cerut ca examenele să nu mai însemne o așa zisă verificare a cunoștințelor și bunăvoinței elevilor — de oarece elevii urmează cursurile tocmai în scopul îmbogățirii cunoștințelor și exercitării intelectului — ci o revizuire a talentului profesorilor. Când optzeci sau șizeci la sută din copiii unei clase nu parvin să memoreze regula de trei simplă, sau douăzeci de verbe neregulate, avem dovadă sigură a incapacității profesorului respectiv. Ce rost are, în asemenea împrejurări hecatombe de corijenți sau repetenți?... Intrucât elevii astfel pedepsiți vor contribui la perfecționarea unui profesor, căruia Dumnezeu nu i-a dat nici talentul, nici tragerea de inimă, nici mila pentru copiii altora?...

Sunt oare făcute vacanțele ca elevii anemiați în timpul anului, de o viață claustrată, să completeze cunoștințele care le-au fost refuzate de un ins absent dela datoria și dela menirea didactică, deși prezent la salariu?

Salvarea copilului din asemenea mizerii ar fi imposibilă, dacă însăși societatea, prin forțele vii care o mână spre progres, n'ar călca în picioare acele tristeobiceiuri profesionale, cari contribuie la asemenea didactică tocmai a băeților celor mai inteligenți, mai independenți, a fetelor celor mai gingașe și mai simțitoare. Încă mai există prin orașele de provincie, dacă nu chiar la periferia marilor orașe părinți care-și alungă fetele, sau le umilesc de moarte, numai pentru că au găsit în buzunarul șorțului lor o nevinovată scrisorică de simpatie; școala alungă astfel de „stricate“, ca pe niște criminale. Un tată care-și prinde băiatul de liceu cu o țigare, e în stare să-l lase trei zile nemâncat și să-l desmoștenescă. Socotind că ajută la educația odraslelor, sunt părinți cari nu îngăduie copiilor să rostească un cuvânt de față cu musafirii, sau la masă — iar bună-creșterea tânărului însurat se măsoară după o cuviință ciudată: Că nu fumează nici odată în fața socrilor și părinților!

Nu voim să spunem că atmosfera familiară nu ar fi mediul cel mai prielnic pentru a crește normal nouile generații; nici nu putem afirma că severitățile școlii nu contribuie la stăpânirea a multe apucături rele. Dar din nefericire copiii nu pot fi educați numai cu ajutorul biciului și al abstenențelor — și s'a văzut că tocmai acolo unde severitatea a fost mai mare, mai intransigentă, rezultatele au fost mai catastrofale.

Spre deosebire de unii părinți și de unii profesori, societatea e mult mai înțelegătoare — iar nouile generații (uneori împotriva multor educatori de profesie) au fost scoase de sub tutelă și supuse unei discipline mult mai firești, mult mai agreabile și care începe cu admirabila adeziune a tuturor copiilor. Pe nesimțite în țările cele mai de seamă ale continentului nostru, fetița și băiatul au fost smulși autorității tiranice și nepricepute și supuși autorității largi a Statului, care are nevoie de oameni întregi, liberi, conștienți și sănătoși, în toate organele lor. Dela cinci ani, în Franța, în Germania, în Anglia, în Rusia, în Italia, copiii sunt adunați în cercuri sportive și culturale, unde-și petrec

La școală, în ultima oră de clasă.

cea mai mare parte a timpului și unde-și primesc o educație atât de plăcută, încât cu părere de rău se întorc seara sub autoritatea părintească și așteaptă cu nerăbdare ceasul de dimineață spre a se întâlni iar cu profesorii și camarada din ajun.

Spiritul colectiv — atât de puțin cultivat până mai ieri — a devenit predominant iar elevii maturi nu mai sunt mirați — ca în veacul trecut — de acel bolnăvicios individualism, care dacă ascuțea simțurile, deschidea ușor toate porțile viciului și pesimismului solitar.

Asociațiile tinerelor fete și tinerilor băieți, asociațiile mixte, împânzesc azi toate țările — și această formă de cultură s'a ivit și în țara noastră, sub înfățișarea sportivă a cercetășiei, a strejăriei, care a ozonat, numai în câțiva ani, tot sângele și a îmbujorat toții obrajii copiilor României.

Dela această sănătate trupească și sufletească așteptăm renovarea moravurilor străvechi, care au preschimbât de-atâtea ori pe părinți în dușmanii copiilor lor, pe profesori în călăii propriilor lor elevi. Nu va mai trece multă vreme și vom pierde cu desăvârșire prejudecata examenului tipicăresc, cu alaiul de suferințe umilitoare, pentru elevi, pentru părinți, pentru profesori. Sinuciderile copiilor — o monstruozitate care încă pătează sistemul nostru educativ — vor pieri, le vom uita și nu vom crede că au fost vreodată cu putință. Profesorii vor fi aleși cu mai multă pricepere, supuși unor examene și verificări periodice iar elevii vor fi îndrumați cu mai multă tehnică, după însușiri naturale spre diferitele ramuri ale învățământului. Părinții vor renunța, cu sau fără voia lor, la ultimele vestigii străvechi ale tiraniei și copiii redați iar celor mai bune instincte își vor iubi părinții, își vor respecta educatorii și vor duce cu bucurie mai departe acest miracol care e viața noastră pe pământ.

F. A.

Un grup de elevi, într-o excursie cu vaporul.

O elevă silitoare își pregătește examenele.

ENGLEZII sunt jucători înnașcuți. Probabil intrucă în politică, afaceri și viața particulară sunt foarte cumpătați, în sport și în tot ce stă în legătură cu el, devin deodreptul nebuni.

Se știe că poker-ul, whist-ul și bridge-ul sunt originare din Anglia. Nu există colț pe suprafața pământului unde să se joace mai mult. Mulțimi nenumărate de oameni, cari n'au luat în viața lor parte la un match de football, se duc în fiecare Sâmbătă să vadă câțiva profesioniști, în acest joc. Milioane de Englezi, cari aproape că nu sunt în stare să deosebească un cal de altul, nu șovăesc să pondeze, zilnic, un șiling la curse. În nici o altă țară din lume nu iese o ediție specială a ziarelor de seară, cu rezultatul curselor dela 2.30. Când echipa M. C. C. face un match de probă în Australia, dela lord până la vagabond și dela servitor până la stăpân, toată lumea așteaptă cu febrilă nerăbdare rezultatele. Nu știm dacă e adevărat sau nu, dar se spune că pe vremea războiului cu Boerii, au apărut, într-o bună zi, pe străzi, placarde anunțând „Teribila Înfrângere a Angliei”. Citind însă ziarele, londonezii au văzut că înfrângerea nu se produsese în Africa, ci în Australia și nu pe câmpul de luptă, ci într'un match de cricket. În cursul recente crize de Coroană, primul semn indicând rezolvarea ei, a fost apariția afișelor ce anunțau rezultatele matchurilor de probă.

PATIMA JOCULUI IN MAREA BRITANIE

Englezii au spiritul jocului adânc înrădăcinat și fiecare cartier londonez posedă cel puțin o sală de jocuri mecanice. În jurul lui Piccadilly Circus se află vreo jumătate de duzină. De dimineață și până târziu în noapte, persoane de toate vârstele, intră și presează, răsucesc, întorc manipulând în diferite feluri, tot soiul de mașini, făcătoare de minuni, cu un entuziasm nesecat. Deoarece ti-

nerii sub 16 ani nu sunt admiși în aceste localuri, este limpede că aparatele sunt destinate unor copii mai mari, de toate vârstele, cari au refuzat să se maturizeze.

Locul de origine al acestor săli de jocuri mecanice, nu este atât Londra cât stațiunile balneare, unde terenuri întinse sunt rezervate acestor inofensive distracții. Adesea se întâmplă ca o familie, care pornește Duminică într-o excursie să intre într-o asemenea sală locală, de curiozitate și să rămână acolo toată ziua. Abia când vine ora plecării se îndură să plece, pentru a lua drumul gării, după ce au petrecut „o zi plăcută la mare”, fără s'o fi văzut măcar. Miza este de unul sau cel mult doi penny, iar câștigurile constă în câteva țigarete, sau un pumn de bomboane. Dacă sunteți excepțional de norocos, vă puteți alege cu un ceas, construit în așa fel, încât funcționează cel mult două zile. Dar obiectul jocului nu poate fi dobândit decât cu îndemânare și răbdare. Afacerea trebuie

să fie foarte bănoasă, pentru că aceste săli s'au instalat în cele mai selecte cartiere ale Londrei și ocupă foarte mult spațiu. Fiecare aparat se găsește în mai multe exemplare, pentru ca marea clientelă să nu fie nevoită să aștepte.

Nu știu cine concepe aceste jocuri, dar sigur e că trebuie să aibă o imaginație prodigioasă.

Expoziția cuprinde tot soiul de mașini, al căror sistem de bază este însă întotdeauna același. Problema constă în a dirija mingi, automobile, vapoare, aeroplane, sau alte obiecte, printr-o varietate de obstacole și depresiuni, către o anumită țintă. Cel mai nou joc, care face senzația expoziției se numește „Queen Mary”. Pentru un penny poți pilota vasul, care constituie mândria flotei britanice, dela Southampton, printr'un labirint de bancuri, ghețari și stânci, până la New-York. Partide de golf, tenis, football și croquet pot fi jucate în mod automat. Curse de automobile, cu cele mai noi mașini și dificultăți de neînvinș, oferă într-o formă concentrată emoțiile unei alergări nebune, aceloră cari probabil că se duc la serviciu pe jos, în loc să ia automobilul, tocmai spre a economisi câțiva gologani, pe cari-i vor cheltui apoi pe aceste jocuri. Tot aci se dă frâu liber instinctelor războinice. Poți comanda bătălii marine, semănând moartea în rândurile inamicului. O altă mașină oferă viziuni din lumea milionarilor și a prinților. Poți să dansezi într-o sală de marmură, sau să te plimbi prin hall-ul unui hotel luxos, pentru suma de două pence. Cu o taxă egală, dirijezi operațiunile bursei londoneze, ba faci chiar o cursă cu aeroplanul, pe deasupra Europei. Sunt apoi distracții de un romantism sălbatic, ce dau vizitatorului ocazia de a face pe cow-boy-ul, cu rezultatul că, sau cade de pe cal, sau străbate nesfârșite câmpii — și toate acestea se reflectează prin mașini automate dirijând mici figurine.

Am încercat să stabilesc câte varietăți de asemenea mașini distractive se găsesc în comerț, dar mi-a fost cu neputință. Există la Londra un cartier plin de fabrici, care se ocupă numai cu producția acestor mașini iar expozițiile lor îți iau ochii, cu licăriri de aur, argint și chrom. Piste strălucitoare și viu colorate apar ca niște căi romantice pe care trăiești momente de tensiune, uitând de grijile zilei și eventual din joc te poți alege cu un pumn de bomboane sau câteva țigarete.

L. RASKAY

Un Fun-Fair, sau salon de joc londonez, deschis pentru toată lumea.

Funcționari și muncitori își petrec orele libere la mașinile distractive, ale unuia dintre numeroasele Fun-Fair-uri londoneze.

Observațiile de mai sus se aplică, în special, unei expoziții de curând deschisă la Dorland Hall, cu pretențiosul titlu de „Expoziția Furnizorilor de Distracții Naționale, a Artiștilor și Breslelor Asociate”. Această expoziție se deosebește de celelalte, prin faptul că refuză politicos dar ferm, accesul marelui public. Admiși nu sunt decât acei cari posedă sau reprezintă vreun local de distracții, cu alte cuvinte, membrilor din breasla amuzamentelor. Publicul nu trebuie să vadă aceste jucării pentru adulți, într'un cadru negu. presc, care le răpește mult din farmec.

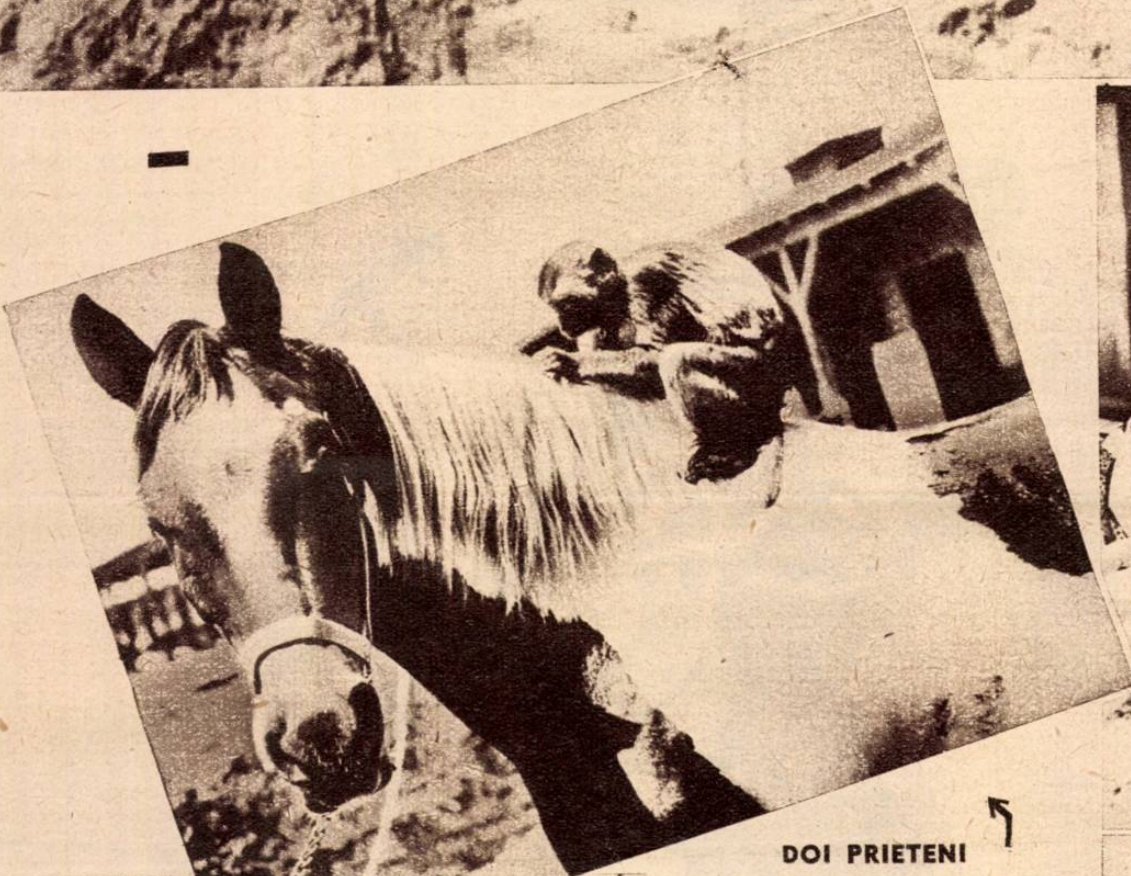
IMAGINI DE PRETUTINDENI

MONUMENT NAȚIONAL AMERICAN SCULPTAT ÎN STÂNCĂ

În statul american Sued Dakota se sculptează în stânci un monument uriaș, care va înfățișa capetele celor trei mari președinți ai Statelor Unite. În fotografia noastră se văd, dela stânga la dreapta, capetele președintelui Washington și Jefferson și lucrările începute pentru capul președintelui Lincoln.

PRIMA MA ÎN DUPĂ 53 DE ZILE

Motive religioase l-au îndemnat pe Jackson Whitlow să stea 53 de zile fără hrană. După acest post, considerându-se tămăduit, a mâncat pentru prima oară o supă întăritoare. Îl vedem în fotografia noastră luând această primă hrană, în prezența soției sale.

DOI PRIETENI

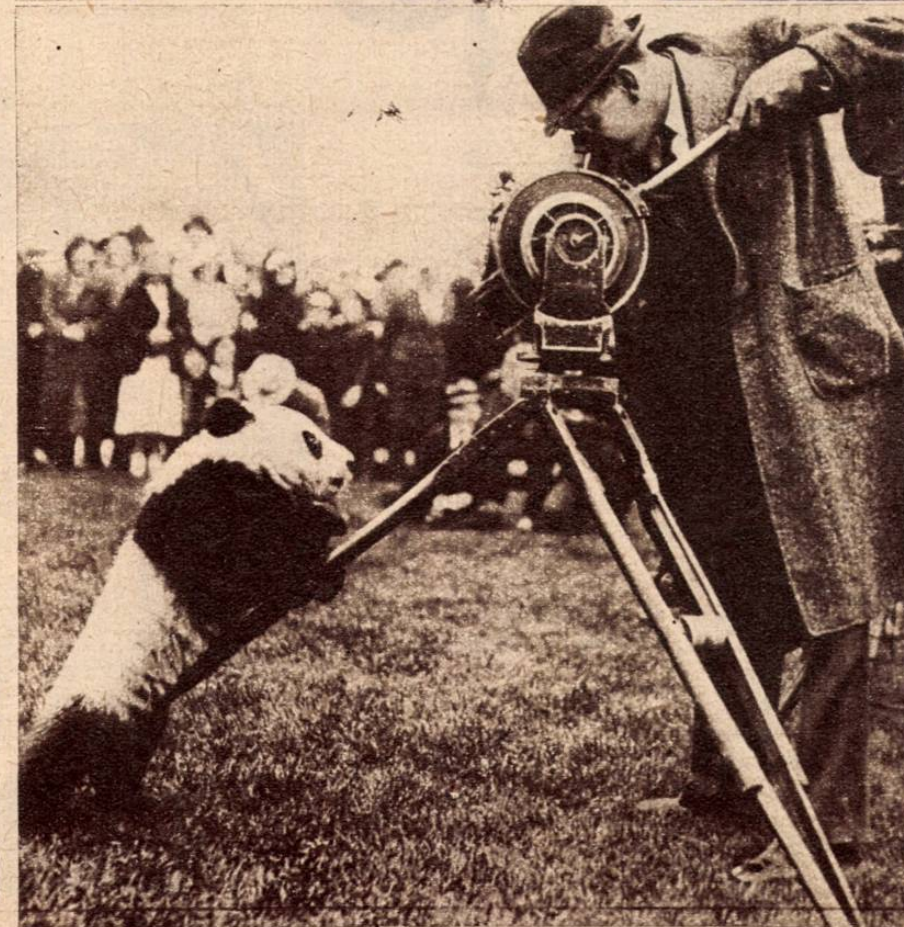
Cu mare atenție analizează maimuța gâtul prietenului ei, calul. Acesta se complăce de minune în situație, deși se pare că rezultatul cercetărilor este mai interesant pentru maimuță decât pentru cal.

FATA ȘI ELEFANTUL FAC ACROBAȚII

Desigur, elefantul are un cap mult mai mare decât al drăgășei fete din fotografia noastră. Totuși este o întrebare, dacă-i vine mai ușor decât ei să stea pe cap. Noi credem că nu.

O VEDETĂ RARĂ

Exploratoarea americană Mrs. William Harkness, a reușit să prindă în sud-vestul Chinei, un exemplar din rara specie de urși „Panda”, pe care l-a adus în perfectă stare de sănătate la grădina zoologică din Chicago. Se pare că ursul „panda” n'are niciun fel de emoție în fața aparatului cinematografic.

ZILELE ȘI NOPTILE UNEI

120 DE OAMENI CLAIE PESTE GRĂMADA IȘI AMESTECA HALUCINAȚIILE

UN REPORTAJ DIN BALOTEȘTI — SATUL NEBUNULUI TĂIETOR DE CAPETE HUSEIM

Săptămânile trecute un turc a tăiat capul unui prieten al său. Cu prilejul acesta am aflat de existența unei colonii de muncă, formată numai din nebuni. Veți fi de acord că o așezare de genul acesta — unde se pot petrece asemenea lucruri — era de natură să ne intereseze.

GOANA DUPĂ NEBUNI

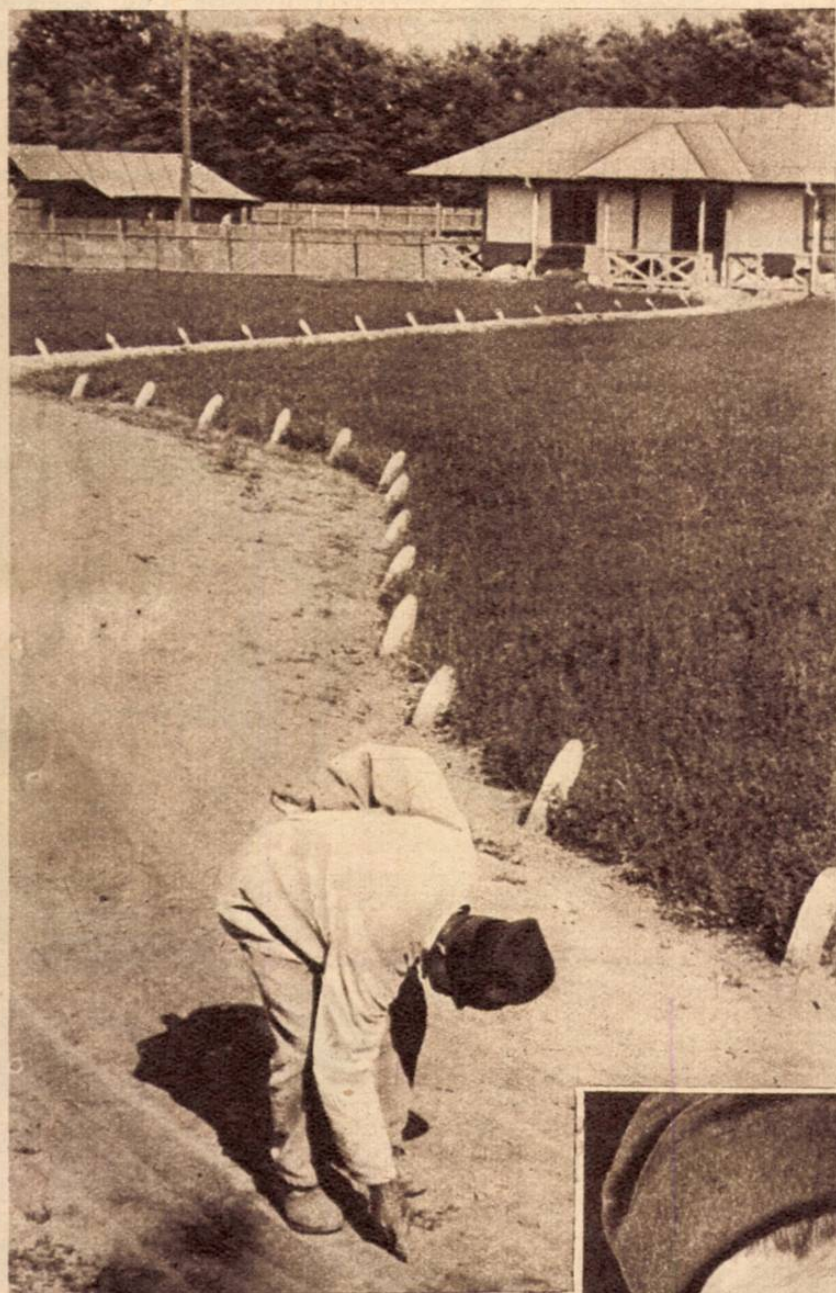
...Când am ajuns la Balotești, nu am zărit decât curtea imensă și goală a clădirii coloniei. Departe, un individ în cămașe se bălăbănea lângă un zid. Într'un târziu, cineva s'a apropiat de poarta

tru o chestie la urma urmelor simplă? Am înțeles îndată *dece*, când o ȋigancă spoitoare, care asistase la convorbirea de mai sus, ne-a șoptit confidențial:

— Conașilor, nebunii sunt colo pe islaz, dincolo de curte!...

Am pornit-o repede într'acolo. Într'o secundă în curtea coloniei a început o foarte precipitată alarmă — ca și cum un teribil înamic s'ar apropia de un fort.

Înamicul — eram noi și îndeosebi aparatul fotografic. Fortul, erau nebunii, care nu trebuiau cu niciun chip, nici fotografiați, nici măcar zăriți... *Dece*? Misterul nu mai era mister, căci apropiindu-ne de locul unde vreo treizeci de „pensionari” munceau, am putut zări halul groaznic în care se găseau.

Unul a găsit ceva pe jos, ceva fără importanță desigur. El însă se oprește vreme îndelungată.

În care băteam și ne-a întrebat ce dorim.

— Să vizităm Colonia!

— Imposibil.

— De ce?

— Dacă vă spun că e imposibil!...

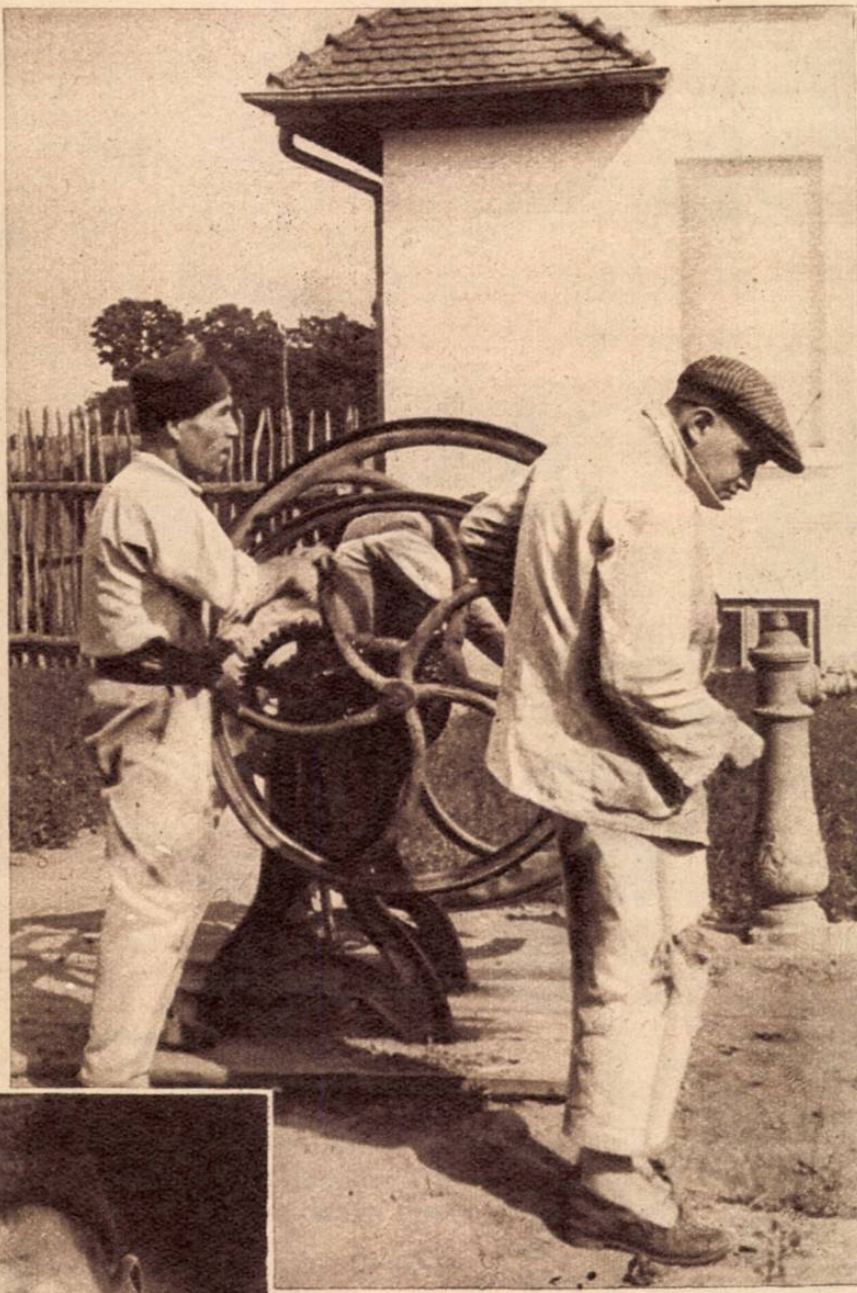
— Bine, dar spune-ne măcar dacă nebunii sunt înăuntru!

— Nu sunt!

— Dar unde sunt?

— Undeva! Și nu se poate să mergeți acolo!

„Nu se poate să mergeți acolo!” — iată o interdicție care nu era de natură să ne scadă curiozitatea. Dece atâtă mister — pen-

În neștire, mecanic, încovoiați, nebunii lucrează la această mașină.

Un tip clasic de nebun din colonia Balotești.

Dar — în timp ce noi ne apropiam de locul interzis, cineva, în curte, încăleca pe o bicicletă și sbura către grupul de nebuni... Eram mai mult decât intrigati, căci nu ne puteam imagina decizia rapidă pe care a luat-o administrația coloniei, pentru a-și... scăpa nebunii de obiectivul fotografic. În câteva secunde eram și uluiți și lămurii: ca prin minune, toți nebunii se exasperaseră!!! Executând instantaneu ordinul administrației, ei se răspândiseră în codrul des la marginea căruia lucrau, și așteptau pitiți după copaci, la zeci de metri, plecarea noastră!

COLONII DE NEBUNI

Ne-am făcut că plecăm: au început să răsară în marginea pădurii...
Ne-am întors: iarăși au dispărut!
Era un „de-a v'ați ascunselea” pasionant...
...Dar matchul trebuia în mod total să ne revină, pentru că e evident că e mai greu să ascunzi în pământ o sumă întreagă de grupuri răspândite pe un câmp — decât să le găsești!!!

OMUL CU COMOARA

— Nu mai pot! oftează un om cu privirea de câine bătut — apărut nu se știe cum în fața noastră. Zău că nu mai pot!
Se uită înapoi, spre grupul de muncă din care a evadat... Apoi începe să cerceteze cu privirea atent minuțios, pământul. Dă iarba la o parte, înaintează, se oprește. Aci, pune un deget în pământ și începe să sfredească.
— Ce faci acolo, șefule? îl interpelăm.
Se vede surprins și ne face semn să tăcem.

Nebunii ridică din cee în ce claia de fân și unii dintre ei sunt siguri că vor ajunge astfel până la cer.

— Comoara mea! ne explică el, în extremă șoaptă.
— ? ! ?
— Comoara mea — nu înțelegi? E aici-șă, dar ei nu mă lasă s'o desgrop!
— Dar despre Huseim — ăla care a tăiat un cap de om aci, la noi, nu știi nimica?
— Ba da! A vrut să-mi desgroape comoara!
— Cum te cheamă?
— N'aveți o țigare?
— Patric! La lucru! se aude un țipăt de după gard și Patric, cu privirea de câine bătut, dispare...

OMUL CARE URCA SPRE CER

Surprinzătoare sclipiri ne este, dat să găsim aci! Ionel Caramba (sau așa ceva) este un tip cu privirea ștearsă și cu fața brăzdată. El își șterge mereu sudoarea cu brațul păros și oftează reluându-și lucrul. Apucă o grămadă de fân și o trece unui confrate de suferință, care la rândul său o trece

altuia până ce ajunge sus, la omul cocoțat pe claia imensă de fân, care se înalță mereu.

— Hoop! Nu mai are mult...

— Cine?

— Ala de sus!

— Cum adică?

— Dacă o crește claia de fân tot așa, ăla de sus ajunge până la cer... Hoop!
... Și mai dă un braț de fân omului de sus, care urcă încet, dar sigur, spre cerul limpede al codrilor.

„CUM ERA SĂ-MI TAIE CAPUL”

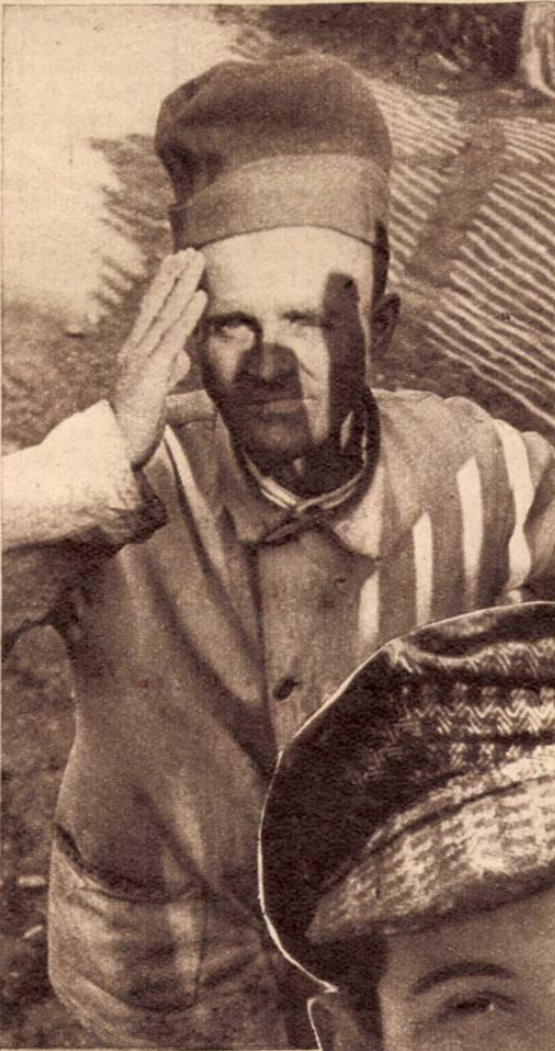
— *Linguraș!* ni se recomandă omul care scoate apa din fântână. *Linguraș, să trăiți, of!* repetă el, ca să fim mai lămurii și oftează (majoritatea nebulilor cu care am vorbit aci suferă de această ciudată maladie: e un oftat care se repetă și care apare în interiorul frazelor în locurile cele mai neașteptate). *Linguraș* a fost prieten cu Huseim tăietorul de capete al Baloteștilor.

— Într-o Duminică, ne povestește el într'un fel de șoaptă plânsă, Huseim m'a chemat în curte, că are să-mi spună ceva. Eu m'am dus. El mi-a arătat o hârtie și zicea că a făcut cerere ca să fie eliberat el și eu, că nu mai trebuie să stăm aici. Pe urmă ne-am plimbat, de după cotețul ăla și a zis să ne odihnim puțin și ne-am așezat jos. El a început să mă mângâie pe cap, pe urmă pe gât — dar eu mă uitam ce tot are și ce i-a venit! Ooof, of! Și pe urmă...

— Ei, și pe urmă?....

— Pe urmă mi-a zis că dacă vreau să stau puțin cu capul pe genunchii lui că are să-mi arate ceva. Eu am stat. Și pe urmă numai ce simt că caută ceva pe jos, dar eu nu știam ce! Și pe urmă, of! am simțit că mă zgârie pe gât și m'am mirat — de ce mă zgârie pe gât!

Am vrut să ridic capul, dar el mă ținea strâns, strâns de tot, și mi-a dat și cu pumnul în

Acesta și-a luat poziția de „drepti”, a închis un ochiu și salută țanțoș pe reporterul nostru.

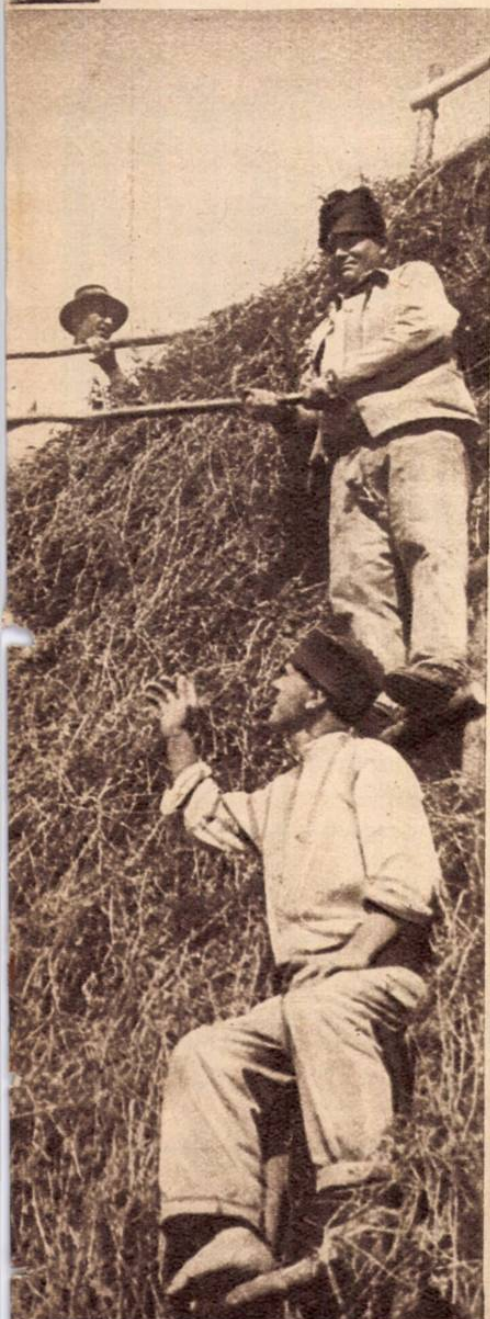
„Bietul copil”! Și el lucrează în colonia de nebuni.

(Fotografii Grosaru)

Un profil despre care nu se poate spune că este deosebit de fotogenic.

Iată-l pe acesta ce sigur pozează aparatului fotografic.

cap! Uite cu ce-am rămas de pe urma lui! conchide Linguraș, arătându-ne gâtul, cu o cicatrice.

— Dar cum ai scăpat?

— Am scăpat! Dar alăaltul n'a scăpat, că Huseim și-a luat un topor! Hă! Hă!

DORMITORUL NEBUNILOR

După cina lor de fasole și pâine cenușie, îmbucată în grabă sub îndemnul țipăt al supraveghetorului, nebunii foiesc aiuriți prin întunericul dormitorului, diluat numai câteodată de o nefericită lampă de gaz. Se lovesc unii de alții, năuci, și se întind pe rogojini, claie peste grămadă, oftând sau tăcând cu aceeași învierșunare. Fiecare are buba lui, de care a fost silit să uite în cursul zilei de muncă în galop, fără răgaz, fără o secundă de respirație, sub privirile necruțătoare ale supraveghetorilor. Fiecare se întoarce noaptea cu gemete și voluptate la această bubă a lui pe care și-o regăsește și și-o alintă. Dar niciunul nu aude și nu știe nimic de vecinul său, care geme sau tace în felul lui și pentru motivele lui. Nici un fel de comunicare între unul și altul. Zilele de muncă petrecute cot la cot, teroarea îndurată în fiecare clipă, pumnii înghițiți în comun, nu-i unesc cu nimica. Ei continuă să rămână într-o totală izolare, neștiutori unul de altul, neinteresați nici măcar de numele vecinului. În umbra care se îndesește și înaintează, cea mai ciudată noapte în comun începe în dormitorul coloniei de muncă dela Balotești.

OMUL CU ACUL

„Intr'un colț al dormitorului, sub lumina leșinată a gazului, se năi schimonosesc câteva mutre speriate de cine știe ce fantomă. Dintre ele una se ridică deșirată, proiectându-și umbra răntă pe zid și tavan, pășind încet, cu un aer de conspirație. S'a aplecat peste spatele încovoiat al unui individ chel, toropit de un somn profund. Deodată un țipăt, o șuerătură, un fel de alarmă seacă la care nimeni nu răspunde.

— Iar i-a „venit” bijutierului! mormăie unul.

„Bijutierul” este un tip care în rarele clipe libere ale zilei, construiește cercei din „lemn uscat”. În fiecare zi își umple buzunarele cu câteva zeci de cercei foarte ciudați, pe care noaptea vrea să-i agațe, pe furiș, de urechile „Colegilor”... Dar, odată ajuns aproape de țintă, se ivește marea dificultate: urechile lor n'au găuri speciale! Și atunci, el rezolvă foarte simplu: își ia acul și înțeapă! O victimă pe noapte... Epilogul nu e niciodată grav. Victima, de cele mai multe ori indiferentă, se întoarce pe cealaltă parte mormăind o injurătură. „Bijutierul” speriat, se retrage și adoarme.

„CONFEDERAȚIA MUNCII DIN BALOTEȘTI”.

De lângă el s'a ridicat o figură stranie. O barbă încălțită ce acoperă toată fața și i se urcă până și pe frunte... Privită însă mai deaproape, misterul se lămurește: e o barbă din ierburi uscate, lipite de față. Cazul omului acesta e tot foarte simplu. La vârsta de 36 de ani barba a încetat de a mai crește.

Exact în acea epocă, omul nostru a încercat dorința aprinsă de a-și lăsa barbă și... a început să aștepte... Luni întregi treceau și nici un fir de barbă nu se ivea! Atunci, omul, disperat, a început să-și lipească tot ce găsea și tot ce se putea lipi pe față, ca să-și ascundă teribila pedeapsă a naturii... Iată-l cum bolborosește:

„Eu, președintele confederației muncii din Balotești, am decis, muncitori din Balotești... Voi... Azi...”
In fiecare noapte, „președintele” lansează o proclamație incendiară deasupra capetelor înfundate în somn. Aplauzele și desaprobarile vin sub forma unui simfonic amestec de sforăituri, de oftături, și de nesfârșite gemete.

GEO PAVEL

FOTOGRAFII

perfecte, obțineți cu
FILMELE și PLACILE
SUPERIOARE

Perutz

R. I. No. 544
Pag. 14

La vânătorii de capete din Borneo

Baronul Victor de Plessen, exploratorul cu renume mondial, povestește despre aventurile sale la sălbăteci Dajakani.

Piestany. — începutul lui Aprilie.

Acum aproape un an a produs senzație opera celebrului explorator german, Baronul Victor de Plessen, intitulată: „La vânătorii de capete din Borneo.” Autorul acestei cărți a trăit șapte ani printre locuitorii primitivi din Borneo în care timp a făcut interesante și meritoase studii etnografice, etimologice și geologice. Din jurnalul său cotidian, pe care l-a editat „Schutzen-Verlag” din Berlin, a realizat un film cu colaborarea indigenilor, intitulat „Insula Demonilor”, care a cules tot atâtea succese ca și opera sa literară despre cele trăite printre indigeni.

Victor de Plessen și-a sdruncinat sănătatea în timpul șederii sale în Borneo și azi se află în Piestany pentru restabilirea sănătății.

Am avut ocazia de a vorbi cu renumitul explorator, care în viața particulară este un om extrem de simpatic și sociabil. Succesele lui se datoresc, fără îndoială în bună măsură acestui fel de a fi al său, căci prin apariția sa agreabilă și naturală care-l caracterizează, câștigă imediat încrederea indigenilor. Îl întrebăm cum de i-a venit ideea să-și părăsească căminul și să schimbe viața tihnită de acasă cu aceea grea și plină de primejdii pe care a dus-o printre vânătorii de capete din Dajak, unde locuitorii trăiesc și azi sub opresiune religioasă.

CĂLĂTORIA DELA BATAVIA LA BORNEO

Baronul Victor de Plessen, un om în puterea vârstei și plin de viață, de o apariție extrem de elegantă, șade cu noi în impozantul hall al Termia-Palasului din Piestany și începe să ne depeze firul interesantei sale vieți.

„Încă de mic copil, pregăteam diferite planuri fantastice de aventuri. Bineînțeles, nu mă gândeam la Borneo, dar ca și orice băiat, mă interesau țările exotice și oamenii misterioși... Atunci încă am luat hotărârea de a traduce în fapt aceste planuri când voi fi mare.

Prima mea călătorie a fost pe insula Bali, care azi e destul de cunoscută din filmul și din cărțile mele. Însă pe atunci, era, cum s'ar spune, un paradis necunoscut. — A doua mare călătorie o făcui în 1927, când am vizitat insula Kalao, Toea, Madoo și Alore unde am trăit luni de zile în mijlocul indigenilor, eu, singurul european. În 1930 am condus o expediție științifică germană în regiunea în care am filmat prima peliculă exotică, în care interpreții principali erau chiar indigenii. Pot să susțin fără mândrie că acest film a fost și rămâne până azi cea mai bună sursă de informații pentru tineretul școlar și chiar pentru cei mari căci el ne arată cum trăiesc indigenii, ne desvăluie însușirile, calitățile, obiceiurile și caracterul lor. Drumul spre Singapore era așa cum îl poate trăi orice marinar. Mai interesantă însă a fost călătoria dela Singapore la Batavia.

Într-o dimineață, pe un zăduf înăbușitor, am părăsit portul din Singapore pe niște luntre chinezești, pentru a putea continua călătoria pe marea uleioasă spre pustul Sumatrei. După o astfel de călătorie aventuroasă care dură două zile, zărirăm pustul insulei malaeze, unde petrecui șapte ani de zile, unde am învățat să îndrăgesc pe oamenii de acolo.

Servitorii noștri cari erau toți indigeni, erau credincioși, devotați. Vă rog să mă credeți, de atunci adesea mă gândesc la faptul că locuitorii primitivi ai insulelor malaeze trăiesc în imaginația Europeanilor ca oameni sălbateci cari constituie un pericol atât pentru vecinii lor cât și pentru străini. Însă, judecați în fond, aceștia sunt mai credincioși mai drepi decât Europeanii civilizați din Occident.

Ei nu cunosc nici falsitate, nici înșelăciune, nici minciuna. Ei pot fi credincioși și devotați cum un om civilizat nu poate fi niciodată. O răscoală se produce numai atunci când sunt decepționați când un om alb civilizat le arată moravurile, obiceiurile Europeanilor.

LA VÂNĂTORII DE CAPETE DIN BORNEO

Borneo e înconjurată la Nord de M. Chinezească, la Sud de Marea Javei, a Apus de marea Sulusiană.

Într-o rotundă se prelungește așa numitul arhipelag malaez: sunt insulele Sumatra, Java și Celebes. Borneo se întinde pe o suprafață de 800 metri p. Insula are forma de pară și a rămas necunoscută Europeanului și chiar geografului.

Baronul își continuă povestirea după o mică pauză.

— Amintirile cele mai interesante le am din șederea mea de câteva luni în mijlocul Dajakaniilor, locuitorii unei provincii din mijlocul insulei Borneo. La Dajaka sosirăm cu niște luntre ciudate, confecționate dintr-o singură bucată de lemn. Drumul era foarte periculos, apele erau sălbătice. Noi văleam contra curentului și în fiecare clipă ne amenința primejdia de a ne răsturna și a fi înghițiți de torentul sălbatic.

Călătoria dură câteva săptămâni până ce ajunserăm la țintă. Am dat peste oameni cari trăiau în păduri virgine și cari habar n'aveau de civilizație. Ei trăiesc în comunitate. Toată această comunitate, număra până la 1000-1200 suflete, trăiește sub același acoperământ.

Dajakani sunt vânători de capte. Aceasta e o anumită prescripție rituală. Când îi merge unuia dintre dănjii rău, trebuie se plece într-o călătorie și să ucidă pe primul om întâlnit în cale. Capul îl aduce trofeu și atunci toată comunitatea speră că pericolul care-l amenința a fost înlăturat. Acestei prescripții îi cad jertfă, în cea mai mare parte, oameni bătrâni și copii părăsiți.

Cu toate aceste erezii, străinul trebuie să se ferească de a atinge printr-o coincidență nenorocită religionea lor. Altfel, poate trăi nevătămat în mijlocul lor, ei rămân servitorii devotați.

DRAGOSTEA DAJAKANILOR

La început nu mi-am putut da seama din ce cauză indigenii nu posedă spîncene și de ce nu le crește barba. N'am fost nevoit să caut mult... Într-o seară plăcută și caldă, am observat atent o pereche de îndrăgostiți dajakani.

Femeia ședea în fața bărbatului și pe când își șoptea cuvinte de amor, își smulgeau reciproc perii de pe obraz.

Preotul lor m'a lămurit apoi că și acea mică distracție e strâns legată de declarația de dragoste.

Am mai putea asculta pe simpaticul nostru povestitor, dacă timpul n'ar trece cu o iuțea vertiginoasă.

La sfârșit ne spuse cu un zâmbet pe buze:

— Dacă am uitat ceva, citiți cartea mea „La vânătorii de capete din Borneo” acolo veți găsi precis încă multe lucruri interesante.

**A APĂRUT
MAGAZINUL**
Pe luna Iunie. — 160 pagini 25 lei.

Femeia Maria Modura care a dat apă de băut Suveranului, când a aterisat forțat, în 1930, în Vadul Crișului, și care acum a dat plecarea la cursa ciclistă „Cupa Restaurației”, care a pornit din Vadul Crișului la București.

Un grup de modele, care a apărut la ziua Modei pe Hipodromul Băneasa în Capitală.

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gușei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLPH HOFFMANN

fost asistent la clinica univ. din Berlin

București, B-dul Domniței 30 bis

Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

DOAMNELORI

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

Oamenii cei mai mici

NU vreau să vorbesc de oamenii cei mai mărunți, sufletește, pe care-i găsim adesea în înfățișările impunătoare ale unor ciclopi în două picioare... Am vizitat zilele trecute „Orașul Piticilor” din parcul Carol al II-lea dela Șosea și această întâmplare ce ar trebui să aibe în sine ceva amuzant, a fost o mare zguduire sufletească. Ei locuiesc în căsuțe ceva mai nălțute decât ale păpușilor și se folosesc de mobile miniaturale. Natura a avut grija, luându-le atributele staturii, forței fizice și vulgarității carni adunată peste carne, să le dăruiască însușiri sufletești pe care suntem obicinuți să le socotim supreme și pe care noi, oameni de 1.80 m. înălțime le dobândim după cruntă educație și uneori nici atunci.

Am avut și în țara noastră giganți care se iveau în deceniile trecute pe la bălciuri și panorame. Acum un an sau doi ne-am putut mândri cu uriașul Mitu Gogea, boxeur care a uimit pe parizieni stingându-le felinarele depe stradă de-ampicioarele. Asemenea făpturi hiperbolice inspiră dela început un sentiment de veselie lugubră dacă nu de-adreptul groază. Ei au ceva nefiresc, asemenea Palatului Telefoanelor care ar începe într-o bună zi să umble și să vorbească. Alta e semnificația sufletească a oamenilor mici dela Șosea, care te întâmpină ca o ceată de păpuși inteligente și ale căror gesturi, oricât de neînsemnate au ceva din grația vechilor danțuri dela castelele de piatră ale nobililor cu peruci. Și-astfel piticii — domni și domnișoare — sunt esențial umani, adică foarte sufletești, aproape numai sufletești.

La o statură care arar depășește o sută de centimetri, ei prezintă — deși cu glas copilăresc — o inteligență normal dezvoltată. Ceiace se obsearvă numaidecât prin reacțiunea pe care o provoacă purtarea noastră falsă față de ei. Sunt atât de mici și grațioși, că rar se găsesc vizitatori care să le vorbească altfel decât copilărește, din vârful buzelor țuguite și să ție seama că acei „copii” au o minte și o vârstă majoră. Piticii sunt dezolați de întrebările și observațiile puerile ale așa-zisilor „oameni mari”, care se arată ca intuiție și sentiment mai mărunți decât piticii. Unii vizitatori încep deodată cu „tu” sau chiar cu „fetițo” — pe când Erna (deși de mărimea unei păpuși de porțelan mare) știe precis că e domnișoară matură și are de mult sentimentul că trebuie să i se vorbească numai cu „dumneata”.

Exercițiile artistice la care s'au supus arată uneori o dexteritate mult superioară liniei mediane socotită în lumea noastră de Guliveri drer' un rezultat al unei îndelungi educații. Dacă unele dansuri în balet s. feră de un *lento* explicabil — căci joacă și tineri — dansul celei mai frumoase dintre pitice, o brună durdulie al cărei nume îmi scapă în acest moment — a depășit, cu prilejul unui vals romantic, simțul ritmic al orchestrei, alcătuită (vai!) din „oameni mari”. Tot astfel cei cinci xilofoniști pitici au luptat cu succes până la urmă împotriva acompaniamentului de coarde de pe estrada de lângă tavan și care făcea parcă intenționat sforțări complexe și disperate să-i incurce și să le strice timpurile. Pentru cei care ar crede că acești oameni mici sunt desarmenici în structura lor trupească, exemplul gimnastice ritmice și exercițiile pe bare și coarde le va înfățișa o mușchiatură de o rară perfecție, deși minusculă, ale unor corpuri desăvârșite ca niște viori de Stradivarius.

M'am întrebat ce impresie le facem noi lor (în afară de grosolănia mai sus amintită). De bună seamă că niște mari risipitori de materie, de

Gara din orașul piticilor.

vreme ce natura a creat valorile ei cele mai de preț într-o vertebră devenită țeastă — cât un pumn — și nici decum în pânțelele (bunăoară) al balenei sau elefantului. Suntem apoi ca o amenințare permanentă pentru bijuteria făpturii lor: Domnișoarele îndeosebi par foarte speriate când sunt silit să umble cu picioarele lor în încălțăminte cât niște prăjituri, în mijlocul unei mari mulțimi de oameni înalți, ca girafe botocănoase. Iar dacă le surădem, (ceea ce se întâmplă adesea) ele nu văd decât un rânjet prelung și o serie de uriași colți asasini — când dințiișorii lor abia sunt de mărimea unor perle.

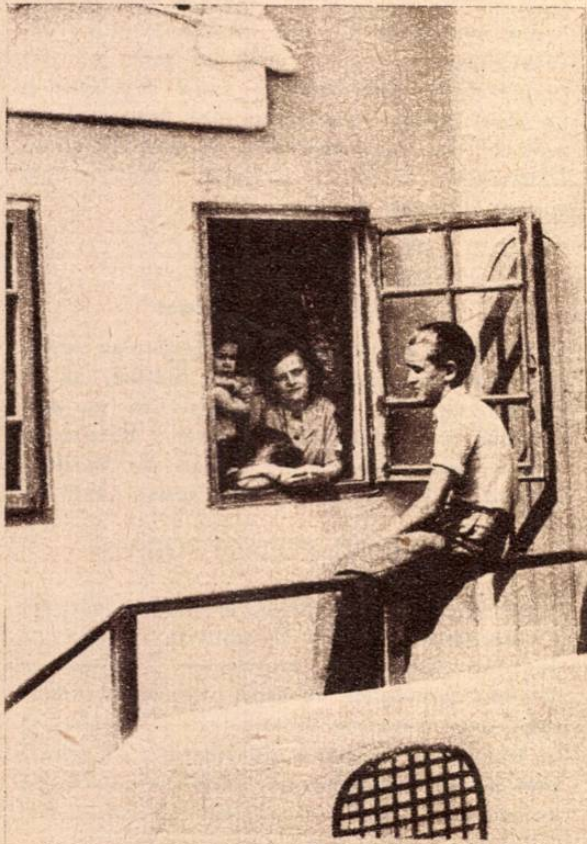
Cine ar dori să explice originea și apariția acestor miniaturi umane — uneori atât de perfecte — printre noi, uriașii, n'ar avea o sarcină prea ușoară. Un medic îmi vorbea de sifilis, ca de o cauză generală. Spirochetul de-obicei ucide fătul în pânțelele mamei, sau îl mutilează. Piticii pe care i-am văzut însă, născuți din părinți de proporțiile noastre cu o vastă familie colaterală normală, nu sunt deloc diformi. Una sau două asimetrii (un tânăr cu mâinile și degetele cam scurte, o domnișoară cu fața mult mai mare decât ar fi trebuit, în proporție cu trupul).

Un inginer chimist îmi invocă influența glandelor cu secreție internă, care produce în anumite cazuri gigantismul, în altele infantilismul. Dar la această explicație se ivesc de la sine două întâmpinări: Oare injecțiile cu un extract de glande integrale ar reda piticilor proporțiile noastre „firești”?... Și de ce la acești inși — fără nicio cauză evidentă — anumite glande endocrine încetează de a funcționa sau funcționează insuficient, în vreme ce la părinți și rudele colaterale funcționează și funcționează normal?...

Un ziarist — și ziaristul e obligat să știe și să spue orice! — a prezentat o teorie ceva mai ademenitoare, dacă nu mai dovedită: Că a trăit, anume, în Asia, la începuturile omenirii și o spiță de pitici albi (asemenea pigmeilor negri din pădurile Africii Centrale). Înarmați cu săgeți otrăvite și fiind mai apți de a se cățăra în copaci, deveniseră un pericol grav pentru oamenii mari, care începură să-i extermină. Spița pitică pieri cu desăvârșire, dar din împreunări secrete ar mai fi rămas în sângele rasei albe de azi cromozomi din celulele reproducătoare ale rasei mici și astfel apar din când în când, pe cale de derivație ereditară — până când copacul ancestral se va scutura de fructele străvechi — făpturile miniaturale, pe care le putem admira în „Orașul Piticilor” dela „Luna Bucureștilor”.

Cât adevăr cuprinde ipotezele de mai sus, nu suntem în stare să spunem. Dar putem adevăra emoția resimțită în fața acestui grațios miracol al vieții.

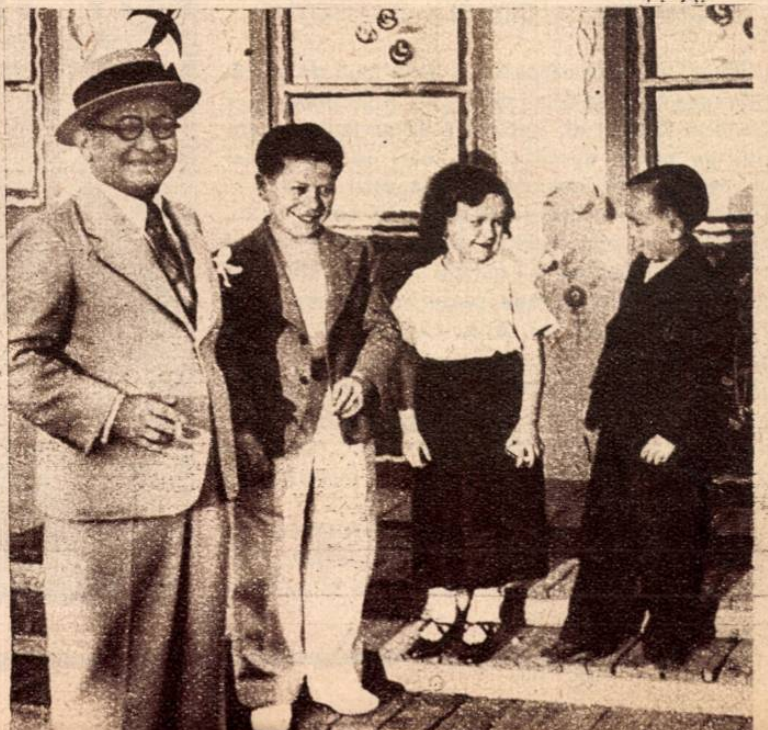
F. A.

Piticii stau de vorbă.

Pe o stradă din orașul piticilor.

Ion Pribeagu, uriaș între pitici.

CAPITALA S'A CLĂDIT ÎN MIJLOCUL CODRILOR

CUM A MURIT DÂMBOVITA

Fotografie luată sub planșeul Dâm- Lângă blockhouse-uri, acolo unde boviței. planșeul a acoperit apa.

de pe ambele maluri aduceau contribuția lor la gloria Dâmboviței, apusă în anul 1936.

Primii slavi, cari s'au revărsat în valuri domoale dar invincibile pe aceste locuri au zărit apa aceasta, strecurându-se prin pădurile de stejari și i-au dat numele de Dâmbovița, care înseamnă *foaie de stejar*, precum tot de origine slavă e numele de Ilfov, care înseamnă *arin*. Suntem, deci, în plin codru. Între Dâmbovița și Ilfov, adică între stejari și arini, s'a născut viitoarea capitală a României Mari.

UN DOMN SE INEACĂ ÎN DÂMBOVITA

Pentru cei, cari pășesc aferați pe malurile Dâmboviței sau calcă cu dispreț peste planșeul primarului Donescu și nu înțeleg sensul cântecului cu „apă dulce” tre-

buie să pomenim câteva date din trecutul gărlei. Pe vremuri, Dâmbovița era atât de largă și atât de tumultuoasă erau apele ei, încât, spune istoria, pe la 1530, un Domn *Vlad VIII*, mergând la plimbare spre Popești, din jos de București, se înecă în Dâmbovița. Sunt, care va să zică 400 de ani, de când gărla își permitea se îneca pe Domnii porniți la plimbare însoțiți, probabil, de întreg alaiul Curții. Se înțelege că apele ei au rămas periculoase vreo două, trei secole pentru simplii muritori, rătăciți în preumblări singurate. Care sinucigaș ar mai îndrăzni, în zilele noastre, să se arunce în apele leneșe și solzoase ale Dâmboviței? Ar rămâne în poziția hilarantă a lui Charlot, pornit să se scalde în gărla din spatele cocioabei prietenei sale vagabonde.

DÂMBOVITA — APĂ DE SPĂLAT ȘI DE BĂUT

Că apele Dâmboviței au fost într'adevăr „dulci” ne confirmă italianul *Del Chiaro*, care a stat multă vreme la Curtea lui Constantin-Vodă Brâncoveanu. În anul 1770, el scrie, că „*le acque della Dambovitza sono leggiere e salubri*” (apele Dâmboviței sunt ușoare și sănătoase). Iar bucureștenii se bucurau de apele Dâmboviței, îndemnați și de alte motive, cum spunea cântecul popular:

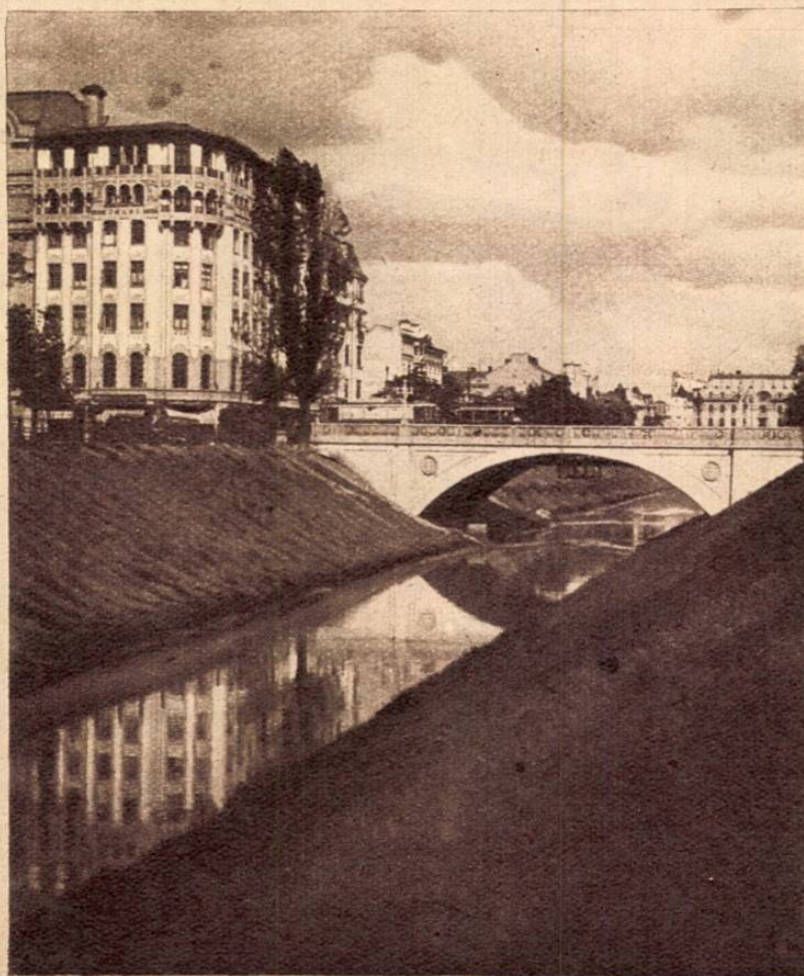
Pe Dâmbovița
Că e apă de spălat
Și câmp mare d'alergat

Și pentru că era dulce, bucureștenii n'au simțit, multă vreme, nevoie să sape fântâni, să zidească cișmele, ci se aprovizionau cu apa potabilă a Dâmboviței, pe care o băteau cu nițică piatră acră, ca s'o curețe de murdărie. Că era și „apă de spălat” cum spune cântecul.

MARELE CIȘMIGIU ȘI PODARI

Când se pune, mai târziu, problema „curgerii și scurgerii” apelor, Dâmbovița începe să decadă. Odată cu întinderea Capitalei și sporirea populației, se sapă cișmele, se aduce apă dela izvoarele îndepărtate și Dâmbovița se transformă în canal de scursori, ce crează case de apă sau legumuri, un fel de colectoare de murdărie, cari sunt îndreptate sub poduri

Dâmbovița cu unul din podurile ei și cu o frumoasă perspectivă asupra Capitalei.

AȘA dar, în anul 1936, Dâmbovița a fost condamnată la moarte. Între dâmburile cu verdeața chircită de rachitism, se târa trupul ei pestilential, pe care se pripășiseră toate oștile din imensul imperiu al bacteriilor. Nicio terapie n'o mai putea salva. Ploile deluviene, diatermia arșitei tropicale nu erau în stare să spele sau să ardă buboalele ce continuau să reverse puroiul lor pe trupul intrat în putrefacție. La căpătâiul bietei bolnave se adunaseră cei mai iluștri reprezentanți ai științei doftoricești și Dâmbovița, lovită de septicemie generală, a fost condamnată. Un sfârșit lamentabil, sfâșietor de trist pentru undele, cari au putut inspira, cândva, păstorului rătăcit pe aceste maluri, exclamația: *Dâmbovița, apă dulce*.

TRECUTUL DÂMBOVITEI

Azi, trupul ei, chinuit de ultimele convulsii ale morții, se frânge în întunericul de sub planșeul de fier și beton. Pentru pietonul, care răzbea, cu greu, prin îmbulzeala de pe vremuri, din jurul halelor, alea largă și curată de beton, e o binecuvântare. Te simți mai sigur și calci mai tanțos pe planșeul Dâmboviței și uiți că la picioarele tale zace cadavrul străbunicei glorioase a Capitalei.

Trecutul Dâmboviței se cufundă în noaptea pădurilor, cari au stăpânit de secole locurile mândrei noastre Capitale. Pe Calea Victoriei, pe bulevardul Brătianu, între gara de Nord și palatul Tribunalului, omul și-a făcut loc cu seurea.

BUCUREȘTII — CETATEA DÂMBOVITEI

„Gărla” aceasta carpatină a avut mult de furcă, până și-a croit un drum prin șesul Munteniei, spre Dunăre. Cursul ei, nebănuț de nimeni, a condus pe mulți descălicători, cari au întemeiat primele așezări omenești pe aceste locuri. Documentele vechi pomenesc de codri mari, fără sfârșit, prin desigurul cărora abia te puteai strecura. Mlaștini și gărlife fără număr erau ascunse în întunecimea pădurilor și veneau să îngroașe puhoiul de ape, ce înainta, vițelios, spre Dunăre.

După ce mâna omului a croit un luminiș larg pe aceste maluri, primele așezări și-au luat numele dela apa din preajma lor. Capitala aceasta înainte de a fi orașul lui Bucur, a fost Cetatea Dâmboviței.

În secolul al 14-lea, un Basarab e pomenit cu numele de Dragomir Olachus, *Castellanus de Dombovyca*. În lacurile, mlaștinele și gărlifele